

ஸ்ரீமதேநாமாதஜாயகம்.

ஸ்ரீமத்ப்ரபக்ஷஜகடஸ்தநான, 2200

பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழித்தருளிய,

பெரியாழ்வார் திருமொழி

க - உபதினுகள்.

இந்த கார்தம்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த,

ஸ்வாபதேசத்துடனும்.

பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துடனும்.

பூர்வர்கள் செய்தருளின அரும்பதத்துடனும்.

ஸ்பரபண்டிதர்களான

ஸ்ரீமான் புதுப்பேர் இளையவில்லி

வித்வான், வெங்கடாசார்யராலும்.

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு

திருவேங்கடாசார்யராலும்,

பரிசோதிக்கப்பட்டே

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபகஸபையாரால்,

பராவ்ருச திருவவதாராதி ரூகச-வது ஸம்வத்ஸரமான

பரிதாபி ஸம்வத்ஸரத்தில்,

—

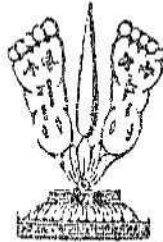
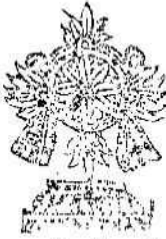
ளஞ்சீபரம்

ஸ்ரீ நிவாஸ ஆச்சக்கூடத்தில்,

அச்சட்டு ப்ரசரம் செய்யப்பட்டது.

1-7-12.

விஜயதேநாம்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:..

பெரியாழ்வார் திருமொழியின்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசவ்யாக்ஞ்யாநாவதாரிகை.

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாப், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாப், ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ரக்ஷ்யமாக நினைத்துத் திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்ஞ்யாநாவதாரிகை.

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்த காமனாப், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாப், ஸர்வ ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன், தமக்கு ஸந்திஹித னான வளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மைஅவனுக்கு ரக்ஷ்யபூநராகவும் அதுஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வருத்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்யவமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அது ஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், "காலா

அ ந ம் ப த வி ன க் க ம் .

அரு. — திருப்பல்லாண்டுக்கும் மேல் திருமொழிகளுக்கும் ஸந்தி அருளிச்செய்வதாக வ்ருத்தகீர்த்தமம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரஸக்த சங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார் (ஸ்ரீய:பதி யாயித்யாதி). (ஸந்திஹிதனான வளவில்) என்றத - பெரியாழ்வாரை ஊர்வலமாக வல்லபதேவன் எழுந்தருளப்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே ஸந்திஹிதனானபொதென்றபடி. (குழைச்சரக்கு) அஸாரவஸ்து; அதாவது - தனக்கு ரக்ஷகமல்லாதது.

ரூர் திருப்பல்லாண்டிலே ; (க) “ அந்தியம் போதிலரியுருவாகி அரியையழித்தவனை - பல்லாண்டு பாடுதும் ” என்றும், (உ) “ இராக் கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும் ” என்றும், ஸ்ரீந்ருவீம்ஹப்ராதூர்பாவத்துக்கும் ராமாவ தாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும், (ஈ) “ மாயப்பொருபடைவாணனை ” (ச) “ ஐந்தலை ” இத்தயாதிகனிலே

தீதமாளவஸ்துகாலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலேவந்து ஸந்கி லிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ? ” என்றும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷயபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபய கிபூதியுத்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவனை ஸம்ஸாரி ஸம் ரக்ஷணூர்த்தமாகப் ப்ரதிகூல பூயிஷ்ட்டமான இத்தேசத்திலேவந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெறியும் ப்ரேம வ்வபாவராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னினும்(க) “ அந்தியம்பேர்தி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீர்ப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும் ” என்றும், (உ) “ இராக் கதர்வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும் ” என்றும், ஸ்ரீந்ருவீம்ஹப்ராதூர்பாவத்துக்கும் ராமாவ தாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; (ஈ) “ மாயப் பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதும் ” என்றும், (ச) “ ஐந்தலை பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதும் ” என்றும், இவர் ப்ராகாயேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிதே.

ஆழ்வார்களெல்லாரும் (க்ருஷ்ணாவதாரம்) என்றவாதே போ மண்டியிருப்பர்கள். அதுக்கடி அல்லாத அவதாரங்கள் போல, றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே “ ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை ரு

இவர் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ப்ராகாயேண மங்களாசாஸநம் பண், வானென்னென்ன (ஆழ்வார்களித்தயாதி). (செவ்வாய்க்கிழமை) என்ற,

(க) தி-ப-க. (உ) தி-ப-ந.
 (ஈ) தி-ப-எ. (ச) தி-ப-க஠.

க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரசுரமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையி னாலையும், இவ்வவதாரத்துக்கு ஹேதுவாக*படுத்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டருளின பெரியபெருமான் †(க) “ஆலமாமரத்தி னிலேமே லொருபாலகனாய் ஞாலமேழுமுண்டா னாங்கத்தாவினீணை யான்” என்றும், (உ) “வையமுண்டாலிலேமேவு மாயன் மணி நீண் முடிப்பைகொள் நாகத்தணையான்” என்றும் கோயிலில் நின்றும் திருமாளிகையிலே புகுந்து வுடபெருங்கோயிலுடையானாய்க் கண்

படப் பெற்றலோம்! பாவினீயேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப் பதே!” என்றும் இழவாலும், பரிவர்த்தேட்டமான அவதார மாகையாலே, அதை அதுஸந்திக்கையால் வந்த வயிறெறிச்சலாலும். ராமாவதாரத்திலே தகப்பனார் சம்பராந்தகனாய் ஏகவீரனாயிருப்பா னொருவன், பின்னாகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவை யெல்லாம் மிகையாம் படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள்; ஆகையாலே எதிரிகள் என்கிற சப்தமில்லை. இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, தமப்பன் ஒருஸாதுவருத்த(டு)ன், பிறந்ததும் கம் னன் சிதைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அகத்தருகே, ஸ்ரீபுருர் நாவரத்திலே எழும்புண்டுக எனப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும், ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழநிற்கில் பாம்பின் வாயிலே விழும்படியாயாய்த்து அவன்படி யிருப்பது; இப்படியானால் வயிறெறியாதிரார்களே இவர்கள்.

அவர்களெல்லாரையும் போலல்லவிறே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராணண்யம். அதாவது—(க) “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்” என்கிறபடியே தான் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன் (அல்பகாலோபலக்ஷணம்). (இழவாலும் வயிறெறிச்சலாலும்) என்றவநகரம் “மண்டிப்போருவர்கள்” என்று அத்தயாஹரித்துக் கொள்வது. இரண்டும் அதுக்கடியென்று கருத்து. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வயிறெறிகைக்கு ஹேதுக்களைப் பலபடியாக வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் (ராமாவதாரத்திலே என்று தொடங்கி-இவர்களென்றும்ளவும்). (வன்னியம்) நயம்படி. (மார்வெழுத்துக்கொண்டு) தாஸ்யம்கொண்டு. (ச) “கர்வீக்யு ஸூகீரீகீ உரோவியஸ்தமக்ஷரம்” என்னக்கடவதிறே.

ஆழ்வார்களேட்டடை ஸாம்யத்தை அருளிச்செய்து விசேஷாகாரத் தக்க காட்டுகிறார் (அவர்களெல்லாரையுமென்று தொடங்கி-சித்யமாயிறே

(க) அமல-கூ. (உ) தி-மொ-டு-ச-உ. (க) டு-ச-கௌ.

† குண்டலிதம் சிந்தரீயம். (ச)

வளர்க்குருளுகையாலும்) (க) “பயின் ரதரங்கம் திருக்கோட்டி” என்று கோரிலில் நின்றும் தங்கு வேட்டையாக எழுந்தருளித்திருக்க கோட்டிபூரிலே “உரகமெல்லணையானுப் கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், (உ) “அணிகோட்டியர் கோனபிமாந துங்கள் செல்வனைப் இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிக்கொண்டிருக்க, (ங) “போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்” என்னும்படி அவதாராதுபவமாகிற போக (ஈ)த்திலொன்றும் நடுவாதபடி (ச) “கண்ணன்கேசவன் நம்பி பிறர்நினில்” என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ராமமெல்லாம் தாமேமுதலாட்டாக அதுபவித்தாரிதே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவினுய்வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிதே இருப்பது.

ஆக இப்படி க்ருஷ்ணாவதாராதுபவாதிகளிலே ப்ரவ்ருத்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டிபூரில் கின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (ஐ) “உருகமெல்லணையானுப் கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், (உ) “அணிகோட்டியர் கோனபிமாந துங்கள் செல்வனைப் இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிக்கொண்டிருக்க, (ங) “போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்” என்னும்படி அவதாராதுபவமாகிற போக (ஈ)த்திலொன்றும் நடுவாதபடி (ச) “கண்ணன்கேசவன் நம்பி பிறர்நினில்” என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ராமமெல்லாம் தாமேமுதலாட்டாக அதுபவித்தாரிதே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவினுய்வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிதே இருப்பது.

ஆக இப்படி க்ருஷ்ணாவதாராதுபவாதிகளிலே ப்ரவ்ருத்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டிபூரில் கின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (ஐ) “உருகமெல்லணையானுப் கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், (உ) “அணிகோட்டியர் கோனபிமாந துங்கள் செல்வனைப் இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிக்கொண்டிருக்க, (ங) “போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்” என்னும்படி அவதாராதுபவமாகிற போக (ஈ)த்திலொன்றும் நடுவாதபடி (ச) “கண்ணன்கேசவன் நம்பி பிறர்நினில்” என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ராமமெல்லாம் தாமேமுதலாட்டாக அதுபவித்தாரிதே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவினுய்வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிதே இருப்பது.

ஆக இப்படி க்ருஷ்ணாவதாராதுபவாதிகளிலே ப்ரவ்ருத்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டிபூரில் கின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (ஐ) “உருகமெல்லணையானுப் கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், (உ) “அணிகோட்டியர் கோனபிமாந துங்கள் செல்வனைப் இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிக்கொண்டிருக்க, (ங) “போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்” என்னும்படி அவதாராதுபவமாகிற போக (ஈ)த்திலொன்றும் நடுவாதபடி (ச) “கண்ணன்கேசவன் நம்பி பிறர்நினில்” என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ராமமெல்லாம் தாமேமுதலாட்டாக அதுபவித்தாரிதே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவினுய்வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிதே இருப்பது.

(ச) “திருக்கோட்டியர் கண்ணன்” என்றும், (ஈ) “திருக்கோட்டிபூர் மன்னுதாரணன்” என்று “திருக்கையாலே, அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி சங்கையை அதுவதித்து இரண்டு வகையாகப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆக என்று

(க) உ-திருவ-சுக, (உ) தி-ப-கக, (ங) ரா-இ-அ-கௌ, (ச) க-க-க, (ஈ) ஹரிவம்ச-ரு-இ-உ, (ஈ) க-க-கௌ

போல” இத்தயாதிப்படிபே இவ்வாழ்வாருக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், (க) “திருக்கோட்டியூரானே”, “கன்றுகொண்டு விளங்கினி யெறிந்து” என்று தீதுமுதலாகப் பலகூடங்களிலேயும் “அவனே இவன்” என்று ஆழ்வார்கள் க்ருஷ்ணாவதார கந்த(௪) மாகத் திருக்கோட்டியூரை அருளிச் செய்கையாலும், (உ) *செந்நாள்நோற் றிச் சிலைகுனித்த திருமகூரையிற் காட்டில் திருக்கோட்டியூர் உத் தேர்யமாகையாலும், † (க்ருஷ்ணாவதாரம் * (ஈ) ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோரிரவிலொருத்தி மகனொயொளித்து வளரச் செய்தேயும், (ச) “கஞ்சலும் காளியலும் களிதும் மருதுமெருதும் மடிய வஞ்சு சணியில் வளர்ந்தமணிவண்ணன்” என்று எஸ்வர த்வம் நடையாடுகையாலும்) மற்ற அவதாரங்களுக்கும் காலமும் நன்றாய் நாமும் ராஜ குலத்திலே அவதரிக்கையாலும், பந்துக்களும் ராஜாக்களுமாய் பல வான்களுமாகையாலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்குக் காலமும் த்வாப ராதமாய் பந்துக்களும் ஸாதுக்களான ஆயராய், முளைப்பதெல்லாம் தீப்பூண்டுகளாகையாலே மங்களாசாஸநம் வேண்டுவது க்ருஷ்ணாவ தாரத்துக்கே யாகையாலும், அந்த க்ருஷ்ணன் அர்ச்சாவதாரமாய் வணிகோட்டியூர்கோன்” என்று தமக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹ காரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார கந்த(௪)மாக அருளிச்செய்தவிதில் விரோதமில்லை.

இப்படி க்ருஷ்ணாவதார ஸந்தை அநுபவிக்கிறவளவில் ருஷி கரீரப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகை யன்றிக்கே, பா(ஞ)வரா ப்ரகர்ஷத்தாலே கோ(௩)பஜநம்த்தை ஆஸ்த்தாரம்பண்ணி, யசோதாதிகள் சொல்லும் பாசுரத்தைத் தாம் அவர்களாகிப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

தொடங்கி - விரோதமில்லை என்னுமளவும்).

(ஐ) “நான் மெலிந்தேன் நங்காய்” என்றது முதற்கொண்டு யசோ தாதிகள் பாசுரமாக இவர் அருளிச்செய்யப் பேசாமோவென்கிற சங்கை யிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்தயாதி). (கரையிலே நின்று) என றது - க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகவும் பர்த்தாவாகவும் அநுபவிக்குமிட யத்தில் ஓபா (ஹ) க்தாக்களுக்கும் மே கூடாமல் தடஸ்த்தரா பென்றபடி.

† குண்டலிதம் அகந்லீதம்.

(க) தி-மொ-க-க-எ.

(உ) தி-ப-கஊ.

(ஈ) தி-பா-உநி.

(ச) ச-ஈ-உ.

(ஞ) க-க-க.

சு பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, வண்ணமாடங்கள்.

நின்றவிடத்தில் அர்ச்சாவதாரம் அர்ச்சகபராநீரஸமஸ்தவ்யாபார மாய்ப் போருகையாலே மங்களாசாஸநம் மிகவும் வேண்டுவது அர்ச்சாவதாரத்திலே யாகையாலும், (க) * சென்னியோங்களவும் இவர்க்கு அர்ச்சாவதார பாயந்தமாக மங்களாசாஸநம் நடக்குமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு.—க்ருஷ்ணாவதாரகந்த(ஸ்)மான திருக்கோட்டியூரில் அர்ச்சாவதார பாயந்தமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் * வண்ண மாடத்தால்.

ஸ்வா.—(வண்ணமித்யாகி) (உ) “வண்ணநன்மணியும்” இத்யாதிப் படியே நானாரந்நங்களாலே சமைந்து அழகும் நிறமுடைத்தாகையாலே தர்ஸ்யீயங்களான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன்) கண்ணில் தீக்ரமையுடையராய் நியுணராயிருப்பாரா

அவ.—திருவவதரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாஸாதிகளை அதுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்களுக்குத் திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில் எண்ணெய் சுண்ண மெதிரெகிர் தூகிடக் கண்ணன் முற்றம் கலந்தள றுயிற்றே. (ச)

ஸ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமாடங்களுக்குத் திருக்கோட்டியூர்.) (உ) “வண்ணநன்மணியும் மரகதமு மழுத்தி நிழலெழும் திண்ணாகுழ் திருக்கோட்டியூர்” என்கிறபடியே நானாவிதமான ரத்நங்களை அழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகையுடைத்தான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன் கேசவன் நம்பி,

ஆக, இப்ப்ரவேசத்தால், (க) “எத்திறம்” இத்யாதிகளாலே வித்த (ஸ்)ராம்படி ஸௌலப்பாதிகள் பூர்ணமானக்ருஷ்ண விஷயதாப்ரயுத்தமான ப்ரநிபாத்ய வைலக்ஷண்யமும், ஆழ்வார்களிற் காட்டில் ஏற்றம் செல்லுகையாலே வக்த்ருவைலக்ஷண்யமும், ப்ரேமபீராசர்யத்தானே தாயான யசோதாப்ரப்ரு(ஸ்)நிகளுடைய பாசரமாக இருக்கையாலே வந்த இன்சொல்லாகையாலே ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யமும் சொல்லிற் ருய்த்து. ... .. *

அரு.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமித்யாகி) (வண்ணம்) அழகு. இத்தைப் ப்ரமான பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (வண்ணநன்மணியித்யாகி).

தீக்ரம-ஸௌக்ஷம்யம். ஸ-ஓக்ஷமதர்சிகளென்றபடி.

(ச) ரு-ச. (உ) ச-ச-ந. (க) தி-வாய்-க-ந-க.

பெரிபாழ்வார் திருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, வண்ணமாடங்கள். ௭

லே பரிக்கரஹ்யமான தேவகீபுத்ரரத்தம் க்ருஷ்டிகோசரமாகையாலே கண்ணனென்கிரார், (கேசவன் நம்பி) அவனுடைய ஸர்வகாரணத் 'வத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தையும் தாம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையானே அவன் போக்யதைக்கு மங்களாசரணம் பண்ணி, ப்ரஸூஸ்தகேசன், கல்யாண குணபூர்ணன் என்கிரார். (பிறந்தினில்) இன்-இல்- பிறந்து- ஸ்ரீ மதுரையில் சிறைக்கூடம்போலே பொல்லாங்கில்லாதபடியாலே திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை இனிய இல்லிலே பிறந்தென்கிரார்; திருக்கோட்டியூரில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லமாட்டாரே, ஆகையாலே சிறைக்கூடத்தில் வ்யாவ்ருத்தி திருவாய்ப்பாடிக்குண்டென்கிரார். (எண்ணெய் சுண்ணமித்யாதி) எள்ளில் நெய்யையும் மஞ்சள்பொடி யையும் ஒருவர்மேலே ஒருவர் தூவி யென்னுதல்; ஒருத்தர்க்கு ப்ரதியாக ஒருத்தர் தூவியென்னுதல். (கண்ணன்முற்றம்) க்ருஷ்ணன் அவதரித்தபோதே க்ருஹநிர்வாஹகன்பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைக்கையாலே கண்ணன்முற்றமென்னுதல்; இடமுடைத்தான

ப்ரசஸ்தகேசனாய் பரிபூர்ணகுணான க்ருஷ்ணன். (பிறந்தினில்) இன் - இல் - பிறந்து; ஸ்ரீமதுரையில் சிறைக்கூடம்போல் பிறந்த விடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா உபலாபநத்துக்கும் யோக்யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம ரூத்ராதிக்குக் காரணமாதிரி பரி பூர்ணகுணானவன் க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வளவிலென்னவு மாம். (எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர்தூவிட) எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் ஈதிர்த்துத் தூவ. (கண்ணன் முற்றம்) க்ருஷ்ணனவதரித்தபோதே க்ருஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; (கண் நல் முற்றம்)

“இல்” என்று க்ருஹமாய், அதினுடைய இனிமையை ல்யாவர்த்தய பூர்வக மாக வருளிச்செய்கிரார் (ஸ்ரீமதுரையில்த்யாதி). “பிறந்து” என்றது-பிற ந்தபோதென்றபடி. (க) “க ளு ப்ரஸூஸீநாய - க இதிப்ரஹ்மணோநாம” என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு கேசவ பதத்துக்கும் இனில்பதத்துக்கும் அர்த்தநந்தர மருளிச்செய்கிரார் (அதவேத்யாதி). நந்தன் முற்றமென்ன வேண்டியிருக்க, கண்ணன் முற்ற மென்பானென்னென்ன வருளிச்செ ய்கிரார் (க்ருஷ்ணவியாதி). “கண்” என்றும், “நல்” என்றும் பிரித்து

(க) ஹரிவம்ச-விஷ்ணுப-கங்க-சா.

பேணிப்பிறந்தினில் - சீருடையபிள்ளையென்று சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்தபோதை திவ்யவேஷத்ததைக்கண்டு கம்ஸபயத்தாலே பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (க) “கூவஸூர் - உபஸம்ஹர” என்ற போதே உகவாதார்காணுதபடி. மறைக்கையாலும், ராமாவதாரம்போலே வளர்ந்தபின்பு பிதருவசநபரிபாலகம்பண்ணுகையன்றி அப்போதேபேணிப் போருகையாலும். (பிறந்தினில்) வழியிலுள்ளவ்யஸந பாஹுஸ்யத்தை அறிந்தவராகையாலே, கம்ஸனுக்குப் பிழைத்து திருவாய்ப்பாடி. புருந்தபின்பு திருவவதாரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி “பிறந்தினில்” என்கிறார். (தாம் காணப்புகுவார்) அக்காலத்திலே பிள்ளை பெற்றவர்தாங்களும் ஹர்ஷாதிரசயத்தாலே தம்தாம் தீ புத்ர முகம் காணுங்காட்டில் பிள்ளையைக்காணப்புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) சோபநம்சொல்லவேணுமென்கிறதவரையாலேபுகுந்துசொல்லியும் சொல்லாதும் போதுவார். தீ (போதுவார்) (உ) “ஹஸம் - பும்ஸாம்” இத்தயாதி. இதென்ன அருமைதான்? (ஆடுணுப்பாரித்தயாதி) ஸாமுத்திரிகலக்ஷணம்போவார் இவனைப்பார்த்து “புமான்களில் இவனுதினில்) சீருடைய பிள்ளைபேணிப் பிறந்தினில், அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலேசீருடைய பிள்ளை என்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (க) “கூவஸூர் - உபஸம்ஹர” என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்தானிறே. இப்படி உகவாதார்காண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பாடியிலே பிறந்தவளவில். கம்ஸனுக்குப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடியில் புருந்தபின்பு காணும் இவர் பிறந்தானாக நினைத்திருக்கிறது. (காணத்தாம் புகுவார்) பிள்ளைபைக்காண ஆசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) புக்குக்கண்டு புறப்படுவார். (ஆடுணுப்பாரித்தயாதி) ஸாமுத்திரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, “பும்ஸ்வஸாம்ய

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (பேணியித்தயாதி) *சீர்பத தாத்பர்யம் (அவதரித்த வித்தயாதி). * பேணிபத தாத்பர்யம் (இப்படி யித்தயாதி). மதுரை விலன்றே க்ருஷ்ணன் பிறந்தது; இடைச்சேரியிலே பிறந்தானுவென்ன (கம்ஸனுக்கித்தயாதி). (பிழைத்து) தப்பி. (ஸாமுத்திரிகலக்ஷணம் போவார்) லக்ஷணபாஸ்தாஜ்ஞ ரென்றபடி. “ஆடுணுப்பார்” என்ற தினர்த்தம் (பும்ஸ்வ இத்தயாதி). இப்பிள்ளையோடே பும்ஸ்வமாதார்த்திலே ஸாம்

தீ (பா) பிள்ளைகளை. (ச) வி-பு-தி-க-கக. (உ) ரா-அ-உ-உக

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, க-தி, ச-பா, உ-றியை, ௧௧

க்கு ஸத்ருஸரில்லை” என்பார்களும், “திருவோணத்தானுலகு ஆளும்” என்பார்களும், பரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்று ஸ்ருஷ்டராகிரார். திருவோணம் வைஷ்ணவநகூத்தரமாகையாலே “திருவோணத்தானுலகு” என்று உபயவிபூதியையும் ஆளுமென்கிறார்களென்றபடி.

ஸ்வா. — நாலாம்பாட்டு. (உறியித்யாதி) உறியின்மேலே வைத்த நறுநெய்யும் பாலும் தயிரும் உடனே த்ரவ்யகௌரவம் பாராதே அறுத்துக்கொண்டுபோந்து முற்றத்திலே உருட்டிநின்றாடுவார். (நன்னுகத்தூவுவார்) க்ரு (ஃ) த க்ஷீர தத்யாதிக்களை “பின்னீக்கு நன்மை முடையவர்களில் இவனுக்கு ஸத்ருசரில்லைகாண்” என்பாரும், “இவனுடைய லக்ஷணமிருந்தபடியால் திருவோணத்தானான ஸர்வேஸ்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும்” என்பாரும், இப்படி பரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றக்கே, (ஆடுணாப்பான் இவன் நேரில்லை) என்று பாடயானபோது, ஆடுணாப்பு என்றது-ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பான் என்றது- ஒப்பால் என்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புருவாரும், போதுவாரும், உலகாரும் என்பார்களென்றார்கள். ... .. * (௩)

மூ. — உறியை முற்றத் துருட்டிநின்றாடுவார்

நறுநெய் பால்தயிர் நன்னுகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழுத் தினீத்தெங்கும்
அறிவுழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. (ச)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாடுவார்.) நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்யகௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து பரீதி பாரவர்ப்பத்தாலே முற்றத்திலே உருட்டி நின்றாடுவார். (நறு நெய் பால் தயிர் நன்னுகத்தூவுவார்) க்ரு (ஃ) த க்ஷீர தத்யாதிக்களை “பின்னீக்கு நன்மை உண்யத்தையுடைய வர்களிலென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் ச (ஃ) காரத்தையும், “ஆயிற்று” என்றத்தை ஆளுர்களென்றாக்கி, அந்த க்ரியையும் இப்பாட்டிலே கூட்டிக்கொண்டு அவ்வயம் காட்டுகிறார் (புருவாரு மித்யாதி). (௧)

அநு. — நாலாம்பாட்டு. (உறியையித்யாதி). “நறு நெய் பால் தயிர்” என்றத்தை காகாக்ஷிர்யாயேந “உறியை” என்றத்தோடே அவ்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நறுவிதான இத்யாதி). தூவுகைக்கு ப்ரயோஜன கதநமுகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (க்ரு (ஃ) தெத்யாதி.)

௯௦. பெரியாழ்வார் திருப்பொழி, ௧-ப, ௧-தி, ௫-பா, கொண்டதாள்.

யாகவேணும்” என்று தா (ஊ) நம்செய்வார். (செறிமென் கூந்தல விழத்தினைத்து) செறிந்து மெல்லிதான குழல்கள் கட்டவிழும்படி ஸ்ரீகன் புறப்பட்டு ஆடி லீலாபோகி(ஸ்ரீ)சனாக. (எங்குமறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே) திருவாய்ப்பாடியில் திருவாயர் முழுக்க க்ருத்யா- க்ருத்யவிவேக சூர்யராணர்களென்குரார். “ஆய்ப்பாடி ஆயர்” என்றது, வளர்ப்பும் மேய்ப்புமன்றியே ஜாதி ஆயரென்றபடி. ... .. (ச)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) “தாள் கொ ண்ட” என்று - கால்கண்ட உறிகளைத்தங்கள்கையிலே னூக்கிவின்றாடு வார். பரிசுண்டாய் கூரியதான மழுக்களையும், அளவுண்டாய் நன்

டாகவேணும்” என்று தாநம் செய்வார். (செறிமென் கூந்தலவிழத் தினைத்து.) செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி அவிழும்படி ஸஸம்பரம ந்ருத்தம்பண்ணி. (எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே) திரு வாய்ப்பாடியிலுள்ள கோ(ள்)பரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலை மண்டை யிட்டு க்ருத்யா- க்ருத்ய விவேக சூர்யராணர்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டினின்றுட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடி யாயர் - எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... .. * (ச)

மூ. — கொண்ட தாளறி கோலக் கொடுமழுத் தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர் விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்வினர் அண்டர் பிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார். (௫)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) கால்கெருக் கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக் “ஆய்ப்பாடி ஆயர், எங்கும், அறிவழிந்தனர்” என்றவயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடி யித்யாதி). “எங்கும்” என்றது - நந் தன் திருமாளிகையோடு அல்லாத விடங்களோடு வாசியற என்றபடி. (உகவை) ப்ரீதி. “அறிவழிந்தனர்” என்றத்தை எல்லாரிடத்திலும் அந் வயிக்க வேண்டுகையாலும், “ஆடுவார்” “தூவுவார்” “அறிவழிந்தனர்” என்று மூன்றவயமாகில் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும் ஏகவாக்ய தயா அவ்வயம் காட்டுகிறார் (சிலரித்யாதி). “தினைத்து” தினைக்க என்ற படி. (இப்படி) என்றது ஸ்பஷ்டார்த்தம். ... .. (ச)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு (கொண்டதாளித்யாதி) (கால்) நெடுக்கயிறு. (நெடுக்கம்) என்றது - * கொண்ட பத்தாத்பர்யம். இத்தால், தாள்களைக் கொண்ட உறியென்று சப்தார்த்தம். (பரிசு) அழகு. “மழு” கோடாவி

பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப,க-தி, சு-பா, கையும். சுந.

றான தடிகளையும், மடலில்நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைக்கப்பட்ட ஈய்யயுமுடையராய்க்கொண்டு, முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லுதோன்றலரஸவிவாத கோலா ஹலராய் நெருங்கிப்புகுந்து நெய்யாடினார் இடையறெல்லாருமென்கிறார். (விண்டின் முல்லை) என்று பாடமானபோது, “விண்டு” என்று-குன்றாய், குன்றில்முல்லை நெருங்கப் பூக்தாப்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார்க்கு தோற்றுப்பல்லாயிறே யிருப்பது. அண்டர் என்று - தேவஜாதிகளுக்கும்பேர். (க)

ஸ்வா. — ஆறும்பாட்டு. (கையுமித்யாதி) வடதளராயிக்கல்லாத

களையும் ஐத்யுசிதமான தடிகளையுமுடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச்சமைத்த சய்யயுமுடையராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷத்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப்புகுந்துநெய்யாடலாடினார்களென்கை. (விண்டின் முல்லை) என்று பாடமானபோது, “விண்டு” என்று-குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூக்தாப்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லாயாயிற்றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்-இடையரைச் சொல்லுகிறது. (க)

பூ. — கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்

பையவாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்

ஐய நா வழித்தானுக் கங்காந்திட

வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. (க)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (கையும் காலும் நிமிர்த்து) திருமஞ்சளம்

முதலான இருப்பாயுகம். (மடலில் நின்றும்) தாழைக்கொத்தில் நின்றும். “விண்ட” விகலிதமான. முல்லையரும்புபோலே யிருக்கிற என்று சப்தார் த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே யித்யாதி). மிண்டிக்குத்தம் (நெருங்கி) என்றது. “புகுந்து” என்றதுக்கு, ராத்ரிமந்தையிலே இருந்தவர்கொல்லாம் தங்கள் வேஷத்தோடேவந்து புகுந்தார்களென்று கருத்தது. (தோற்றுப்பல்லர்) என்றது - சொரைவிரையைத் தோற்றினாப்போலே யிருக்கிறபற்களையுடையவரென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (இடைக்கூத்தித்யாதி). ... .. (க)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. “பைய” என்றத்தை “நிமிர்த்து” என்றத் தோடேயும் கூட்டி தாத்பர்யம் (திருமஞ்சளம் யித்யாதி). (க) “காய்ச்சின

கசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,க-தி, கூ-பா, கையும்.

தெல்லாமுண்டாகச்செல்லாநின்றதிநே. கடாரத்திலே மருந்துகளும் பரிமளந்ரவ்யங்களுமிட்டு ஸுகந்தவத்தாய்க்காய்ந்த நீரிலே திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் நிமிர்க்கவேணுமென்று தானே ப்ரார்த்தித்துத்தான் நிமிர்த்து, “நிமிர்த்தான்” என்று கொண்டாடி; மெள்ளத்திருமஞ்ஜகம் செய்தருளி, குறுங்கண்ணான பசுமஞ்சளேத் திருமேனியிலே சாத்திக் கையிலே மஞ்சளையெடுத்து “மெல்லிதான நாவை நீட்டியருளவேணும்” என்றுப்ரார்த்திக்க; இங்கேயும் மாத்ருவசநபரிபாலகம்பண்ணி யருளவேணுமென்று நாக்குக்கும் வாய்க்கும் வாசியநியாத பிள்ளைகளைப்போலே அங்காந்துகாட்டின நாவை வழித்தவளுக்கு திவ்ய சகக்ஷுஸ்சைக்கொடுத்து விர்வரூபம் காட்டினாப்போலே இவளுக்குத் திருப்பவளத்துக்குள்ளே ஸமஸ்தலோகங்களை யும்காட்ட, இவளும் கண்டாளிநே; வடதளரூபி திருவயிற்றுக்குள்ளே அக(க்)டித ப்ரமாண லித்தமானதிநே இவள் கண்டது. (கூ)

செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்நீட்டி, திருமேனியின் மார்தவத்துக்கதருணமாக நிமிர்த்து. (கடாரநீர்பைய வாட்டி) திருமேனிக்கு அறுகுணமாக ஒளஷதங்களும் ஸுகந்த ந்ரவ்யங்களும் கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்ஜகத்தாலே திருமேனியலையாமல் மெள்ளத்திருமஞ்ஜகம் செய்து. (பசும் சிறு மஞ்சளால்) இது கீழ்மேலும் அர்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணான பசுமஞ்சளேச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். (ஐயநாவித்யாதி) அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவளுக்கு அதுக்குடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடையவாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சகக்ஷுஸ்சைக் கொடுத்து வைர்வரூபம் காட்டினாப்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சகக்ஷுஸ்சைக் கொடுத்துதன் னவபவத்தைக் காட்டுகையினே. ... * (கூ)

நீரொடு நெல்லி கடாரத்தில் பூரித்துவைத்தேன்” என்றிபாசாதத்தையுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (திருமேனிக்கித்யாதி). “பைய” என்றபதார்த்தம் (மெள்ள) என்றது. “சிறு” என்றபததாந்பர்யம் (குறுங்கண்ணான) என்றது; நெருங்கின கணுக்களையுடையதான வென்றபடி. “ஐய” என்றபதார்த்தம் (மெல்லிதான) என்றது. (அங்காந்திட) திருப்பவளத்தைத்திறக்க. “ஏழு” என்றது உபலக்ஷணமாக (ஸகலலோகங்களையும்) என்றபடி. (அதுக்கடி) காண்கைக்கடி. ... (கூ)

பெரியாழ்வார் திருப்பாழி, க.ப.க.நி, எ.பா, வாயுள். கடு

ஸ்வா. — ஏழாம்பாட்டு. (வாயுளிந்பாதி). இனிமேல்கண்டவள்
வார்த்தையிறே. இப்படி கண்டு (ஞ) வ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு
முடையவளன்றியே “மடநல்லார்” என்று இவள் காட்டக்கண்டவர்
களுமுண்டென்றுதோற்றுகிறது. இவன் “ஆயர்புத்திரனல்லன்” என்
றும், “ஸ்வயந்நத்தாலே பேர் நினைப்பார்க்கு நீர்தேசிக்கவுங்கூட ஆரி
யன்” என்றும், வ்யதிரேகத்திலே நிர்ணயமும் நிர்நேசத்திலே அரு
மையையும் நடவாநிற்கச் செய்தேயும், “பரந்த சீரையும் பண்மையு
முடைய பாலகன்” என்று நிர்ணயித்து, பின்னையும் “மாயன்” என்
கையாலே ஆர்ச்சாய்ச்சத்தியுத்தனென்று இவள் சொல்லுகையாலே,

மு. — வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்

ஆயர் புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம்

பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்

மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே.

(எ)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்)
இப்படி திருப்பவளத்தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட பவ்யதையை
யும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். (க) “வையபமேளும் கண்டார்
பிள்ளைவாயுள்” என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும்,
அதுபா (ஞ) ஷணத்திலேபலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும்
கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது—இவள்
கண்டவந்தாம், அங்கு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன்
வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் நிவ்ய சக்ஷஸ்
வைக்கொடுத்துக் காட்டக்கூடுமிறே. (ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய்
வம்) ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேஸ்வரன்.
(பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்) பரம்பின கல்யாணகுணங்
களை யுடையனாய் நிர்மையுடையனான சிறப்பிள்ளை. (மாயன்) ஆர்ச்
சாய் சக்தியுத்தன். (என்று மகிழ்ந்தனர்) “மாதரே” இப்படி சொல்லி

அந். — ஏழாம்பாட்டு. “நல்லார்” என்றதுகர்ந்தம் (ஸ்நேஹத்தையு
முடையவர்கள்) என்றது. (அதாவது) என்றது—அவர்களும் காண்கை
யாவ தென்றபடி. இதுக்கு (கூடும்) என்றத்தோடந்வயம். “பண்புடை”
என்றதிகர்ந்தம் (நிர்மையுடையனான) என்றது. (நிர்மை) ஸௌலப்ப்யம்.
“பாலகன்” என்றத்தால் ஸௌலப்ப்யம் வரித்தமாகையால் இங்ஙன்
கொள்ளவேணும். ... .. (எ)

(க) க-க-க.

கக பெரியாழ்வார் திருமொழி, 3-ப, 4-தி, 4-பா, 1-த்துநாளும்,

திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்த்ரீவர்க்கம்முழுக்க “மாயனாகையாலே ஸ்வலாப வித்திக்கு வேறுபுதன்” என்று மகிழ்ந்தார்களிறே. ... .. (எ)

ஸ்வா. — எட்டாம்பாட்டு, (பத்துநாளும்பாதி). இவர்மக்களா சாலந பரராகையாலே அவநரித்தநாளையொளித்து பன்னிரண்டா நாளென்கிறார். (எத்திசையித்யாதி). எல்லாதிக்குக்களிலும் ஒருவர்க் கொருவர் மேலாகவேறுமென்று வெற்றிகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று மேலாக தோரணங்கள்நாட்டிக் கோடித்துக்கொடிக்கடி. (மத்தவித் யாதி) மத்த கஜங்கள் முதலானவை மறிந்து விழும்படியாகமலையைத் தாங்கின மைந்தனென்றது. (க) “யஸ்ய... யஸ்ய... யுகேயுகேஸம் பவாமி” ப்படியே, மைந்து - மிடுக்கும், பிள்ளையும், (உத்தான மித் மிகவும் ப்ரீதைகளைனர்கள் ஸ்த்ரீகளைக்கை. “வாயுள்வையகம்கண்ட மடநல்லாரான - மாநர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப்பாலகன் - ஆயர் புத்திரானல்லன் அரும் தெய்வம் - மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்” என் உய்வம். ... .. (எ)

மூ. — பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்
எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை
உத்தானம்செய் துகந்தன ராயரே. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு, (பத்துநாளும் கடந்த விரண்டா நாள்) பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாநாளான நாமகரண திவஸத்தி லே. (எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து) எல்லாதிக்குக்களிலும் ஜய ஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து, (மத்தமாமலை தாங்கிய மைந்தனை, வர்ஷாபநாக்ஷணர்த்தமாக, மத்தகஜங்கையுடைத்தானபெ ரியமலையை எடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்ற மிடுக்கனை, பிற்பாடரா கையாலே, தந்தாலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ்டாதங்களை யும் அவ்வஸ்துவுக்குகிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிறே ஆழ்வார்க் கு (உத்தானம்செய்து உகந்தனர் ஆயரே) இடையறல்லாரும் ஸ்நே

அந. — எட்டாம்பாட்டு. *சயபதர் த்தம் (ஜயஸூசகமான). என்றது - புத்ரோத்ஸவத்தால் வந்த உத்தகர்ஷணூசகமான என்றபடி. (தோரணம் நாட்டி.) என்றது - தோரணம் கட்டுகிற ஸ்தம்பங்களை கட்டென்றபடி. மத்தமா வென்ற தினர்த்தம் (மத்தகஜங்களை) என்றது. பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாநாள் பிள்ளை மலையை எடுத்தானென்னக் கூடுமொவென்ன வரு னிச் செய்துகூர் (பிற்பாடராகையாலே யித்யாதி). ... .. (அ)

(க) 4-1-அ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப,க,வி, க-பா, கிடக்கில், கஎ

யாதி) ஒருவர்க்கொருவர் கைகளிலே எடுத்து ஆயமொல்லாரும் உகந்து செல்லாநின்றார்கள். ... .. (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பருவத்துக்குத்தகுதியல்லாதசக்தி விசேஷமான சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்திக்கிறார். *

ஸ்யா.—(கிடக்கிலித்யாதி) “கிடக்கில்” என்கையாலே ஓரிடத்தில் கிடவாமைதோற்றுகிறது. “தொட்டில்கிழிய உதைக்கும்” என்கையாலே திருவடிகளில் மார்த்தவத்துக்கு பயப்படுகிறார். (க)*தளிர் புரையும் திருவடிகளிடே. (எடுத்தித்யாதி) எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை முறியும்படி நோவப்பண்ணுகையாலே “இந்நோவு பிள்ளைக்கு

ஹாதிசயத்தாலே தனித்தனியே தந்தாம் கைகளிலேஎடுத்துக்கொண்டு பரிதராணுகளென்கை. ... .. (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் உரடங்க ளும் செய்த உபலாப விசேஷங்களை அதுஸந்தித்து இனியராணுகீழ்; இப்பாட்டில்-பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்தித்து, திருத்தாயார் ஸந்நிஹிதரானவர்களுக்குச் சொன்ன பாசாரத்தை, அவளான பா(ஊ)வகையாலே தாம்அதுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

மூ. — கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். (கஉ)

ஸ்யா.—(கிடக்கிலித்யாதி) தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாநிற்கும். (எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும்) “திருவடிகளின் மார்த்தவத்துக்கு இது பொறது” என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொள்ளில் புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாநிற்கும். (ஒடுக்கிப்புல்கில் உதா

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. —கீழ்ப்பாட்டுக்களில் “வையமெழுங் கண்டான்” “மகிழ்ந்தனர்மாதரே” என்றுமிப்படி அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் “நான்மெலிந்தேன் நங்காய்” என்றிருக்கையாலே தததுகுணமாக ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (திருவவதரித்த வித்யாதி).

(வளர்த்தினால்) என்றது - கண்வளர்த்தினாலென்றபடி. (புடை) இடம். (பெயர்ந்து) பேர்ந்து. இத்தாலிருந்திடத்திலிராதே கிளம்பிக்
(க) தி-நெ-க.

கடி பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, செந்நெலார்.

நிகழ் முண்டாம்” என்று பிள்ளையுடைய சேஷ்டிதங்களை அமைத்து மார்வோடே அணைக்கில் வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். முகத்த (ஃ) சேஷ்டி தங்கள் பலவாகையாலே இவையெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராடுதன்று போர இளைத்தேன். “நங்காய்” என்பது ஐந்தாயேக வசநந்தாலே. நீங்களுமெல்லாம் பருவத்துக்குத் தக்க சேஷ்டி தங்களை யுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்த்துப் போருகிற பூர்ணைகளிறே. ... .. (சு)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி சுற்றாக்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

த்தே பாய்ந்திடும்) “இது அத்திருமேனியில் மார்தவத்துக்குப் பொருது” என்று வ்யாபாரக்ஷமனல்லாதபடி ஒடுக்கி மார்விலே அணைத்துக்கொள்ளில், திருவடி களாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். (மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்) “இந்த சேஷ்டி தங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது” என்று நான் போர இளைத்தேன். “நங்காய்” என்று ஐந்தாயேக வசநமாய் நங்கையீரென்று; இப்படி நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத் தக்க சேஷ்டி தங்களை யுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... .. (சு)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றாக்கு ப(ஃ)லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பு. —செந்நெலார் வயல்கும் திருக்கோட்டி யூர்
மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை
மின்னுதால் விட்டுகித்தன் விரித்தவிப்
பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. (கௌ)
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

குறித்தென்படி. “யிடுக்கிலாமையால்” என்றதுக்கு ப்ரேமாதிரியும் தோற்றும்படி சொல்லவேண்டுகையாலே ததகுணமாக தனக்குமிடுக்கிலாமையாலென்னுதே பிள்ளைக்குமிடுக்கிலாமையாலென்று தாத்தப் பருளிச் செய்கிறார் (இந்தசேஷ்டி தங்களை யித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் “மாதர்” என்று படிவசநமாகவிருக்கையாலே ததகுணமாக வருளிச் செய்கிறார் (நங்காயித்யாதி). “நங்காய்” என்று ஸம்போதிக்கிறதற்கு ஹார்த்தபா(ஃ)வ மருளிச் செய்கிறார் (நீங்களித்யாதி). ... .. (சு)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௧-தி, ௧௦-பா, செந்நெலார். ௧௯

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெலித்யாதி) செந்நெலாலே நிறைந்த வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (க) “திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி” என்றுதொடங்கி, “மன்னு நாரணன்நம்பி” என்று நிகமிக்கையாலே ஸாதாரணைஸாதாரணவ்யாவ்ருத்தமான வாய்வயகுண பூர்த்தியை, “மன்னுநாரணன்நம்பி” என்று அருளிச்செய்கிறார். (பிறந்தமை)பிறந்தபரகாரத்தை யென்றது-முற்பட்ட பிறப்பை ஒளித்துக் காத்துடங்கின திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை, கம்ஸநகரியில் நின்றுப் போரப் பெறுகையாலே மறுபிறப்பாக நிகமிக்கிறார் (உ) “முஸ்ஸாஹை புஸ்ஸாதம்” என்னக்கடவகிறே.

(மின்னித்யாதி) பட்டர் பிரானுகையாலே “மின்னுதல்” என்கிறாதல், (ஈ) “வேதப்பயன் கொள்ள வல்ல விஷ்ணு சித்தன்” என்று இவருடைய விஷ்ணு சப்தமும் அஸாதாரணமாக ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ரகாசிக்கையாலே மின்னுதலென்கிறாதல். “விஷ்ணுசித்தன்” என்று-விஷ்ணுவைத் திருவுள்ளத்திலே யுடையவராகையாலே மற்றொன்றறியாதவர். “விரித்த” என்கையாலே ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் மங்களாசாஸநபர்யந்தமாக விரித்தருளிச் செய்தாரென்கிறது. இம்மங்களாசாஸந தாரதமயம் பலர்க்கும் உண்டாகையாலே “இப்பன்னு பாடல்” என்று வ்யாவர்த்திக்கிறது. “வல்லா

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.(செந்நெலித்யாதி) செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயண சப்தவாச்யனாய் கல்யாணகுண பரிபூர்ணானவன் திருவவதரித்தபரகாரத்தை. (மின்னுதல் விட்டுசித்தன் விரித்த) பட்டர் பிரானுகையாலே விளங்காரின்யுள்ள திருயஜ்ஞோபஸீதத்தையுடையராய், ஸர்வ வ்யாபகனை ஸர்வேஸ்வரனைத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடைய நான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாஸநாதிகளோடேகூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த. (இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்

ஷு. —பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெல்) சிவந்தநெல். திருப்பாங்கடவில் நின்றுத் திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளுகையாலே(அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்) என்றது. “பன்னுதல்” ஆராய்களாய், அத்தால் பஸீதார்த்

(க) ௧-௧-௧.

(உ) ரா-பா-எ-எ-ந.

(ஈ) ௨-அ-௧௦.

உ.௦ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, சீதக்கடல்ப்ரவேசம்,

ர்க்கு” என்றது-ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கென்றயடி; அதாவது-இவ் வபிமாநத்திலே ஒதுங்கினார்க்கும் இப்பிள்ளையுடையஸ்த்திதி க(௫)ம ந சபநாதிகளால் இவரைப்போலே வயிறுமறுகவேண்டும் பாபமுமில் லை பென்கிறது, ... (க௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியிலே (க) “திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்” என்று தொடங்கி, (உ) “திருக்கோட்டியூர் மன்னுநாரணன் நம்பி பிறந்தமை” என்று அவதார வ்யாபாரத்தைபெல்லாம் அதுபவயூர்வகமாக வரு வளிச் செய்தார், இனிமேல் திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியினவாக தில்லை பாவமே) ரஸ்பதையாலே விசேஷஜ்ஞரானவர்கள் எப்போது யிருந்துசொல்லும்படியான இப்பாடலை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர் களுக்கு பகவதனுபவ விரோதியான பாபமில்லை, ... * (க௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கீழில்திருமொழியிலே, (க) “திருக்கோட்டியூர் கண் ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்” என்று தொடங்கி, (உ) “திருக் கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை” என்று தலைக்கட்டு கையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தக்காலோபலானங்க ணோடே அதுபவித்து ஹ்ருஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவனுடைய திவ்யவிக்காஹ வலைகூண் யத்தை தக்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்தாப்போலே தத்தை யருளிச்செய்குறூர் (ஸ்வயந்த யித்யாதி), சொல்லுவார்க்கென்றா தே “வல்லார்க்கு” என்றத்தொடர்ந்தம் (ஸாபிப்ராயமாக) என்றது. பிறந் தமையை “விரித்த” என்றத்தொடர்வயிப்பது, ... (க௦)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—சீதக்கடல் ப்ரவேசம் — வர்த்திஷ்யமாண ஸங்கத்யர்த்தம் வருத்தகீர்த்தநம்(கீழித்யாதி). (திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை) என்றது- திருப்பாற்கடல் ஸ்த்தாரீயமான திருக்கோட்டியூரில் நின்றும் வந்த வதரித்தமையை பென்றபடி. (தக்காலோபலானங்களை) என்றது - பன் னிரண்டுநாளில் உபலானங்களைன்றபடி. பவனவாயித்யாதி ஸம்பிரத

(க) க-க-க.

(உ.) க-க-க௦.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௬-ப, ௨-நு, ௧-பா, ௧-நக்கடல். ௨௧

அதுபவித்து அதுபவித்த பாகாரத்தை யசோதைப்பிராட்டி பாசரத் தாலே கிருப்பம் தோற்றவருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (சீதமித்யாதி) அகாத(௩௬)மாகையாலே குளிர்ச்சி மாறாதிருக்கிற ஸமுத்ரத்தில், “கடலுள்ளமுது” என்கையாலே புறவமுதுதோன்றிற்றே. (௧)*விண்ணவாமுதுண வமுதில் வரும் பெண்ணமுது. பரோபகார சிந்தை பண்ணுகையாலே இந்த தேவகியும் பரோபகாரமாக ஸ்வரணைத் திருவாய்ப்பாடி முதலாக எல்லார்க்கும் உபகரித்தாளிறே. இவ்வுபகாரம் கம்ஸி(௩)தி மூல தத்பா(௧)வ்யுக்தராயக்கொண்டு திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியள வாது அதுபவித்து, அதுபவித்த பாகாரத்தை, அப்போது அவள்பேசின பாசரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். ... *
மூ. —சீதக்கட லுள்ளமுதன்ன தேவகி

கோதைக்குமூலா ளசோதைக்குப் போதகந்த

பேதைக்குமுனி பிடித்துச் சவைத்துண்ணும்

பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்துகாணீரே. (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி) அகாத(௩)மாகையாலே குளிர்த்திமாறாதஸமுத்ரத்திலே தேவபோக்ய (௩)மாகப் பிறந்த அம்ருதம் புறவமுதாம்படி, (௧) “அமுதில் வரும் பெண்ணமுது” என்கிறபடியே உள்ளமுதாகப்பிறந்த பிராட்டியோடொத்த தேவகிப்பிராட்டி. அதாவது - அவள் பரோபகார சீலையானுப்போலே, இவளும் பரோபகார சீலையென்றபடி. (கோதை

நத்தோடே இத்திருமொழியை அருளிச்செய்து “யசோதைமுன் சொன்ன” என்று அவளுடைய வார்த்தையாக நிகமிக்கையாலே (அவள்பேசின பாசரத்தாலே) என்றது. (ஆதரம் தோற்ற) என்றது - பவளவாயீர் என்று வர்ணித்துச்சொன்னபதத்தைப்பற்ற; “காணீர்” “காணீச்” என்ற த்வி(௩) ருத்தியைப் பற்றவாதல். ... *
அரு. —முதற்பாட்டு.— “சீதக்கடல்” என்று சைத்யத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே சைத்யம்சித்யமென்றுவிவகித்து ஜேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அகாதேத்யாதி). உள்பதத்துக்கு வ்யாவர்த்தய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (தேவேத்யாதி). (புறவமுதம்) பாஹ்யம்ருதம். அத்துணவாரமென்றபடி. இங்கே தேவகிப்பிராட்டியை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(௧) தி-மொ-௬-௧-௨.

பினுனென்னுதல்; அன்றித்தே அந்நர்க்கு) தமன வையமேழுக்கும்
 சிறைச்சோறு ஆக்கினுதல், இவை புறப்படாமல் திருநீரலாலே
 கண் செறியிட்டானுதல். இவர் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டெல்லாம்
 தோற்றி, அதுபவிக்கிறாரிறே. (பாதக்கமலம்தயாதி) (க) * வேதம்
 வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிய
 வேண்டுகையாலே இவர் காட்டக்காணவேணுமிறே. (உ) * வேதப்ப
 யன்கொள்ளவல்லாரிவாரிறே. (பாதம்தயாதி) திருவடித்தாமரை
 களை வந்து காணுங்கொளொன்கிறார். அறிவுடையார் காட்டக் காண
 வேணுமிறே.

“பவளவாயீர் வந்து காணீரே” என்று பின்பு மருளிச் செய்
 கையாலே ப்ரபத்தியின் மேலேறின ப(டி)த்தையையும் ப(டி)வ்ய
 தையையு முடையவர்கள் நின்றநின்ற நிலைக்குள்ளேயுள்ளே புகு
 ந்து தர்ஸிக்க யோக்பரென்கிறார். ... .. (க)

(௩) “வையமேழும் கண்டார்” என்னும்படி திருவயிற்றில் கிடக்கிற
 லோகங்களுக்குச் சிறைச்சோறுக்கினு துதல். (பாதக்கமலங்கள்
 காணீரே) இப்படி இருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணு
 ன்கொள். கமலம் என்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையு
 மும், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்பாதிக்களையும் சொல்லுகிறது. (பவளவா
 யீர்வந்துகாணீரே) பவளம்போலே சிவந்த அதித்தையுடையீர் வந்து
 காணுங்கொளென்று, யசோதைப்பிராட்டி, தான் அதுபவித்த அம்ச
 த்தை ஸஜாதீயைகளாய் அதுபுது (ஸஹ) ஷுக்களா யிருப்பாரையும்
 ஸ்லாகித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின பாசரத்தாலே அருளிச்
 செய்தாராய்த்து. ... .. * (க)

(சிறைச்சோறுக்குகையாவது) ஆக்குகை - நடத்துகையாய், சிறையிலே
 யிருக்கிறவர்களுக்கு சோறுநடத்துகை. அப்படியே உள்ளேயிருக்கிற
 லோகத்துக்குத் திருவடிகளில் தேனை புஜிப்பித்தானென்றபடி. இப்பாட்
 டிலே (ஈ) ‘ஸுக்ஷிந் ரஸ்தவீ சயிஸீ’ உதிஸ்ய த்ந்யூ:ஜந்நி ஷிஷு:கே ஸவிகா:ஃ
 ‘மீவ் | வஃமிஸம் சவந் சக்ரீஸ்தி-ஸ்வா குவாஜஸ: ப்ரஹ்மீநீ கிலிஸீ’ உதிஸ்ய:
 முத்தஸ்பரிசர் வடதளே சயிதோதிதந்வா தந்வா ஜகந்தி பிப்ருஷே ஸலி
 காஸமேவ | ஐஸீயிமாம் தவது ஸக்திமதர்சிதவ்யா மவ்யாஜத: ப்ரதயஸே
 கிமிதாவதீர்ண:” என்கிற ஸ்லோகமதஸந்தேயம். ... .. (க)

(க) தி-வாய்-ச-ஈ-அ. (உ)உ-அ-க௦. (௩) க-க-ஈ. (ஈ)அதி-ஸ்த-கச.

உச பெரியாட்வார் திருபொழி, க-ப, உ-தி, உ-பா, முத்தும்.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளில் அகவாயிலழகை அதுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ். இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(முத்தும் மணியும் த்யாதி) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சு சிட்டாளாகையாலே திருவிரல்களுக்கும் மாறி மாறி ஒன்பதுவிரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும் மற்றை ஒருவிரலுக்கு ஸ்வர்ண வர்ணத்தையுமிட்டு அலங்கரித்து அவள் அதுபவித்த ப்ரகாரம் இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசித்து அதுபவிக்கிற இவர்க்கு நாத்காலிக மாய்தோற்றுகிறது. (முத்தித்த்யாதி) “முத்தும் மணியும் வயிரமும்” என்றது-நவரத்தத்துக்கு முபலக்ஷணம். ரத்தத்தளவிலன்றிக்கே தன்ப்ரேமத்தாலே முத்தை முற்பட இட்டு மாணிக்கத்தை இடுகையாலே “தத்திப்பதித்து” என்கிறது. “தத்தி” என்றது-தத்தவாய், மாறப்

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளிலகவாயை அதுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அதுபவிக்கிறார்.

மூ.—முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாப் போலெங்கும்
பத்து விரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலீர்வந்துகாணீரே (உ)

வ்யா.—(முத்தும் த்யாதி.) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சு சாத்து கிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும், மற்றொரு விரலுக்கு ஸுவர்ண வர்ணத்தையும் பரபாக (ஶ்ரீ)ம் தோற்ற மாறி மாறிச்சாத்துகையாலே நீலரத்தம்போன்ற வடிவையுடையவனுடைய

அநு — இரண்டாம்பாட்டு. (அகவாயை) உள்ளக்காலே.

(செம்பஞ்சு) லக்ஷாரஸம். (நவரத்நவர்ணத்தை) என்றது-நவரத்நவர்ணத்தையுடைத்தான த்ரவ்யாந்தரத்தையென்றபடி. (ஸுவர்ணவர்ணம்) என்றது. ஸுவர்ண ஸத்திருசத்ரவ்யாந்தர வர்ணமென்றபடி. (மாறிமாறிச் சாத்துகையாவது) வ்யத்தபஸ்தமாகச் சாத்துகை. அதாவது - முத்துச்சாத்தின வநந்தரம் வஜீரத்தைச் சாத்தாமல் மணியைச்சாத்தி, அநந்தரம் வஜீரத்தையும், அநந்தரம் அதுக்குப்பரபாக (ஶ்ரீ) மாண பொன்னுமாக இப்ப்ரகாரத்தாலே விஸந்ருசங்கீணச்சாத்துகை இது “தத்தி”

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௬-பா, பணைத்தோன். ௨௫

பறித்தென்றபடி. “வணங்கி” என்றது-வணங்குவென்றூப்போலே. “தலைப்பெய்தாப்போல்” என்கையாலே நீளமுடைத்தான பத்து நில ரத்தத்தின் அகரத்திலே நவரத்தவாணத்தையும் பொன்னின் வர்ணத்தையும் சேர்த்தாப்போலே இருந்ததென்கை. ஓரபரணத்திலே நவரத்தத்தையும் முத்தையும் அழுத்திச் சேர அதுபவிப்பாரைப்போலே அதுபவித்து, இவை உபமானம் போராமைப்பாலே “மணி வண்ணன் பாதங்கள் பத்துவிரலும் ஒத்திட்டிருந்தவாகாரணிரே” என்கிறார். (ஒண்ணுதலீர்வந்துகாரணிரே) ஒளிபையுடைத்தானநெற்றி லையுடையவர்க ளென்றபடி. 1 துதல்-நெற்றி.

“ஒண்ணுதல்” என்கையாலே ப்ரபத்திப்பரகாசகமான தா (௮) ந்தியையுடையவர்களுென்றபடி. ... .. (௨)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. திருவுசிரை அதுபவித்துத் திருக்கணைக்காலே அதுபவிக்கிறார்.

திருவடிகளில் பத்து விரலும், முத்து மாணிக்கம் வயிரம்முதலான நவரத்தங்களையும் நல்லபொன்னையும் மாறி மாறிப்பதித்துச் சேர்ந்தாப்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றுங் குறைவின்றிக்கே வங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடிபைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய துதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. “முத்தும் மணியும் வயிரமும்” என்றவது - அல்லாத ரத்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். துதல் - நெற்றி. ... .. (௨)

அவ —மூன்றும்பாட்டு. திருவடிகளை அதுபவித்த வந்ததரம், திருக்கணைக்காலினமுனை அதுபவிக்கிறார்.

மூ. — பணைத்தோ ளினவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொல்கை
அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித்தளைநீர்நிலங்கும்
கணைக்காலிருந்தவா காரணிரே காரிணையிர் வந்துகாரணிரே. (௩)

என்றபதவ்யம். “தத்திப்பதித்து” ஒன்றைவிட்டு ஒன்றாக அமுக்கி, தலைப்பெய்கையினர்த்தம் (சேர்த்தாப்போல்) என்றது. “ஒத்திட்டிருந்தவா” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமுக்கோசுப்தார்த்தமநூலிச்செய்கிறார் (லக்ஷணத்திலித்தாயி). லக்ஷணம் - லாமுத்திரிகலக்ஷணம். “மணிவண்ணன் பாதங்களில் பத்துவிரலும் முத்தும் மணியும் வயிரமும் நல்பொன்னும் தத்திப்பதித்து தலைப்பெய்தாப்போலிருக்கிற நகங்களைளாட்டெழுதாங்கு மொத்திட்டிருந்தவா காரணிரே” என்றவ்யம். ... .. (௩)

உக பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, உ-பா, பணைத்தோள்.

ஸ்வா. — (பணைத்தோள்) பசுத்தமூங்கில் போலே யிருக்கிற தோளையுடையருமாய், பருவத்தால் இனையருமான ஆய்ச்சி. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது ப(ஜ)ர்ந்ரு ஸப்ஸ்யலேஷ போக்யமான காலங்களிலும் பிள்ளையை அணைக்கையாலே. பிள்ளையை அணைத்து பிள்ளை வாய்வைப்பதற்கு முன்னே நெறித்துப் பாய்க்க முலையைக் கொடுக்க, வயிரூர உண்டுநீர்ப்பாளுய்க்கிடந்ததுகண்டு “இப்பிள்ளை” என்று ஸமுதாய சோபையை அதுபவிக்கப்படுக்கு, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளில் பரகாசிக்கிற வெள்ளித்தளை சி(வி)த்தாபநாமா ரம்பண்ணச்செய்தேயும் அத்தையழித்து அதுமிகையான திருக்கணைக் காலே அதுபவித்து, இது இருந்த பரகாரத்தை அதுபவபோக்யரான நீலகரும் வந்து காணுகோனென்கிறார். “காரிகையிர்” என்கிறது காமதந்தப்பாயத்தாலே வடிவத்தில் வாசியறித்து ஸ்ரேணிகருமாய் அவயவாந்தாத்தில் போகமாட்டாத யுவதிகளை அழைத்துக் “காணிகோள்” “காணிகோள்” என்கிறார்.

“காரிகையிர்” என்கையாலே ப(ஜ)க்திபாறவ்ய்யமுடையாரை அதுபவிக்க வறழ்க்கிறார். (உ)

ஸ்வா. — (பணைத்தோளினவாய்ச்சி) பசுமைக்கும் சுற்றுடை மைக்கும் செவ்விக்கும் வேய்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடைய வாய், பருவத்தால் இனையருமான ஆய்ச்சியுடைய, இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போக (ஜ்X) பரவகசபாயிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்ரேணித்து நோக்கிக் கொண்டு போருமவென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக. (பால்பாய்க்க கொங்கை) ஸ்ரேணத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரித்தமுலையை, (அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை) திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிரூரவுண்டி, அத்தாலே ஸ்ரேணத்தையுடைய, இப்பிள்ளையுடைய, (இணைக்காலி வித்தாதி) அந்யோந்யம் சேர்த்தியமுடைய திரு வடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காக்கித்திற கணைக்காலின் அழகிருந்தபடியை, அதுபவயோக்யரானவர்கள்வந்துகாணுகொள். (காரிகையிர் வந்து காணிரே) அழகுடையவர்களாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீல்கள் வந்துகாணுகொள். ... .. (உ)

அந். — மூன்றும்பாட்டு. “பணை” மூங்கில். இந்நிஷ்வபாவத்தைப் பற்ற தரத்தப்யமருளிச்செய்கிறார் (பசுணைக்கு மித்தாதி). (சுற்றுடைமை) வர்த்து(வி)கை. (ஆய்ச்சி) தாய். ... .. (ந)

பெரிபாழ்வார் திருப்பொழி, க-ப, உ-தி, ச-பா, உ-ழந்தான். உ-ப

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காலி அதுபவித்த வந்தாரம் திருமுழந்தானி அதுபவிக்கிறார்.

வ்யா.—(உழந்திப்பாதி) ஆபாவித்துக் கடைந்து ஓரோதடாக் கனிலே சேர்த்துவைத்த நெய்வைய உண்ணக்கண்டு, “உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்தியாது” என்று பிள்ளையை இழந்தானாக நினைத்து பயப்பட்ட உழந்தியாலே, “சர்த்து” என்றது-இழுத்தென்றபடி, “எழில் மத்து” என்று-எயிறு விளங்காவின்ற மத்தென்றபடி, மத்திலே சுற்றிக்கடைந்த பழந்தாம்பாலென்றபடி, நல்லநாம்பு நேயிம்போது இவனை விடவேணும். அத்தாலே, கண்டதோர் காரிற்றை எடுக்கையிறே உள்ளது. தாம்பாலே ஒங்கினவனாவிலே அடித்தானாக வினைத்து பயத்தாலே தவிழ்ப்புஞ்சுத்தவாறே நோய்த்தை மறந்து “தவழந்தான்” “தவழந்தான்” என்று தவழ்த்து கன்றின பின்னே போனமுழந்தானி வெறுப்புறத்திலே அவன் அதுபவித்தப் பரணாந்தை

அவ.—நாலாம்பாட்டு, திருக்கணைக்காலி நமழை யதுபவித்த வந்தாரம், திருமுழந்தானினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—உழந்தான் நறுநெய் போரோதடாவுண்ண

இழந்தா னொரிகினு லீர்த்தெழில் மத்தின்

பழந்தாம்பா லோச்சப் பயத்தால் தவழந்தான்

முழந்தா னிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையிவந்துகாணியே (ச)

வ்யா.—(உழந்தான்) ஆபாவித்தவன். கறந்து காய்ச்சித்தெய்துத்துக் கடைந்து வெண்ணெயாக்கி உருக்கித் தடாக்கனிலே சேர்த்துவைத்த வறுத்தத்தைபெல்லாம் சொல்லுகிறது. (நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண) நறுவிநான நெய்வைய ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷியாதபடி உண்ண, (இழந்தான் ஓரிகினுல் சர்த்து) “உண்டநெய் பிள்ளைக்குவாத்தியாது” என்றுபிள்ளையை இழந்தானாக நினைத்து பயப்படுகையால் வந்தவயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து, (எழில்மத்தின் பழந்தாம்பாலோச்ச) அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க, (பயத்தால் தவழந்தான்), பயத்தாலே அச்சைத் தப்புவதாகத் தவழ்த்தவலுடைய, (முழந்தானிருந்தவா காணீரே.) திருமுழந்தானினழகிருந்த படியைக்

அரு.—நாலாம்பாட்டு, “சர்த்து” என்றனைத்தம்-(இழுத்து) என்றது. “ஓச்ச” அடிக்க உத்தியாதிக். “உழந்தானான அசோதைநன்னு

உ.அ பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, உ-தி, இ-பா, பிறங்கிய.

தாமும் அதுபவித்த அதுபவ யோக்யரைக் “காணிர்” “காணிர்” என்று காட்டுகிறார்.

(முகிழ்முழையர்) ப(ந்)த்தயங்குரம். ... .. (ச)

அவ—அஞ்சாம்பாட்டு, திருமுழந்தாளினிட்டு திருத்துடையை அதுபவிக்கிறார். *

ஸ்வா.—(பிறங்கியவித்யாதி) விபரீதப்ரகாசகையான பேய்ச்சி யடைய முலையைச் சுவைத்து, (உண்டிட்டு) ஆஸ்வாதித்து, அமுது செய்திட்டு. (இட்டு) ஜகத்துக்கு உபகரித்திட்டு. (உறங்குவான்போலே) கண்வளருவாரைப்போலே ஆடப்பார்த்துக் கிடந்த ப்ரகாரத் தானுங்கோள். (முகிழ்முழையர் வந்துகாணீரே.) முகிழ்த்தமுலையை யுடையர் வந்து காணுங்கோள். ... .. (ச)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு, திருமுழந்தாளி னழகை அதுபவித்த வந்ததரம், திருத்துடையினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்டு உறங்குவான் போலே கிடந்தவிட்பிள்ளை மறங்கொ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான் குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையர் வந்துகாணீரே. (ரு)

வ்யா.—(பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு.) க்ரெளர்ய தீதால் வந்த ப்ரகாசத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலையைப் பசையறச் சுவைத்து புலித்து. “உண்டிட்டு” என்று ஒரு முழுச் சொல்லு. (உறங்குவான்போலே கிடந்தவிட்பிள்ளை) செய்த பராக் ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை.

டைய ஓரீராதடாவுண்ண அவனை இழந்தானாகநீனைத்துளருவினலீரீத்து எழில் மத்தின் பழந்தாம் பாலோச்சப் பயத்தால் தவிழ்ந்தான் ” என்றவயம். ... .. (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு.—“பிறங்குதல்” ப்ரகாசமாய், அததை ஹேது பூர்வமாக வருளிச்செய்கிறார் (க்ரெளர்யேய்யாதி). “சுவைத்து” என்றும் “உண்டிட்டு” என்றும் சொல்லுகையால் பவித்தவர் த்தம் (பசையற) என்றது. (செய்த) இத்தாதிக்குத் தாத்பர்யம்—பூதநா நிரஸநார்த்தமாகச் செய்த பராக்ரமத்துக்கு இவனிடத்தில் ஸ-ஓசகமொன்றும் தெரியாதபடி யென்னுதல். பூதனையை நசிப்பிக்குயிடத்தில் ரத்தங்களை வற்றப்பண்ணு தல், மாம்ஸங்களை ஒழிப்பித்தல், அஸ்திகளைத் தளர்த்துதல் இவை

பெரியாழ்வார் திருமொழி ௧-ப, ௨-தி, ௬-பா, மத்தக்களிற்று, ௨௯

தைக்கண்டு “ இப்பிள்ளை ” என்கிறான். (மறங்கொளித்யாதி) பிள்ளையைச் சீறி வெகுண்ட மறத்தாலேயே ஹிரண்யனைப் பிளந்தது. இப்படி பிளந்தவனுடைய திருத்துடைகளை ரத்தஸ்பர்ஸுத்தோடே காணீர் என்றாப்போலே இருக்கிறது. இப்போது இதுசொல்லுகிறது வி ரோதி கிரஹ ஸாமர்த்த்யத்தாலும், தர்மபைக்யத்தாலுமிதே ; அன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாகத்தழுவுகிற போதைத்திருக்குறங்குகளைவந்து காணீரென்கிறாரென்றுமாம்.

“ குவிமுலையீர் ” என்று ப(டி)க்தி வர்த்த(டி)கராகிமவர்களை அழைக்கிறார். ... .. (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையை அதுபவித்து திருக்கடி ப்ரதேசத்தை அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(மத்தவித்யாதி) மதித்த ஆளைகளையுடைய ஸ்ரீவஸு—தே (மறங்கொளித்யாதி) ப்ரஹ்லாத விஷயமான சேற்றத்தையுடைய ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சவநி தோற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்து காணுங்கோள். (குவிமுலையீர் வந்து காணீரே) குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. திருக்குடையிலழகை அதுபவித்த வந்த தரம் திருக்கடி ப்ரதேசத்திலழகை அதுபவிக்கிறார்.

மு.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை

சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில்

அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்

முத்தமிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்துகாணீரே. (௬)

வ்யா.—(மத்தவித்யாதி)மத்தக(௫)ஜங்களையுடையரான ஸ்ரீவஸு

யொன்றும் தெரியாதபடி. பென்னுதல். “மறம்” கோபம். இது பகவத் விஷயத்தில் கோபமாகில் கைழிக்கலாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆஸ்ரீதர் விஷயமானகோபமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). (அச்சவநிதோற்றும்படி) அந்த அடையாளம் தோன்றும்படி. அதாவது திருத்துடைகளைக் கண்டால் ஸந்திவேச விசேஷத்தாலே அவனே இவனென்று தோற்றும்படியிருக்கை. “கிடந்த இப்பிள்ளையான மார்பைமுன் கண்டாலுடைய குறங்குகளை” என்றவ்யம். ... .. (௫)

அந.—ஆறும்பாட்டு.—(திருக்கடி ப்ரதேசத்தில்) கடிப்ரதேசவர்த்தி பும்ஸ்த்வசின்ஹமான அவயவ விசேஷத்தில்.

10 பெரியாழ்வார் திருப்பொழி, க-ப, உ-தி, கூ-பா, மந்தங்களிற்று.

வர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தருதியாகப் பரிமாறுகிற தேவதியுடைய திருவயிற்றிலே. (அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்) என்று அவயிற்றை திருக்கூத்தரத்தை மங்களாசாஸரபராகையாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய) என்கையாலே (க) “கீவகீ ஶ்ரீஸந்நாயு - தேவகீ பூர்வ ஸந்த்யாயாம்” என்கிறபடியே சேதநனைப்போலே கர்மநிபந்தரமன்றிக்கே அநுக்ரஹத்தாலே ஆஸிர்ப்ப(ர்) வித்தானென்கிறது. “அச்சுதன்” என்கிறது-ஆஸிரிதரை எல்லாதகையிலும் நமுவவிடாதவனென்றபடி. முத்தம்-சண்ணம். முகிழ்க்கை-மந்தஸமிதம். ... .. (க)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடிப்ரதேசத்தில் நின்றும்பேசுந்து திருமருங்கினழகை அறுபவிக்கிறார்.

தேவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தருதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. (அத்தத்தினித்யாதி) அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸரபராகையாலே விரோதிகள் அறிந்து அபிசரிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி திருவவதரித்த நானே மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய விற்பாதி) (க) “ஆயுத ஶ்ரீஸந்நாயு - கீவகீ ஶ்ரீஸந்நாயு - அச்சுதபாதார | தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாஸிர்ப்புதம்” என்கிறபடியே - கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆஸிர்ப்பவித்து, ஆஸிரிதரை ஒருகாலமும் நமுவவிடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். (முகிழ்க்கையிர் வந்து காணீரே) முகிழா நின்றள்ள நகைகையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்-சண்ணம், அதாவது - கடிப்ரதேசம். முகிழ்க்கை - மந்தஸமிதம். ... .. (க)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு.— திருக்கடிப்ரதேசத்தினழகையறுப வித்த வந்தாரம், திருமருங்கினழகையறுபவிக்கிறார்.

(பத்தாநாளிலே) என்றது- திருவேராணத்திலென்றபடி. ரோஹிணியாயன்றே திருக்கூத்தரிருப்பது; இப்படியருளிச் செய்வானென்னென் னவருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாஸநேத்யாதி). பிறத்த பென்னுதே ‘தோன்றிய’ என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அச்சுதேத்யாதி). (முகிழாசின்ற) முருளிபாசின்ற; அதாவது- ஸங்குதிமகாசின்ற வென்றபடி. “சகை” ஸமிதம். ... .. (க)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு — (திருக்கையித்யாதி) (திருமருங்கின்) ஒக்கலை யின்.

(க) வி-பு-3-உ-உ.

பெரியாழ்வார்திருமொழி ச-ப, உ-தி, எ-பா, திருவகை. ௩௧

ஸ்வா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரிதான கையையும் மத்தகையு முடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபிடத்தாலே கொலை கருதிவந்த பாசனைக்கொன்று, ஆணையையும் நீரவரித்து, கொம்பைப்பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்தவிடத்தில் ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனென்னுதல்; ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் “மதம்பட்டது” என்று இழுத்துக்கொண்டுவினையாடுகிறவர்களை, அவர்களைவிழுத்தள்ளி பறித்துக் கொண்டோடுகிறபரமனென்னுதல். இங்கு “பரமன்” என்றது-ஓட்டத்தில் மிக்கவனென்றபடி. பரமன் நன்னுடைய (நெருங்குபவளமும்)செறியக்கோத்த பவளமும் நேரிதானபொன்நாணும் முத்துவடங்கையுமுடைத்தான திருவரைக்கு மேலான திருமருங்குலை ஆறுபவிக்கீரார்.

(வாணுதல்) ப்ரகாசத்தையுடைய தா(ஊ)ந்தி. ... ... (எ)

மூ.—இருங்கை மதகளி நீர்க்கின் நவனைப்

பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன் நன்

நெருங்கு பவளமும் நேர்நாணும் முத்தும்

மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே, (எ)

வ்யா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரியதுறுக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபிடத்தைத் தன்வசமாக நடத்தாநின்றள்ள பாசனைக்கொன்று. பருங்குதல் - கொல்லுதல். (பறித்தித்யாதி) அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் வினையாடுகிறவர்களிலே, லீலோபகரணங்களிலே ஆணையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜமென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவர்களை, அடர்ந்துப் பறித்துக்கொண்டோடாகிற் கும் பரமனென்னுதல். (நெருங்கித்யாதி) நெருங்கக்கோத்த பவளவடமும், நேரிதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடே சேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். (வாணுதலீர்

“எர்க்குரை” நடத்துகையாய், அருளிச்செய்திருர் (தன்வசமித்யாதி). (பாசனை) மாவத்தனை. “கொண்டோடும்” என்ற பதஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்றி யோஜாதரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). “வினையாடுகிறவர்களிலே” என்றதற்கு “திரிகிறவர்களை” என்றத்தோடவ்யம். (பண்ணி) என்றவநத்தரம் “இருக்கிறதென்றை” என்று கூட்டிக்கொள்வது. “வாள்” என்று

கூஉ. பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௮-பா, வந்தமதலை.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்குலின் கின்றும் திருவுந்தி ய்வே போருகிரார். *

ஸ்வா — (வந்தவித்யாதி) தன்னோடே விளையாடவந்த * தன்னே ராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தைத்தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே வலிசெய்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவாணைக் கன்றுபோலே தானே ஒடிவிளையாடா நிற்பானாய், ஸ்ரீ நந்தகோபரைக்கண்டால் விந யம்தோன்றிற்சைகயாலே “நந்தன்மதலை” என்கிறது. இம்மதலைக்கு மிகவும் அழகியதாயிருக்கிற திருவுந்தியிருக்கிற ப்ரகாரத்தைக்காட்டு கிரார்.

“ஒளிவிழை” என்றது - ஆத்மபூஷணம். ... .. (அ)

வந்து காணீரே) ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை அதுபவித்த வந் தரம், திருவுந்தியினழகை அதுபவிக்கிரார். *

மூ.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து தந்தக் களிறுபோல் தானேவிளையாடும் நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய உந்தியிருந்தவா காணீரே பொறியிழையீர் வந்து காணீரே. (அ)

வ்யா.—(வந்தவித்யாதி) நன்னோடே விளையாடவந்த(க)* தன்னே ராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தானொருதலையாக நின்று பலாத் கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவாணைபோலே தானே ப்ரதா (த) ந னாய் விளையாடும். (நந்தனித்யாதி) இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ நந்தகோபர் ஸந்கிதியில் எவ்வயயாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத் தையுடையவனுக்கு. (நன்றுமித்யாதி) மிகவும் அழகியதான திரு வுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; ஒளியையுடைத்தான ஆபா ணைக்களையுடைய நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள், இழை-ஆபரணம். (அ)

கார்தியாய், அத்தையருளிச்செய்கிரார் (ஒளிவிடாநின்ற வித்யாதி). (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.—(வந்தவித்யாதி). (திருவந்தி) திருநாயி.

(மதலைக்குழாத்தை) பிள்ளைமூலத்ததை. (முநிழ்த்த) என்றது- முகு னம்போலே உண்டாகா நிற்பிறவென்றபடி. இது க்ருஷ்ணன் பருவத் துக்கீடாக “தந்தக்களிறு” என்றதின்பலிதம். “நந்தன்மதலை” என்றதில் நந்தனுக்கு விதேயனென்று தோற்றுசையால் அத்தை அருளிச்செய்கிரார் (இப்படியித்யாதி). ... .. (அ)

(க) ௩-௧-௧.

பெரிபாழ்வார் திருமொழி, ௪-ப, ௨-ஆ, ௧-பா, அதிரும்கடல், ௩.௩

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுதரத்திலே பெருகுசிறார்.
 ஸ்வா (அதிரும்கடலித்யாதி) கடல்சிறவண்ணை என்பன அமைந்
 திருக்கச்செய்தே “அதிரும்கடல்” என்பன விசேஷிக்கையாலே இவனு
 டைய அடங்காமையும் தோற்றுவித்தது. இப்பிள்ளையை ஆச்சிபான
 வன், (மதுரமுலையூட்டி) கட்டணைத்தவனாகையாலே இவன் அறிந்து
 ழாதபடியாக கிளைத்து முலை கொடுத்தானாதல்; கட்ட கிளைத்தவ
 னாகையாலே தான் கட்டவிழ்க்குமனாவும் பிள்ளைக்கு நூ (நூ) ரகமாக
 அவ்வறிபாமல் முலை கொடுத்தானாதல். வஞ்சித்துவைத்து, பழற்

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை அதுபவித்தவரக்
 கரம், திருவுதரத்தினழகை அதுபவிக்கிறார்.

மு. — அதிரும்கடல்சிற வண்ணை யாச்சி
 மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
 பதரப்படாமே பழந்தாம் பாலார்த்த
 உதரமிருத்தவாகாணரே ஒளிவளையர் வந்துவாணிப்ப. (௯)

வ்யா. — (அதிரும்கடல்சிற வண்ணை) கோஷித்திற கடலின்
 சிறம்போலே ஸ்ரமஹரமான நிறந்தையுடையவனை. “கடல்சிறவண்
 ணன்” என்பவனைத்திருக்கச் செய்தே, “அதிரும்கடல்” என்று
 விசேஷிக்கையாலே - இவனுடைய அடங்காமையும் தோற்றுவித்தது.
 (ஆச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து.) பெற்ற தாயானவன்
 மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக்கட்டத்தேடுகிற
 தறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. (பதரவிந்யாதி.) தன் கிளைவு நப்பாத
 படி, கன்றுகனையும் பசுக்களையும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சான முட்டாய்க்

அந. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (அதிருயித்யாதி) (பிறம்போலே) என்பிற
 விடத்தில் விவகித்தமான லாந்ருய்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஸ்ரமஹரமான)
 என்று. அதிருமென்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜமருளிச் செய்திருர்
 (கடலித்யாதி). கோஷத்தாலே சலகம் தோன்றுகையால் இவனுக்குவிடத்
 தில் சிலலாதே கைக்கடங்காதே திரிந்தபடி தோற்றுவித்தென்று இவ்வாய்
 த்துக்குத் தாப்பாயம். இந்த அடங்காமை தாம்பாலார்த்ததுக்கு வேறு
 வென்று திருவுள்ளம். “தாம்பாலார்த்த” என்றபதத்தைக் கடாஷித்த
 வஞ்சகத்தைக் காட்டுகிறார் (மேலித்யாதி). “வஞ்சித்துவைத்து” என்ற
 தைக்கடாஷித்து “பதரப்படாமே” என்றதுக்கர்த்தகம் (தன் கிளைவித்யாதி).
 (தப்பாதபடி) என்றதுக்கு (கட்டினை) என்றபதத்தோடல்லயம். (பதருமம்)
 தப்புகை. (ஒழிஞ்சானமுட்டு) ஒன்றுக்கும் உபயோகவில்லாத கமிறு. (௯)

௩௪ பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௬-ப, ௨-தி, ௧௦-பா, பெருமாவரல்.

தாம்பாலோட்டின திருவுதரத்தைக் காட்டுகிறார். “பிள்ளைக்கு ரவிக்கடவேணும்” என்று தான் மஸவப்பதார்த்தங்களை அபூஜிக்கையாலே இவள் முலைப்பாலும் மதுமென்கிறதது. பதரப்படாமை-தப்பாமை,

“ஓளிவளை” என்று ப்ரகாசமான அரம்பாஹுகெல்லம். ... (௧)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு, திருவுதரத்தில் கின்றும் திருமார்பிலே பெருகுகிறார்.

ஸவா.—(பெருமாவிய்யாதி) மிகவும் பெரிய உரலோடே கட்டுண்டிராதிக்கச்செய்தேயிரே இரண்டு பெரிய மருதுகளையும் தவழ்ந்து முறித்தது. முறித்த ஓசையிலே புரிந்துபார்த்துச் சிறித்தபடி கண்டு “இப்பிள்ளை” என்றது. இப்பிள்ளையுடைய ஸ்ரீசெளஸ்து கிடந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றின் நூழும்பு காணலாம்படி யிருக்கிற வயிற்றினழுகிருக்கிறபடியைக் காணும்போள். (ஓளிவளையிர் வந்து காணீரே) ஓளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீக்கள் வந்து காணும்போள். ... .. (௨)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு, திருவுதரத்தினழுகை யறுபவித்த வந்ததம், திருமாரினழுகை அறுபவிக்கிறார்.

மு.— பெருமா வரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
 திருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
 குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
 திருமார் விருத்தவாகாணீரே சேயிழையிர் வந்து காணீரே. (௧௦)

வ்யா.—(பெருமாவிய்யாதி). மிகவும் பெரியவரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு நவழ்ந்து போய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துகின்ற இரண்டு பெரியமருதுகளின் நலிவே சென்றுபுக்கு அவற்றை முறித்த முகந்த(டு)ணை வணுடைய. (குருமா விய்யாதி) ஸ்ரீஷ்ட்டமாய் ஸ்ரீலாக்க்யமான ஸ்ரீரெள

அரு.—பத்தாம்பாட்டு.—(பெருமாவிய்யாதி) “பெரு” “மா” என்றும் சொல்லுகிற தவிருக்கிக்குத்தாத்தாயம் (மிகவும்பெரிய) என்றது. “பிணிப்புண்டு” என்றதுக்கீர்த்தம் (கட்டுண்டு)என்றது. பிணிப்புண்டிருந்து மருதமிறுத்த வென்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாகழித்து * அங்கு பதசாத்தாயம் (அத்தசையிலிய்யாதி). பிள்ளைபதசாத்தாயம் (முகந்த(டு)ணை) என்றது. “குரு” என்று - குருவாய், “மா” என்று - மஹத்தாய் பவிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீஷ்ட்டமாயிய்யாதி). குலாவியி

† (பா) ஓவிக்கையாலே.

பேரிபாடுவர் திருமொழி, க-ப, உ-தி, கக-பா, நான்கள். ௩௫

பம்போலே சிறந்து விளங்காநின்ற நீலாநாமென்னுதல்; ஏதேனு
மொரு சந்நமாகிலும் திருமேனியின் ப்ர.பப (ஓ) யாலே நீலமாய்த்
தென்னுதல்; ஏவப்ப்ரகாசமான திருமார்பைக் காணிரென்கிறார்.

“சேயிழை” என்று-மக்கி(ஓ) ப்ரகாசகமான ஆக்மபூஷணம். (௯௦)

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. திருமார்பில்நின்றும் திருக்கோ
ளிலே பெருகுநீரார்.

வ்யா.—(நான்களின்பாதி) திருவவநித்தநாள் தொடங்கி சென்ற
மாஸத்தைய நாலென்பது, அஞ்சென்பது, ஒன்பதென்பது, இருப
தொன்பதாய் காலத்தை மயக்குகிறது, காலக்குறபரிணாமசக்தியில்லா
மையிறே; அன்றிக்கே விதானனை திருஷ்டிதோஷபரிஹாரார்த்த
மாகவும் மயக்கி அருளிச்செய்கிறாசகவுமாம். (நானித்தாதி) கண்
வறுபமாகிற ஆபரணம் அகைசந்து விளங்காநின்றவள திருமார்பி
னழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (சேயிழையீர் வந்துகாணிரே)
சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... (௯௦)

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. திருமார்பி னழகை யறுபவித்த
வந்தநரம், திருத்தோள்கனிவழகை யறுபவிக்கிறார்.

மூ.—நான்களோர் நாலெந்து திங்கள் எளவிலே
நான்கிமிர்த்துச் சுகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாங்கொள் வனையெயிற் றுருயிர் வவனிணர்
தோள்களிருந்தவா காணிரே சரிசுழுவீர் வந்து காணிரே. (௯௧)

வ்யா. — (நான்களோரின்பாதி.) திருவவநித்தநின்று சென்ற
நான்கள் ஒருநாலெந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்
சென்றும், ஒன்பதென்றும், இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி
மயக்கி அருளிச்செய்வது-மங்களாசாஸன பராரணையாலே திருஷ்டி
தோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. (நானித்தாதி) தனித்துக் கண்வளர்ந்தரு
ளுகிற விடத்திலே அஸாராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கட்டுகிற
னாத்தம் (அகைசந்து) என்றது. ... .. (௯௦)

அந.—பதினேரம்பாட்டு. (நான்களோரின்பாதி) “நாலெந்து” என்
று அக்கார்த்தம் தோற்றம்படி சொல்லுவா என்ன? ஒன்றறவென்று நலித்
துச் சொல்லுவாண்ணுதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார். (நாலித்தாதி).
(மயக்கி) ஸந்தோஷிக்கு மயப்பள்ளி ஆடுபால்பத்திலே ஆதிமாதுஷ
சேஷ்டி தம் செய்தாளென்றால் திருஷ்டிதோஷமென்று கருத்து. “சா

௩௬ பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௧௬-பா, நான்களோர்.

வளருநிறண்டத்திலே சகடாஸூரன்வந்து கிட்டுகிறவனவிலே முலை வரவுநாழ்த்துச் சீறித்திருவடிகளை நிமிர்க்க, ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டின வளுகையாலே அவன் முடிந்தமை தோன்றச் சாடினானென்கிறார். (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாங்கொளித்யாதி) இதுக்குமுன்னே செய்ததை பின்னை அருளிச்செய்தது முன்புள்ள யுகங்களும் ப்ரகாசித்தபடியாலேயாதல்; அன்றியிலே அந்வயத்தைநினைத்தாதல், ஒளியையும்வளையையும் முடைந்தானவையிற்றையுடைய பேச்சியுடைய. (ஆருயிர்வவ்வினான்) முடிந்தற்கரிய உரிரைவவ்வினான். தோள்களிநுந்த ப்ரகாசித்தை

சகடத்தை முலைவரவு நாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுகைத்து. இவன் ஸ்தம்பார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ர(௪X௨)மாகத் தட்டில்லையிறே. (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாங்கொளித்யாதி.) ஒளியையுடைத்தாய் வளந்திருக்கிற எயிறுகளைமுடையளான பூதனையுடைய முடிந்தற்கரிய உயிரை அபஹரித்தவனுடைய. (க) “பேய்ச்சி பெருமுலையூழியிரை வற்ற வாங்கியுண்டவாயான்” என்னக்கடவதிறே. சகடாஸூர நிரஸகத்துக்கு முன்னே பூதநா நிரஸகமாயிருக்க, மாறியருளிச் செய்தது க்ரம விவகையாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணுமென்றறியாமல, எயிற்றையுடையவளை “எயிறு” என்கிறது, “ஒண்டொடி” என்னுமாய்போலே. (தோள்களித்யாதி.) அவன் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்ற வாங்குகிறபோது நெறித்ததோள்களினு

கை” நலிகையாய், அதில் பலிதம் (கட்டழிய உகைத்து) என்றது.

“எயிறு” தந்தம். இத்தையுடையவளென்று லக்ஷணயா அர்த்த மருவிச்செய்கிறார் (ஒளியித்யாதி). ஆர்-பூர்ணமாய், அத்தால்பலிதம் (முடிந்தற்கரிய) என்றது. “வவ்வுகை” வாங்குகையாய் அர்த்தம் (அபஹரித்தவன்) என்றது. இதுக்குப்ரமாணம் (பேச்சியித்யாதி). “எயிறு” என்றால் பூதனையைச் சொல்லுமாவென்ன; “வொடி” என்று-வளையாய், ஒளிய வளையையுடைய ஸ்தாயை “ஒண்டொடி” என்றுசொல்லுமாய்போலே சொல்லுமென்றருளிச் செய்கிறார் (எயிற்றையித்யாதி) (நெறித்த) சலித்த. ... .. (க)

(க) தி-மொ-௧-௨-௧.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப,உ-சி,கஉ-பா,மைத்தடங்கண்ணி. ௩௩

வந்துகாணீரென்கிரார். வவ்வுதல்-வாங்குதலாய், அப்போது நெளித்த தோள்களிறே.

(சரிசூழல்). தா (ஊ) ந்தரூப ப்ரபத்தி. ... .. (கக)

அவ. — பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோள்களில் நின்றும் திருக்கைத்தலத்திலே போகிரார்.

ஸ்வா.— (மைத்தடமித்யாதி) (மைத்தடங்கண்ணியசோதை) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தானேயிறே வளர்ப்பார், (செய்த்தலையித்யாதி) பூ(ஊ)ஸாரமுள்ள கோத்தரத்திலே அப்போதலர்ந்த நீலம்போலே யிருக்கிற டைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்;கருண்ட குழலையுடைய ரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. (கக)

அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினழகையருப வித்த வந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகையருபவிக்கிரார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதையளர்ச்சிக்இற

செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை

செய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவி

சைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கருங்குழையீர் வந்து காணீரே.

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி.) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவனென்னுதல்; அஞ்ஜாலங்கருதமாய் விஸ்தருதமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவனென்னுதல். (அசோதை வளர்க்கின்ற.) இப்படியிருந்துள்ள கண்ணையுடைய யசோதைப்பிராட்டிவைத்தகண்வாங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், அவர்கள் கையில் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பார். (செய்த்தலையித்யாதி.) பூ(ஊ)ஸாரமுள்ள கோத்தரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய, அவள் சீராட்டி. வளர்த்த

அந.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (மைத்தடங் கண்ணியித்யாதி) விசேஷண தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). “யசோதை” என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (வளர்ப்பாரித்யாதி). “தலையானசெய்” என்றபதத்து “நீலம்” என்றது - நீலோத்பலமாய், அதின் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரார் (பூஸாரயித்யாதி). “அசோதைவளர்க்கின்ற” என்ற பதத்தைக் கடைக்கித்து த்ருஷ்டாந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவளியித்யாதி). (சீராட்டி) லான

௩. அபெரிபாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௧௨-பா, ௩௦-௧, தடவ்கண்ணி.

நிதந்தையுடைய. (சிறுப்பிள்ளை) இவனுடைய அதிமாதவழங்களைக் கண்டாலும் சிறுப்பிள்ளையாகளிதே இவன் நினைத்திருப்பது.

(நெய்த்தலைநெடியும்) கூரியதலையையுடைத்தான நேமிபென்னுதல். அவன் நினைவை அறிகையாலே *கருதுமிடம் பொருது, திருக்கையிலே நிற்கிற கூர்மையாதல்; ஆயுதஸாமாந்தாலே நெய் என்னவுமாம்; திருக்கைகளோட்டை ஸ்பர்ஸமாகவுமாம்; (க) “கையெல்லாம் நெய்” என்னக்கடவதிறே. (சங்கும்) ஆழ்வாணப்போலே போக்குவாத்துச் செய்பாதே இருந்த விடத்திலேயிருந்து கருதுமிடம் போரவல்ல ஓசையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யமிதே. இவைதன்னை இவன்தான் ஒவ்வொருபோது காட்டக்காணுமிதே. “அப்பூச்சி முசுமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலேதான் தும்படி யிருக்குமாயிற்று.

(நெய்த்தலைநெடியும் சங்கும் நிலாவின) கூரியதூதியையுடைத்தான திருவாழி பென்னுதல்; ஆயுத ஸாமாந்தாலே நெய்யணிர் திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; (க) “கையெல்லாம் நெய்” என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்ஸத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழிபென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே (உ) *கருதுமிடம் பொருதுவாந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யமும் நிரந்தரமாக வந்திபாசினுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஒரோதசைகளிலே இவன்தான் இவளுக்கும் காட்டிக்கொடுக்குதல் பண்ணி. (முசுமுசுப்பு) ஸ்ரீரத்தக. அதாவது- புஷ்டியாக வளருகை.

“நெய்” என்ற துக்கு இரண்டர்த்தம் கூர்மையென்றும், 'கரு(ஈ)த' மென்றும். முந்தினவர்த்தம் (கூரியவித்யாதி). “தல்” என்றதுக்கர்சீதம் (துதி) என்றது. (துதி) அக்ர(க்)ம். இரண்டாமர்த்தத்தை இரண்டு வகையாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆயுதஸாமாந்தியத்யாதிவாக்யநவயத்தாலே), (ஆயுதஸாமாந்தாலே) என்றது - லோகத்தில் ஆயுசங்களுக்கு செய்தடவுறெ ப்ரகாரத்தால் வந்த ஸாந்ருஸ்பத்தாலே யென்கை. (அணிர்கிருக்கை) தடவியிருக்கை. (கையெல்லாம் நெய்) என்றது - “கையெல்லாம் நெய் வயிறுபிள்ளை பரமன்று” என்றிற திருமொழியில் பாசரம். (௩)

கேசுஸாந் ஸூலீந் ரூபமீத்யூஸ்யூஷஸ் - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மக் ரூபமேகச் சதுர்ப்பஜம்” என்று உபஸம்ஹரஸமான திருவாழி திருச்சங்கு களை யிசாசை காணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையுமித் (க) தி-மொ-௧௦-௭-௧. (உ) தி-வாய்-௧௦-௩-அ. (௩) வி-பு-௫-௩-௧௩

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௧-ப, ௨-நி, ௧௩-பா, வண்டபர். ௩௯

காட்டுகிறான்” என்று இவற்றையிதே எப்பாரருளிச்செய்தது. நிலாவுதல் - வார்த்தித்தல். இப்படியிருக்கிற திருக்கைத் தலத்தை அதுபவிக்க வாருங்கோ னென்கிறார்.

“கனங்குழை” என்றது - காதுப்பணிடாய், ஸ்ரோதாக்களைச் சொல்லுகிறது. ... .. (௧௨)

அவ. —பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தில் நின்றும் திருக்கழுத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(வண்டமரித்யாதி) பிள்ளை சீராமலநாட பூவைப்பல் காணும் முடிக்கையாலே வண்டிகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிதே. தன்மகனாக ஸ்ரேஷ்ணித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர் மிதே. (கைத்தலமித்யாதி) திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்துகாணுங்கோள். கனவிதான காதுப்பணியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். உநமென்று-பொன்னாகவுமாம். ... .. (௧௨)

அவ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை அதுபவித்த வந்தாரம், திருக்கழுத்தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

ஸ்ர.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனாகக் கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்கூட்டற்கு அண்டமும் நாடு மடங்க விழங்கிய கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. (௧௩)

ஸ்வா.—(வண்டமரித்யாதி) பிள்ளைகள் அணுகாமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும் முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டிகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிதே. ஆகையாலே வண்டிகள் படிந்து கிடக்கிற பூவோடே கூடின குழலிலே யுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனாக ஸ்ரேஷ்ணித்துக்கொண்டியாதி). (கனவிதான) கனத்தான. (பணி) ஆபரணம். ... .. (௧௨)

அரு —பதின்மூன்றும்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) “வண்டமர் பூங்குழல்” என்று சீருபித்துச்சொல்லுகையாலே, இவள் எப்போதும் அலங்கரித்திருக்குமென்று தோற்றுகையாலே, அதுக்கு ஜேதுவை அருளிச்செய்யாவின்று கொண்டு, சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளைகரித்யாதி வாச்யத்யயத்தாலே). (அணுகாமைக்காக) என்றது-பயப்படாமைக்காக வென்றபடி. (காலபுஷ்பம்) என்றது-தக்காலவிசுவீத புஷ்பங்களென்ற

௪௦ பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, உ-தி, ௧௪-பா, என் தொண்டை.

மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே “மகனாக” என்றது - இவனபிமாந மென்கிறார். (அண்ட மித்யாதி) அண்டங்களும் அண்டாந்தர்களுடைய தமான சேதநாசேதநங்களும் திருவயிற்றில் ஒரு புடையிலே அடங்கும்படி திடமுடைத்தான கண்டமென்கிறார்.

“காரிகையார்” என்று ட(ர்)க்தி பாரவஸ்பமுடையாரை அழைக்கிறார். ... .. (கா.)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு, திருக்கண்டத்தில் நின்றும் திருப்பவளத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(என்தொண்டையித்யாதி) ஆதொண்டையோலேயிருக்க வளர்க்கிற மாரீகந்தகோபர்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே “மகனாகக்கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன்மகன்” என்றிறே நினைத்திருப்பது.

(அண்டமித்யாதி.) அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; ஒன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். (கண்டமித்யாதி) இப்படியிருந்தள்ள திருக்கழுத்தி நழுகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிநூபைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடைய ஸ்திரீகள். ... .. (கா.)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு, திருக்கழுத்தினழகை யநுபவித்த வகந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வ.—என் தொண்டையாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு அந்தொண்டையா யமுதா தரித்தாய்ச்சிவார் தந்தொண்டை வாயால் தருக்கிப் பருகுமிச் செந்தொண்டையாவந்துகாணீரே சேயிழையீர்வந்துகாணீரே.

வ்யா.—(என்தொண்டையித்யாதி.) ஆதொண்டை போலே படி. “குட்டன்” பிள்ளை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (மகனுக்கு) என்று.

“அடங்க” என்றதுக்கிரண்டர்த்தம்-அடங்கும்படியென்றும், எல்லா மென்றும். இவ்விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (அண்டத்தை யமித்யாதி வாய்வயத்தாலே). ... .. (கா.)

அநு.—பதினாலாம்பாட்டு. (என்தொண்டையித்யாதி) “தொண்டை”

பெரியாழ்வார் திருமொழி,க-ப,உ-தி,கச-பா,என்றொண்டைவாய், சஉ

சிறுதிருப்பவளத்தையுமுடையனாய் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கையு முடையனாயிருக்கிற பின்னையை “என்பின்னை” என்று அழைத் தெடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாம் அழகிதாயிருக்கிற தொண்டைவாயில் ஊருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவை வாயாலே இவனுடைய திருப்பவளத்தை நெருக்கிப் பருகப்பருக, பின்னையும் செந்தொண்டைவாயாயிருக்கிற ஆய்ச்சாயத்தை வந்து காண்டென்கிறார்.

சேயிழை- ப (ஓ)த்திப்ரகாஸகமான ஆத்மபூஷணம். ... (கச)

அவ. — பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தில் நின்றும் போந்து திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாயசோபையை அநுபவிக்கிறார்.

யிருக்கிற திருப்பவளத்தையும் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கையு முடையனாயிருக்கிற இவனை என்னுடையவனென்று அபிமாமித்து வாவென்று அழைந்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லா ரும் அழகிய தொண்டைபோலேயிருக்கிற திருவத(ஓ)ரத்தினூருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாடம் பண்ணுகிற. “தருக்கிப்பருகும்” என்றது - செருக்கிப்பருகு மென் னவுமாம். (இச்செந்தொண்டைவாயித்யாதி)இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப்பின்னையும் சிவப்பு மாறாதேயிருக்கிற இத்திருப்பவளத்தை வந்துகாணுங்கோள் ; சிவந்த ஆபரணங்களை யுடைய கீழ்க்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. (கச)

அவ. — பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தினழகை அநுப வித்த வந்தரம் திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாய சோபையை அநு பவிக்கிறார்.

கோவைப்பழம். (ஸிம்ஹக்கன்று போலே) என்றது - ஸிம்ஹக்கன்றின் செருக்கு போலே யென்றபடி. “தொண்டைவாய்ச் சிங்கம்” என்றது- என்னுடையதென்று அபிமாமித்தெடுத்துக் கொள்ளுரைக்கு நேறுவென்று தோன்றுகைக்காக அததை முந்துற வ்யாக்யாகம் செய்தாரென்று கண்டு கொள்வது. “தருக்கி” என்றதுக்கு-நெருக்கியென்றும், செருக்கியென் றும் இரண்டு பொருள். இத்தையதாக்கரமாக வருளிச்செய்கிறார் (இ டைப் பெண்களிட்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). “தொண்டை” என்ற போதே சிவப்பு லித்தமாயிருக்க, “செம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி வித்யாதி). “ஆய்ச்சியர் அந்தொண்டைவாய் அழகி தரித்து” என்றவயம். ... .. (கச)

அந. — பதினைந்தாம்பாட்டு. (கோக்கிவித்யாதி) “வாக்தும்” “முக

சுஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, கரு-பா, நோக்கியசோதை,

ஸ்வா -(நோக்கியித்யாதி), பிள்ளையைத்திருமஞ்ஜரம் செய்கிப்பதாக உபக்ரமித்து திருமேனிக்குத்தகுதியாக மஞ்சட்காப்பும் நேராக வரைத்து மற்றும் வேண்டும் உபகரணங்களும் சேர்த்துவைத்துத் “திருமேனிக்குத் தகுதியோ” என்று இவற்றையும் பார்த்த அசோதை இம்மஞ்சளாலே திருநாவும் வழித்து நீராட்டுகிறபோது, அவளுக்கு வசவர்த்தியான குணங்களையுடையனாகையாலே பூர்ணனுக்கென்கிறது. மாதா முதலானாரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், “என்னைப்பாரீர்” “என்னைப்பாரீர்” என்கிறவர்களைக் கடாக்கித்திற திருநய நங்களும், மந்தஸ்மிதம்பண்ண உபக்ரமித்திற திருவதரஸ்ப்புரத்தையும், அந்தஸ்ப்புரத்தையோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும், ஒருவிசேஷண

மூ.—நோக்கி யசோதை துணுக்கிய மஞ்சளால்

நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்தம்பிக்கு

வாக்கு நயமும் வாயு முறுவலும்

மூக்கு மிருந்தவாகாணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே, (கரு)

வ்யா.—(நோக்கியித்யாதி) திருமேனியின் ளைகுமார்ய மதியும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து, நேராக அரைத்தமஞ்சள்காப்பாலே திருநாவை வழித்து திருமஞ்ஜரம் செய்யும்படி விதேயதயாபூர்ணான இவனுக்கு. (வாக்குமித்யாதி) மாதா முதலானாரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், “என்னைப்பாரீர்” “என்னைப்பாரீர்” என்ன, அவர்களைக் கடாக்கித்திற திருநயநங்களும், மந்தஸ்மிதம்பெய்ய உபக்ரமித்திற திருவதரஸ்ப்பு(ஸ்)ரணத்தையும், அந்த ஸ்ப்பு(ஸ்)ரணத்தையோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும்,

கும்” என்கிற ச(ஸ்)சுப்தங்களைக் கடாக்கித்து (ஸமுதாயசோதை)என்றது.

“ நோக்கி ” “ துணுக்கி ” என்கிற பதங்களில் தாத்பர்யங்களைக்கடாக்கித்து “ யசோதை ” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (திருமேனியினித்யாதி), (அதுக்கு) ளைகுமார்யத்துக்கு. (நேராக) ஸுஹிஷ்டமாக ; வழுமுண வென்றபடி. “ நீராட்டும் ” என்றத்தைக் கடாக்கித்து (விதேயதயா) என்றது. வாகா(௩)திகளுடைய அழகு தோன்றுகைக்காக விசேஷித்தருளிச் செய்கிறார். (மாதா முதலானாரையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் “ இச்செந் தொண்டைவாய் ” என்று அதரத்தை அதுபவித்தபடி சொல்லியிருக்கையாலே இங்கே “ வாயும் ” என்றதுக்கு (ஸ்ப்புரத்தை) என்கிறார். [ஸ்ஹுரீஹ்வஃஸ்ஹுரீஹ்வஃ - ஸ்ப்புரத்தோ பாவஃஸ்ப்புரத்தா] சலமென்றபடி.

பெரிபாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, கக-பா, விண்கொள். ச.க.

மிட்டுச் சொல்லவேண்டாத திருமூக்கின் அழகு மிருந்தப்ரகாரத்தை அதுபவிக்க அழைக்கிறார்.

(மொய்குழுவீர்)கைக்கயத்துக்கு பூர்வகூணவர்த்தியாய் ப்ரார்த்த நாரூபையான ப்ரபத்திகள். ... .. (கடு)

அவ.—பதினாரும்பாட்டு. ஸமுதாயசோபையிலே அதுவைத்தித்த திருக்கண்களினழகு பின்னாட்டுகையாலே மீண்டும் அது தன்னையே அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(விண்கொளித்தபாதி) அவதாரங்களுக்கு மேலது ஸாது பரித்ராணுதிகளிறே. விண்ணைத்தங்களுக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக் கொண்டிருக்கிற அமரர்களுக்கு வந்த க்வேசம் தீர்க்கும்போது அவர்க

(க) “மாட்டுயர் சுற்பகத்தின் வல்விபோ கொழுந்தோ வம்பேன்” என்று நியயஸந்தேஹஜகமான திருமூக்குமாகிற இச்சேர்க்கிபழகிருந்த படி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. (கடு)

அவ.—பதினாரும்பாட்டு. ஸமுதாய சோபையின் நடுவே அது பவித்த திருக்கண்களினழகு பின்னாட்ட, அத்தை அதுபவிக்கிறார். அதுதன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்பதுபவித்தது திருமூக்கினழகிறே. திருமூக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டே; அத்தாலும், பாதாதிசேசமதுபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்த நாகையாலும் திருக்கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அதுபவிக்கிறார்.

மு.—விண்கொள மரர்கள் வேதனைதீர முன்

மண்கொள் வசுதேவர்தம் மகனாய் வந்து

திண்கொள ளசரரைத்தேய வளர்கின்றான்

கண்களிருந்தவா காணீரே கனவனையீர் வந்துகாணீரே. (கக)

வ்யா.—(விண்கொளித்தபாதி). அவதாரப்ரபோஜநம் ஸாது பரித்ராணுதிக ளாகையாலே ஸ்வர்க்காதி லோகக்கலை இருப்பிடமாகவுடைய இத்தராதி தெவர்களுக்கு ஆஸூரப்ரக்ருதிகளால்வரும் துக்க

அந.—பதினாரும்பாட்டு. (விண்கொளித்தபாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நய நத்தை அதுபவித்திருக்க “கண்களிருந்தவாறு” என்று புநஃ அதுப விப்பானென்னென்ன(ஸமுதாயேத்யாதி). ஆனால் அந்தையும் அதுபவித்தால் நயநமே பின்னாட்டுவானென்னென்ன மேலதுவை யருளிச்செய்க்குர் (அது தன்னிலித்தபாதி வாக்ய த்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-எ-எ-உ.

சச பெரிபாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ௨-தி, ௧௬-பா, விண்கொள்.

ளடியாக மண்கொள் வசுதேவர்க்கு வந்தக்லேசமும் தீர்க்கவேணு
மென்றிறே அவர்க்கு புத்ராளுக முற்பாடுவந்தவரித்தது. அவர்கள்
தங்கள் க்லேசம் தீர்த்தாராயிருப்பதும் இவர்க்லேசம் தீர்த்தாலிறே.

(திண்கொளித்யாதி) பின்பு திருவாய்ப்பாடியிலே கம்ஸாதிகள்
தேய, வளர்ந்தது தன்க்லேசம் தீருகைக்காகவிறே. திண்மையாவது-
கம்ஸன் முதலானருடைய ஆஸூரபா(ஊ)வத்தாலும், ஜந்மத்தாலும்,
வந்த நெஞ்சில் வலி ; அதாவது - மாதாவென்றும், பிதாவென்றும்,
ஸ்வஸாவென்றும், பந்துக்களென்றும் பாராமல் கல்லிடைமோதியும்,
அல்பம் க்ருபாபிறவாத கம்ஸன்முதலான ஆஸூரர்களை வயிற்றெரி
கொளுத்தி க்ஷயிக்கும்படியாகவிறே திருவாய்ப்பாடியிலே போய்
வளர்ந்தருளுகிறதும். வளர்கின்றவனுடைய கடாக்கூந்தான் அது
கூலவர்க்கும் தழைக்கவும் ப்ரதிகூலவர்க்க(ஊ)ம் முடியவுமாயிறே யிரு
ப்பது.

கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீ
வஸுதேவருக்குப் புத்ராஹய் வந்தவதரித்தது, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்
பட்டிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்தது, பின்னை தேவர்
கள் துக்கம் தீர்க்கைக்காக முன்னே இங்கேவந்தவதரித்தானாய்த்து.
(க) “தந்தைகாலில் விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்” என்னக்
கடவதிறே.

(திண்கொளித்யாதி) காயப(ய)லமும் மனோப (ய)லமுமுடைய
ரான ஆஸூரர்களானவர்கள் க்ஷயித்துச் செல்லும்படியாகத் தான்வள
ராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக ஆஸூரவர்க்கும் க்ஷண
மாய் விட்டதிறே. (கண்களித்யாதி) இப்படி அதுகூலர்க்ஷணமும்
ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும்
அவர்கள் க்ஷயிக்கவும் கடாக்கூறிக்கும் திருக்கண்களினழுகிருக்கிற படி.

(முன்னே) என்றத்தை (வந்தவதரித்தது) என்றத்தோடந்லயிப்பது.
முன்னே அவதரித்தது என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னைப்பற்ற வித்யாதி).
இதுக்குப்ரமாணம் (தந்தைகாலிலித்யாதி).

திண்மை ஸாமான்ய சப்தமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (காயேத்
யாதி). “அசுரரை” என்றிற ஐகாரம் அவ்யயம். “தேயவளர்கின்றான்”
என்றிற பதத்தைக் கடாக்கூறித்து ரனோக்தி (இவனித்யாதி). கீழைக்கடா
கூறித்துத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). ... .. (கௌ)

(க) தி-மொ-அ-டு-க.

(கனவளை) ஸ்ப்ருதமாவஹமுமாய் மமதாவிபிஷ்டமுமான
அநஃபார்ஹ சிந்ஹம். ... .. (கசு)

அவ. —பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களில் நின்றும் திருப்
புருவத்தில் பெருகுகிறார்.

ஸ்வா. —(பருவமித்யாதி) திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி, பரு
வம் நிரம்பி ரக்ஷசனாதிருக்கச் செய்தேயும் பாரெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்
பிப்பதாக நோற்றுப்பெற்ற. (உருவுகரிய வித்யாதி) மிக்கப்ரகாசத்தை
யுடைய நீராத்ரம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய க்ருஷ்ண
னுடைய திருப்புருவங்களில் அழகைக் காணீரென்கிறார். கீழ் “அமு
பைக் காணுங்கோள்; பொன்னாலே செய்தவனையையுடைய நீங்கள்
வந்து காணுங்கோள். ... .. (கசு)

அவ. —பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகையதுபவித்த
வகந்தரம் திருப்புருவத்தினழகை அதுபவிக்கிறார்.

மூ. —பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய

திருவின் வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற
உருவுகரிய வொளிமணி வண்ணன்

புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. (கச)

வ்யா. — (பருவமித்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமகளைப்போலே
பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரவித்து லோகத்தை உஜ்ஜீ
விப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே (க) *திண்
கொளசுரரைத்தேய வளருகையாலே லோகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்
கும்படியாக, பூதநாசகட யமளார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பரு
வமே பிடித்திறே நிரவித்துச் சென்றது. (திருவின்வடிவொக்கும்
தேவகிபெற்ற). லக்ஷ்மீதூல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்

அரு. —பதினேழாம்பாட்டு (பருவமித்யாதி) “பருவம்நிரம்பாமே” என்
கிற விசேஷணத்துக்கு வ்யாவர்த்த்யத்தை அருளிச்செய்யாதின்றிகொண்டு
ஸ்வாதுபவப்ரதா(ஐ)நாதிமுகே உஜ்ஜீவநம்விவக்ஷிதமானால் அதுஸந்நிஹி
தர்க்கே ப்ராப்தமாகையாலே “பாரெல்லாம்” என்கையாலே வி்ரோதி நிர
ஸமே சொல்லவடுப்பதென்று அத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கி
றார் (சக்ரவர்த்தித்யாதி). பால்யம் தொடங்கி விரோதிரஸகம் பண்ணின
த்தை இசைவிக்கிறார் (பூதநேத்யாதி). “வடிவு” என்றுஸ்வபா(ஐ)வமாய்
பரோபகார னீலையான பிராட்டியைப்போலே இவளும் பிள்ளையைப்
பெற்று லோகத்தை வாழ்வித்தாளென்கிறார் (லக்ஷ்மீத்யாதி). (இப்படி

(க) ௧-௨-௧௬.

சக பெரியாழ்வார் திருப்பாழி, ௧-ப, ௨-தி, ௧௮-பா, மண்ணும்மலையும்.

மன்னதேவகி” என்றதை “திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி” என்று சாப்தமாக வருளிச்செய்கிறார். திருவின் வடிவொக்குகையாவது-வை தரம்பத்தில் ஏகதேசந்ருஷ்டாந்தம்.

“புண்ணு” என்றது - ப(டி)த்தி ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம்; அதாவது பராவரகுருக்கள் ப்ரகாசிப்பித்ததிமே. ... (௧௭)

அவ. — பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினின்றும் திருமக ரக்குழையிலே போகிறார்.

படிக்கிடாச நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கை யாலே - கீழ் “உள்ளமுதன்னதேவகி” என்றது - இங்கே ஸ்பஷ்டமா யிற்றதிமே.

(உருவித்தயாதி) ருபத்தால் கரிபதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவை யுடையவனுடைய. (புருவமித்தயாதி)* மத நன் கருப்புச்சிலைபோலேயிருக்கிற திருப்புருவங்களி னழகைக் காணுங்கோள். ஆபரணலங்க்ருதமான முலையையுடைய நீக்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. (௧௭)

அவ. — பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யறுப வித்த வசந்தரம், திருமகரக்குழையி னழகை அதுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணும் மலையும் கடலு முலகேழும்
உண்ணுத்திறத்த மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ண மெழில்கொள் மகரக்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. (௧௮)

க்கு) உய்யும்படிக்கு. “திருவின் வடிவொக்கும்” என்றவிச்சஷணம் லோகமும்படிபெற்றதுக்கு ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். இக்கு இப்படி ஹேதுகர்ப்ப(ப்பு)விசேஷணமாகையாலும், “உள்ளமுது” என்கிறவிடமும் ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலும், இங்கே “திரு” என்கிறபதம் ஸ்பஷ்ட மாகையால் “உள்ளமுது” என்கிறபதமும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல் விற்றென்று மூதலிக்கிறார் (திருவினித்தயாதி).

“புருவமிருந்தவாது” என்று சொல்லுகையாலே இர்தப்ரகாரத்தை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (மதநனித்தயாதி). (கருப்புச்சிலை) கரும்பு லில்லு. ... .. (௧௭)

அரு. — பதினெட்டாம்பாட்டு. (மண்ணுமித்தயாதி) (திருமகரக்குழை) என்றது - மகரமதீஸ்யம் போலேயிருக்கிற கர்ணபூஷணமென்றபடி. அவ யவங்களை அறுபவிக்கிறப்ரகரணமாகையாலே திருக்காத்தில் ஆபரணங்களை அதுபவித்திற் திருக்காது அதுவித்ததென்று கருத்து.

பெரிபாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௧௮-பா, மண்ணும்மலையும், ௪௩

ஸ்வா.—(மண்ணித்யாதி) ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூத(ஃ) ரங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான சூழ்ந்த ஸமுத்ரங்களும் மேலும் கீழுமான பதிலுலு லோகங்களும், (உண்ணும் திறந்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு) மகிழ்ச்சியாவது - ஸம்ஸாரிகளுடைய பரபகரணங்கள் ஒடுங்கப் பெற்றோமென்கை, அழகிய நிறத்தையுமுடைத்தாய் கண்டவர்களுடைய சி(வி)த்தத்தை அபலமரித்தால் வாங்கவொண்ணாத திண்மையிதே.

(சேயிழை) பூர்வவத். ... .. (௧௮)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக்குழையில் நின்றுத் திருநெற்றியிலே பெருருகிறார்.

வ்யா.—(மண்ணித்யாதி). ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வதங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரளாபத்தொள்ளாதபடி திருவாயிற்றிலே வைக்கிறவளவில், “இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே” என்று உகப்பாலே இதுவே நா(ஃ) ரக மாகத்திருவாயிற்றிலேவைந்த பாலகனுக்கு, (வண்ணித்யாதி), திருமேனிக்குப் பரபாக(ஃ) மானதிருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸத்தாக வைத்திரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகரக்குழைகளான இவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் சுவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; அழகிய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்..., ... (௧௮)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை அதுபவித்த வகந்தாம், திருநெற்றியினழகை அதுபவிக்கிறார்.

“உலகேழும்” என்றுல் போராடே? “மண்ணும்மலையும் கடலும்” என்றுசொல்லவேணுமோவென்ன இதுகளுடைய விசேஷங்களைக்காட்டிக் கொண்டு க்ரமசியாமகமும் காட்டுகிறார் (ஸர்வாதாரயித்யாதி). இப்படி விசேஷங்களைக் காட்டுகையால் இப்படிப்பட்டிருக்கிறவற்றை உண்ணுவென்று அவனுக்கு ஓரதீசயம் சொல்லிற்றென்று திருவுள்ளம். “வண்ணத்தையும் எழிலையும் கொள்ளாதிற்றே” என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (திருமேனித்தியாதி). “எழில்” அழகு. திண்மைக்குத் தாத்பர்யம் (கண்டவர்களித்யாதி). (சுவருகை) வசிகரிக்கை. “சே” என்று- அழகு. “இழை” ஆபரணம். ... .. (௧௮)

சுஅ பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௧௬-பா, முற்றிலும்.

ஸ்வா.—(முற்றிலுமித்யாதி) ஊரில் பெண்களாய் கொட்டகமெடுத்து விளையாடித்திரிகிறவர்களுடைய சிறுசளாகும், மணல்கொழித்துச் சோறிக்கிற சிறுபாத்ரங்கனையும், அவர்கள் பேச்சுக்கொண்டுவிளையாடிகிற கிளி பூவைகளுமான லீலோபகரணங்களை இவர்கள் கையைப்பிடித்துப்பறித்துக் கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஒடுகிற பரமன்றன் னுடைய நெற்றியிருந்த ப்ரகாரத்தைக் காணிகோளென்கிரர்.

“ரோரிழை” என்கையாலே-ஸம்பீரேஷஷத்திலும் கழற்ற வேண்டாத ஆபரணங்கள், அநாவது - அற்பந்தம் ஸ-ஓக்ஷமரூபஜ்ஞாநமான ஆத்மபூஷணம். (௧௬)

மூ.—முற்றிலும் ஞாதையும் முன்கைமேல் பூவையும்

சுற்றிலிழைத்துத் திரிகருவோர்களைப்

பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்

நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே, (௧௬)

வ்யா.—(முற்றிலுமித்யாதி) கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல்கொழிக்கிற சிறு சளகையும் மணற்சோறுக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேல் வைத்துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும்பூவையையும் பூவை-நாகணைவாய்ப்புள், (பற்றியித்யாதி)கையைப்பிடித்து, வன்மையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஒடும்பீடம் பீடில் தலைவனாவனுடைய, (நெற்றியித்யாதி.) அந்த ஆபரணத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியி னழகைக் காணுங்கோள்; துண்ணிபதான ஆபரணங்களுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு துட்பமாவது-தொழிலினுடையஸௌக்ஷ்ம்யமாதல்; ஸௌகுமார்பாதுகுணமான லாக(ஸ)வமாதல். (௧௬)

அரு. —பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (முற்றிலுமித்யாதி) “சுற்றிலிழைத்துத் திரிகருவோர்களை - முற்றிலுமென்று தொடங்கி” என்று அர்வய முகேக அர்த்தமருளிச் செய்கிரர் (கொட்டகமித்யாதி). (கொட்டகம்) சிறிய கருணம். (முற்றில்) சிறு சளகு. ஞாதையினர்த்தம் (சோறுக்குகிற வித்யாதி). (குறுவெயர்ப்பு) ஈஷத்தஸ்வதம். (அரும்பின) அரும்புபோலே புண்டாயிருக்கிற வென்றபடி. ஆபரணங்களுக்கு ஆகாரத்தில்ஸ-ஓக்ஷமதையென்று தோற்றமைக்காக வருளிச் செய்கிரர் (ஆபரணத்துக்கியாதி). (தொழிலினுடைய) வேலையினுடைய. (ஸௌக்ஷ்ம்யம்) நேர்த்தி. ஸ-ஓக்ஷம புத்திருத்தமென்றபடி. (லாகவம்) கனமாகாம. ... .. (௧௬)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, உ-பா, அழகிய. சக

அவ.—இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியில் நீண்டும் திருக்குழல்
 ஸ்வே பெருகுதிருர்.

ஸ்வா.—(அழகியவித்யாதி) ஜோடசுவர்ணியான பொன்னுலே
 சமைக்கப்பட்ட அழகியகோலை அழகியதிருக்கையிலேபிடித்து, திரு
 வடிகளில் சாத்தின வீரக்கழல், சிலம்பு, சதங்கை இவை முதலான
 வற்றின் த்வநியெங்கும் பரகாசிக்க, தூள்விப்போன இளங்கன்றுக
 ளும் த்வநிவழியே வரும்படியாக மறித்து ஸஞ்சரிக்கிறபோது திரு

அவ.—இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யதுபவித்த
 வந்தாம், திருக்குழலினழகை அதுபவிக்கிறார்.

மூ.—அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு

கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்பு

மழுகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்

குழல்களிருந்தவா காணீரே குவிமுழையீர் வந்து காணீரே. (உ-0)

ஸ்வா.—(அழகியவித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியநாய்,
 பசும்பொன்னுலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்
 கைக்கு உபகரணமாக வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்
 படி அழகியநான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. (கழல்களித்யாதி)
 கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிர ஓடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தி
 யிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து வந்து
 மொக்க த்வநிக்க. (மழுகன்றித்யாதி) இளங்கன்றுகளிலுடைய தூள்
 களைக் கைகழிப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றள்ளவ
 னுடைய. (குழல்களித்யாதி) (க) “மறித்த குழல்களை நீங்க முன்

அரு.—இருபதாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) “அழகிய” என்றத்தை
 கோலுக்கு விச்சைணமாகவும், “அம்” என்றத்தை “பொன்” என்றதுக்கு
 விச்சைணமாகவுமருளிச்செய்கிறார் (உண்டவர்களித்யாதி). “கன்றினங்கள்
 மறித்துத் திரிவான்” என்றத்தைக் கடாஷித்து “அங்கைக்கொண்டு”
 என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கன்றுகையித்யாதி). “மறித்துத்
 திரிவான்” என்றத்தைக் கடாஷித்து சதங்கையின் த்வநிக்கு ஜேம தவரு
 ளிச் செய்கிறார் (கன்றுகளை மறிக்கைக்காக வித்யாதி). கழல் பதார்த்தம்
 (வீரக்கழல்) என்றது. இதொரு ஆபரணவிச்சைம், “மழ” என்றதுக்
 கர்த்தம் (இள) என்றது. (கைகழியப்போகாமல்) தூரப்போகாமல். (உ-0)

(க) உ-சு-ந.

100 பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, உ-தி, உசு-பா, சுருப்பார் குழலி.

வடிகளை அதிரஸிட்டோடுகையாலே அசைந்து கவர்கிற திருக்குழல் களைக் காணிரென்கிறார். ப்ரஸுஸ்தகேசனிதே,

(குவிமுலை) பூர்வவத். “காணீர்” “காணீர்” என்று இருபது ப்ர காரமும், (சு)* முடிச்சோதி ப்ரகாரம்போலே யிருக்கச் செய்தேயும் பாதாதிக்கேசமாக அதுஸந்தித்து, ப்ராப்ராதரூபம் ஸ்வரூபமாகவும், ஸ்வரூபாதரூபம் ப்ராப்யமாகவும் அதுஸந்தித்திதே இவையுடையவர் களை அழைத்து இருகால் “காணீர்” “காணீர்” என்றது. அவனுடைய உபேயபா(ஹ)வமும் உபாய பா(ஹ)வமும் அறியுமவர்களையென்னவு மாம். இப்படிக்காட்டக் கண்டாலிதே மங்களாசாஸந † பரிபாக மாவது. (உ0)

அவ. — இருபத்தோரம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி சுற் றுர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா. — (சுருப்பார் குழலி) பிள்ளைசீறாமல்நாட† பூமுடிக்கையாலே வண்டிகள் பாறாமல் செல்லுமிதே. இப்படிப்பட்ட யசோதை பிள் றேடி” என்கிறபடியே அதிர ஓடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல் லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; குவிக்கிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. (உ0)

அவ. — இருபத்தோரம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி சுற் றுர்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ. — சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பானுரைத்த விருபதோடொன்றும் உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. (உசு)

வ்யா. — (சுருப்பார் குழலியித்யாதி) மெல்லொற்று வல்லொற் றாய், சுரும்பாரென்கிறவிது - “சுருப்பார்” என்று கிடக்கிறது. குழ லில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாரம் பண்ணுகைக்காக வண்டிகள்

அந். — இருபத்தோரம்பாட்டு. (சுருப்பார் குழலியித்யாதி) “சுருப்பு வண்டு, ஆர்தல் - படிதல்” என்ற்த்தமருளிச் செய்கைக்காக சப்த தீர்வா ழும் காட்டுகிறார் (மெல்லொற்றித்யாதி). குழலிலே வண்டு ஆர்கை க்கு ப்ரஸத்தி பூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (குழலித்யாதி). முதற்பாட்டில் “கோதைக்குழலாளசோதை” என்றமாயையை நிரூபக மாகச் சொல்லுகையால் அது ஸார்வகாலிகமரகையாலே இங்கே “சுருப் பார் குழலி” என்று வண்டுகளை சிரூபகமாக வருளிச் செய்கையாலே

(சு) தி-வாய்-ந-க. † (பா) பரிசுரயாவது. † (பா) காலபுஷ்பங்களி.

பெரியாழ்வார் திருமொழி,க-ப,உ-தி,உச-பா, சுருப்பார் குழலி, ௫௧

ளையைக் கொண்டாடிப் பலர்க்கும் காட்டி (முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைபட்டன்) அவன் நான் ஸ்ரீ மதுரையிலே அவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தாப்போலேயிறே, இவர்தாமும் திருப்புத்தூரிலே அவதரித்துத் திருமாலிகையிலே போந்தபடி. (பட்டன்) ப்ராஹ்மணோத்தமன்.

(விருப்பால்) யசோதை விரும்பினுப்போலன்றிறே இவர் விரு

எப்போதும் படிந்த கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி. (முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தை) அவதார ஸமகாலத்திலே தானுமருபவித்தி, பிறர்க்கும் அழைத்துக் காட்டிச் சொன்ன பாதாதிசேசத்தை. (தென்னிப்பாதி.) அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு கீர்வாஹசராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அப்பாதாத் தோடே அருளிச்செய்த.

அவளுடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே இவளுடைய ஆதரம்; (க) “கோதைக்குழலானசோதை” (உ) “பணைத்தோளிளவாய்ச்சி” (ங) “மைத்தடங்கண்ணியசோதை” இப்பாதிகளாலே யசோதைப் பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், (ச) “உழந்தாளநயுநெய்” (சி) “அதிருங் கடல்நிற வண்ணன்” (ஊ) “நோக்கி யசோதை” இப்பாதிகளாலே அவளுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், (ஈ) “மறங்கொளிரணிபன் மார்வை முன் கீண்டால்” (ஆ) “இருமாமருதமிழுத்த விப்பிள்ளை” (ஔ) “சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாங்கொள் வளையெயிற்றுருயிர் வவ்வினான்” இப்பாதிகளாலே இவளுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த அவதாரந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகால சேஷ்டிதங்களுள் எப்போதும் வண்டென் படிந்து கிடக்குமென்று திருவள்ளம். “அசோதை முன்சொன்ன” என்று சொல்லி, இங்கே “விருப்பாலுரைத்த” என்று விசேஷிக்கையாலே அதுக்கு அதுகுணமாக (அப்பாதரத்தோடே) என்றது.

அவளிந்காட்டில் இவளுடைய ஆதரம் அதிசயமாவானென்? ஸமமன் றேவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவளுடைய வித்தாதி). இந்த ஆதராதிசயத்தை உபயாகிக்கிறார் (கோதைக் குழலாளென்று தொடங்கி, அருளிச் செய்தாராயித்தனை) என்றமனவும். (நிரூபகமாக வருளிச்செய்த) என்றது (உத்தரகால சேஷ்டிதங்களும்) என்றதற்கும் விசேஷணம்.

(க) க-உ-க.	(உ) க-உ-ந.	(ங) க-உ-சஉ.
(ச) க-உ-ச.	(சி) க-உ-சு.	(ஊ) க-உ-கஹி.
(ஈ) க-உ-நி.	(ஆ) க-உ-கஓ.	(ஔ) க-உ-கக.

இஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, உக-பா, சநுப்பார்குமுனி.

ம்பியுரைத்தபடி. (இருபதோடொன்று முரைப்பார்) பூர்வபூர்வோச்
 சாரண ச்ரமத்தாலே உரைப்பார்; ஸாபிப்ராயமாக வுரைப்பார்.
 இவருடைய அபிமானத்தாலே (க) “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு”
 மெல்லாப, அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச் செய்தேயும்
 * மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும்
 ப்ரகாசிக்கும்படியான தசை பிறந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதாரதி
 சயத்தாலே அருளிச் செய்தாராமிந்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்ரேஷ்டத்தை யுடையராய்க் கொ
 ண்டி அதுபவித்ததும், அவள் பாசாதி கேசமதுபவித்துப் பிறர்க்குக்
 காட்டின சுட்டகையிலே பேசினதுமானஇதுவே, அவளோடு இவர்க்கு
 ஸாம்யம். ஆகையாலே, “அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத
 கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த” என்றரு
 ளிச் செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகள்
 லும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது.

(இருபதோடொன்று முரைப்பார்.) இந்த இருபத்தொரு பாட்
 டையும் ஸாபிப்ராயமாகச் சொல்லுவாரென்னுதல்; பா (ஞ) வபந்த
 (யந்)மில்லையே யாகிலும் சப்தமாந்ரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல்.

ஆகில் இவர் யசோதைமாக அருளிச் செய்தபடி யென்னென்ன வரு
 ளிச் செய்கிறார் (யசோதை யித்யாதி). (இப்படி வந்தவற்றிற்கு) என்றது-
 யசோதா திகனான ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளை வர்ணித்தும், அவதாராந்தரத்தி
 லும் இவ்வவதாரத் தன்னிலுமுண்டான சேஷ்டிதங்களையும் சொல்லிக்
 கொண்டும், அவ்வவ்வாராகச் சொல்லும் பாசுரங்களாகச் சொல்லுகிறவற்
 றுக்கு மென்றபடி. (வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது) என்றது - மயர்வற
 மதிநலம் பெற்றவராகையாலும் தத்தப்பா (ஞ) வரையாலும் வந்ததென்
 று கண்டுகொள்வது. இந்த மயர்வறமதிநலமருளுடையே இப்படி தத்தத்
 பாவரையாகைக்கும் சேஷதுவென்று கொள்வது.

“விருப்பால்” என்றத்தை, “உரைப்பார்” என்றத்தோடே அதுஷங்
 கித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவிய்த்யாதி). (ஸாபிப்ராய
 மாக) பா (ஞ) வபந்த பூர்வகமாக. அதுஷங்கியாமல் பகூர்ந்தரம் (பா (ஞ)
 வேத்யாதி). விச(ஈ)தமான குண்டட்டத்தை-தட்டுப்படுகையை யுடைத்தான
 தென்றும், அது தன்னிலும், (உ)*ப்ரஜ்ஞா நித்வாத் ஸ்வார்த்தே அண்ப்ரத்ய
 யமும், ஆகிலிருத்தியுமாய் வைகுண்ட மென்றதாகத் திருவுள்ளம் பற்றித்

(க)தி-பல்-கஉ.

(உ)

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௧.௪, ௩-தி, மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம். ௫௩

என்கிற தேசத்திலே போய் அவர்களோடே மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெறுவார். (௨௭)

யின்னை திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்வா.—மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம். —கீழே தேக்கடலிலே திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்தப் ப்ரகாரத்தை தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அதுபவித்தாராய் கின்றார்; இனிமேல் அவள் பிள்ளையைத் தொடர்விலே வளர்த்தித் தாலாட்டின (போயித்தயாதி) இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணதுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலேபோய் (௧) “சூழ்த்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே அவளை அதுபவித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு ஒருகாலமும்பிரிவின்றி திருக்கப்பெறுவார். (௨௧)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—o—o—o—

முதற்பத்து மூன்றாம் திருமொழி

மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம். கீழிற்றிருமொழியிலே - திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்தப் ப்ரகாரத்தை, தத்காலம் போலே மிகவும் விரும்பி அதுபவித்தாராய் கின்றார்; இனிமேல் அவள் பிள்ளை தாத்பர்யார்த்த மருளிச் செய்கிறா (இவ்விஷயத்தை யித்தயாதி). (இவ் விஷயத்தை) இத்திருமொழிப் ப்ரதிபாத்யனுந்ருஷணனை. வத்த்ரு வை லக்ஷணயத்தாலும் ப்ரதிபாத்ய ஸ்வபாவத்தாலும் ப (௨) லம் சொல்லுகிறார் (சூழ்த்திருந்தித்தயாதி).

“தென்புதுவைப்பட்டன், சுருப்பார்சூழலி அசோதைமுன் சொன்ன திருப்பாத கேசத்தை விருப்பாலுரைத்த இருபதோடொன்றும் விருப்பாலுரைப்பார் வைகுந்தத்திலேபோய்தாமேஒன்றுவர்” என்றவயம். (௨௧)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநு-மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம். - *வண்ணமாடங்களிலேபிறந்தமையை அதுபவித்து, கீழில் திருமொழியிலே அவயவங்களை அதுபவித்து, மேலே தாலாட்டுகையால் வந்தக்ரமத்தோற்றவருத்தகீர்த்தம் பண்ணுகிறார் (கீழி

(௧) தி-பல்-௧௨.

(௨) பாணிதி ஸ-தி. ௫-௪-௩௮.

இசு பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ௩-தி, க-பா, மாணிக்கங்கட்டி.

பாகாரத்தை தக்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ர்வஸ்மாத்பரனாய், அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகாரநிர்
பேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனானஸர்வேஸ்வரன் யாதோ
ரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய
ஸ்த்திதி க(X) மக சயநாதிக்களைக்கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களா
லானவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்கவொண்ணாதிதே ப்ரஹ்மேஸூர
நாதிக்களுக்கும். இத்தையசோதைப்பிராட்டி மனோரதித்துக்கொண்
டாளாக அவள் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமும் ப்ரத்யக்ஷமாகக்
கண்டருளி மிகவும் விரும்பி அவனுடைய நீர்மையையும் மேன்மை
யையும் அருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. ப்ரஹ்மா கிஞ்சித்கரித்த திருப்பள்ளிச்
சையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின பாகாரத்தை, தத்
காலம்போலே விரும்பி யறுபவித்துப்பேசுகிறார்.

ஸ்ர்வஸ்மாத்பரனாய், அவாப்த ஸம்ஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார
நிர்பேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேஸ்வரன், யாதோ
ரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனு
டைய ஸ்த்திதி க(X) மக சயநாதிக்களைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்
தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிதே
ப்ரஹ்மேசூரநாதிக்களுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மனோ
ரதித்துக்கண்டாளாகச் சொல்லித்தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம்
* மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவராகையாலே தக்காலம்போலே
ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும்
நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு.—அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனு
த்யாதி). (வளர்த்தி) கண்வளர்த்தி.

இத்திருமொழியிலே ப்ரஹ்மேஸூரநாதிக்கள் கிஞ்சித்கரித்ததாயிருக்கை
யாலே இடைச்சேரியிலே அவர்களுக்கு வந்து அறுவர்த்திக்கக் கூடுமோ
வென்றி சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ர்வஸ்மாத்பரனித்யாதி). ப்ரஹ்
மாதிகள் அறுவர்த்தநகளை யசோதை அறியாதிருக்கைத் தாம் அவளாகச்
சொல்லுகிறவர் இப்படி சொல்லப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(இத்தையித்யாதி). “கோ - குடத்தைக் கிடந்தாய்” என்ற பதங்களைக்
கடாகித்து (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. ... *
அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) முந்தற ப்ரஹ்மாவிலுடைய
கிஞ்சித்காரத்தை அருளிச்செய்கைக்கு நியாமகம் (அண்டாதிபதியான)

† (பா) மனோரதித்துக்கொண்டாளாக.

பெரிபாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ஈ-தி, க-பா, பாணிக்கங்கட்டி, ௫௫

தொட்டிலை அங்குகரித்து வர்ணிக்கிரார்.

ஸ்வா — (மாணிக்கியித்யாதி) ஹோடசவர்ணியான ஆணைப் பொன்னுலே நானாவர்ணமாகவும், பின்னைக்குத் தகுதியாகவும் சமைத்த தொட்டிலிலே பதித்த மாணிக்க ஒழுங்குக்கு நிலவே வயிரம் முதலான நவரத்நங்களையும் பதித்த ப்ரஹ்மாவானவன் விரும்பிவர விட்டா னென்கிரார். அருளப் பாடிட்டால்லது வரவும் அரிதிறே அவர்களுக்கு. † (அவர்கள் வரவிட்டவர்களுக்கு) உபஹாரத்தோடே வரும்போதாகிலும் வரலாம்போலே காணும். ஸ்வாதந்தர்யகாபரி துவங்காட்டில் தச்சேஷ பூதர்க்குள்ள ஏற்றம்பாரீர். “ விடுகந்தான் ” என்றது-தன்பக்கலில் நின்றும் அங்குத்தைக்கேயாமென்று நீசுகிவிட்டுத் தந்தானென்கிறது. “ மாணி ” என்றும்-சிறுமை ; “ குறன் ” என்றும்-சிறுமை; சிறுமை பெரிதாம்படியான குறளாயிறே மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே சென்று திரங்கது. கௌரவம் யாகிநாதமாயிறே டைய பருவத்துக் கதுகுணமாகப் பண்ணின கிருசித்தாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி

ஆணிப்பொன்னுல்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுகந்தான்

மாணிக் குறளனே தாலேலோ வைபமளந்தானே தாலேலோ(க)

வ்யா. — (மாணிக்கமித்யாதி.) இரண்டருகும் மாணிக்கத்தை யும் நிலவே வயிரத்தையும் பகைத்தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்கு படக் கட்டி, “ இதுக்குமேலே மாற்றில்லை ” என்னும்படியான பொன்னுலே சமைத்தகைபாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சித்யநாயிருந்துள்ள தொட்டிலை. (பேணியித்யாதி) ஆதரித்து உணக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். (மாணியித்யாதி) உன்னுடமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தமும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமந்ரூபிபானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற என்றது.(பருவத்துக்கு) என்றது-பின்னையினுடையபருவத்துக்கென்றபடி.

(பகைத்தொடை) பரபாக (ஐ)ம். ஆணிசப்தார்த்தம் (இதுக்கு மேலித்யாதி) வண்ண மென்றதினர்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. மாணி சப்தார்த்தம் (ப்ரஹ்மசாரியாய்) என்றது. (இரப்பு) என்றது - இரக்கப் பட்டதை யென்றபடி. ... .. (க)

† குண்டலத்தம் க்வாசத்தம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ந-தி, உ-பா, உடையார்கனமணி, ௫௭

விக்கோத்த எழில்தெழ்கிளையும்) எழில்தெழ்கு-விளங்காநின்ற இடைச்சரி. (விடையித்யாதி) ருஷபவாஹநரூப், சபாலநிரூபகனாயும், ஸ்வகோஷ்ட்டிக்கு நியந்தாவுடா யிருக்கிற ருத்ரன் விநிதந்தான். (உடையாய்) இவையெல்லாம் வரவிடுவதற்கு முன்னேயும் இவர்கள் தங்களை முடையாயென்கிறார். (அழேலழேல்) “மாஶ்டி, மாஶ்டி-மாரோதி, மாரோதி?” என்றுதாலாட்டுகிறார். தாலாட்டாவது-நாவசை தல். ஏல்-பொருத்தம். லோகத்தை அளக்கிறபோது “எந்தலையில் மிதியாதேகொள்” என்றாரில்லையிறே. அமிந்தார்களாகில் தலைமீழாக நிற்கவும் கூடுமிறே. ... .. (உ)

அரைவடத்தை. (விடையித்யாதி). ருஷபவாஹநரூப், சபால நிரூபகனாய், ஸ்வகோஷ்ட்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். (உடையாயித்யாதி). ஒருவர் “என்னது” என்று வரவிடாத போதும் அவர்களோடு அவர்களுடைமையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள், தாலேலோ. (உலகமித்யாதி) திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நாவசைத்தல். ... .. * (உ)

அவ. — மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களை எண்ணினால், பின்பு தன்னை எண்ணும்படியான முதன்மையையுடையனான இத்ரன் கிஞ்சித்தகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

(சபாலநிரூபகனாய்) சபாலத்தை நிரூபகமாக வுடையனாய். இன்னத்தையுடையாய் என்னுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் “மாணிக்ருமனன்” என்றதுக்கு அதுகுணமாக “வையமளந்தான்” என்றதுக்கு நெளலப்பய்பரமாக வருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் “உடையாய்” என்றதுக்கதுகுணமாக “உலகமளந்தான்” என்றதுக்கு பரத்வம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தலித்யாதி), (அடிப்படுத்தி) என்று சா (ஸ) டு. திருவடிகளிலே படுத்தினவென்றும், நிலைநிறுத்தின வென்றும். (நாவசைத்தல்) என்றது - பிள்ளைகளைத் தூக்கப் பண்ணுகக்காக நாக்கை அசைத்துக்கொண்டு சப்திக்கையென்னை. (உ)

அரு. — மூன்றும்பாட்டு. (என்னித்யாதி) “இந்திரன் தானும்” என்று விசேஷித்ததைக் கடாக்கறித்து அவதாரிகை (ப்ரஹ்மேத்யாதி).

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, க-தி, ச-பா, சங்கின்வலம்புரி. இக்

முன்னம் பக்கம் ௩௦௩ - ரித்தபாணிவந்து நோபேயரத் ராஜாரம் தைவ
தம்குரும்.” என்கையாலே ராஜாவும் தெய்வமும் குருவும் இவனே
யாகையாலே உபஹார பாணிகளாய்க் கொண்டு வந்தார்களென்கிறார்.

ஸ்வா.- (சங்கித்யாதி) சங்குகளில்வைத்துக்கொண்டு நன்றானவல
ம்புரியானதும், (சேவடிக்கிண்கிணியும்) பாதச்சதங்கைகளும், (அங்
கைச்சரிவளையும்) அழகிய திருக்கைக்குத் தகுதியான சரிகளும் வளை
களும், (நாணும்) திருவரைநாணும், (அரைத்தொடரும்) அரைவட
மும், (அங்கணித்யாதி) அழகியதாய், இடமுடைத்தான விசம்பில்
அமரர்கள் போகவிட்டார்கள், (செங்கணித்யாதி), சிவந்த திருக்கண்
களையுடைய நீலமேகம் போன்றவனே!! தாலேலோ, (தேவகிசிங்கமே)

மு.—சங்கின்வலம்புரியும் சேவடிக்கிண்கிணியும்

அங்கைச்சரிவளையும் நாணு மரைத்தொடரும்

அங்கணிவிசம்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்

செங்கட்கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ.

வ்யா.—(சங்கித்யாதி.) சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்க
ருஷ்டமாய் மங்களாவஹமான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே
சாத்தத்தக்க சதங்கையும், “சேவடிக்கிண்கிணி” என்கையாலே,
“கிண்கிணி” என்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது, (அங்கைச்
சரியித்யாதி.) அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரி
களும், திருத்தோள்வளைகளும், திருமாப்புக் கலங்காரமாகச் சாத்தத்
தக்க நாணும், அரை வடமும், அன்றிக்கே, அரைத்தொட ரோட்
டைச் சேர்த்தியாலே, நாணென்றது - அரைநாணுகவுமாம், (அங்க
ணித்யாதி), அழகியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்க்காதி லோகங்க
ளில் தேவர்கள் வரவிட்டார்கள், (செங்கணித்யாதி), ஓராபரணமும்
வேண்டாதபடி தாமரைபூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த திருக்கண்
களோடே சேர்ந்த ஸ்யாமளமானவடிவையுடையவனே! தாலேலோ.

“வலம்புரி” என்றது-பரதகூழிறுவர்த்தமான சங்கென்றபடி, “கிண்கி
ணி” என்றால் சதங்கையைச் சொல்லுமோவென்ன (சேவடியித்யாதி).
(முன்கைச்சரி) முன் கை வளை. புற : வளையென்றதுக்கர்த்தம் (திருத்
தோள்வளைகளும்) என்றது, (அரைவடம்) அரையிலேகட்டி கரலளவும்
தொங்குகிற முத்துமாலே, (அரைநாண்) பொன்னரை நாண், “செங்கட்
கருமுகிலே” என்ற சப்தார்த்தம் (ஓராபரணமுமித்யாதி), ... (ச)

௬௦ பெரியாழ்வார்திருமொழி,௧-ப, ௩-தி, ௩-பா, எழிலார்.

தேவகீபுத்ரனென்கிற ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். இது தான் ஸ்ருதி சோதி (5^௦) தமுமாயிறே திருப்பது. ஆழ்வாரருளிச்செய்தா ரென்கிற இதேயிறே ஏற்றம். ... .. (ச)

ஸ்வா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்புக்கு. (ஏற்குமிவையென்று) சேருமிவையென்று. (அழகிய வைம்படையும்) அழகிய ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (ஆரமும்) திருமுத்து வடமாதல்; திருக்கழுத்துக்குத் தருதியான ஆபரணமாதல். (வழுவி லித்யாதி) கொடுத்துக்கொள்ளிறே வழுவாவது. வழுவற்றகொடையான். (வயிச்சிராவணன்) வைஸ்ரவணன். (தொழுதுவளைய நின்றான்) (தேவகியித்யாதி). தேவகிப்பிராட்டிவயிற்றில் பிறப்பாலே விம்ஹக் கன்று போலே யிருக்கிற செருக்கையுடையவனே! தாலேலோ. (ச)

அவ. — அஞ்சாம்பாட்டு. உத்தரதிக்கபாலகனாய் உதாரணை வைஸ்ரவணன் கிஞ்சிக்கரித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

எழிலார் திருமார்புக்கேற்கு மிவையென்று அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன் தொழுதுவளையநின்றான் தாலேலோ தூமணிவண்ணனே தாலேலோ.

வ்யா. — (எழிலித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமிவை பென்று. (அழகியவித்யாதி) அழகியதாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாயுத மாகிற ஆபரணமும், (க) * கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. (வழு வித்யாதி) கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையுடையவனான வைஸ்ரவணன்.

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) இத்தரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேவர்களெல்லாருடைய கிஞ்சிக்காரம் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லியிருக்க, குபேரனை விசேஷித்தருளிச் செய்ததற்கு “வழுவில் கொடையான்” என்றத்தைக் கடாகித்து நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (உத்தரேத்யாதி).

ஐம்படை பென்றதினர் த்தம் (ஸ்ரீ பஞ்சாயுதம்) என்றது. “அழகிய” என்றத்தை “ஆரம்” என்றத்தோடும் கூட்டியருளிச் செய்கிறார் (கோல வித்யாதி). இல்லையாகில் திருமார்புக்கேராதிறே பென்று திருவுள்ளம். (கொடுத்துக் கொள்ளுதல்) ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுதல். (முசித்தல்) க்லே சித்தல். “வழுவு” என்றதுக்கரித்தம் (குற்றம்) என்றது. தூய்மையினர்த்

(க) அமல-கூ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி,க-ப, ந-தி, ச-பா, ஒதக்கடல், ௯௯

இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று ப்ரபதநம்பண்ணி அதுரணிப்ரக்ருஷ்டடைய நின்றான். த்ரவ்யஸாத்யமான வஸ்து வல்லவிதே. அஞ்ஜலிஸாத்யமிதே. (தூமணிவண்ணன்) இவன் த்ரவ்ய ஸாத்யனல்லனென்றறிந்து தொழுதபின்பு திருமேனியிலுண்டான ப்ரகாசம் சொல்லுகிறது. நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையவன். (௫)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (ஒதக்கடலித்யாதி) அத்யந்தம் அகாத(௭௫) மாய் அலை எறியாநின்றள்ள ஸமுத்ரத்தில் நீர்மையை யுடைத்தான முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான ஹாரமும்; முத்தாரமென்றபடி. (சாதிப்பவளமும்) முத்தின் இடையிலே நிழலெழும்படி கலந்து கோத்த சாதியான பவளமும். (சந்தச்சரிவளை

அரவை- “அரா” என்னுமாயேபோலே, “வைஸ்ரவணன்” என்கிற வித்தை-“வயிச்சிராவணன்” என்கிறது. (தொழுதித்யாதி) இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அதுரணிப்ரக்ருஷ்டடைய நின்றான், தாலேலோ. (தூமணியித்யாதி) ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! தாலேலோ. ... .. (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. பஸ்சிம திக்பாலகையை ஸமுத்ராதிபதியான வருணன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

ஒதக்கடலி லொளிமுத்திராமும்

சாதிப்பவளமும் சந்தச் சரிவளையும்

மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்

சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ.

வ்யா.—(ஒதமித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலில் ஒளியையுடைத்தானமுத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும், அதுக்குப்பரபாக(ஞா) மாய்படி ஆக்கனன்றிக்கே ஜாதியானபவளப்படியும். (சந்தச்சரிவளையும்) திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அழதம்(பழிப்பற்ற) என்றது. “வண்ணமென்றதினர் த்தம்(வடிவ) என்றது.(௫)

அந.—ஆறும்பாட்டு. (ஒதவித்யாதி) “கடலில்” என்றத்தையும், “வருணன்” என்றத்தையும் உட்கொண்டு இங்குவிசேவித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் தோன்ற அவதாரிகை யருளிச்செய்தோர் (பஸ்சிமேத்யாதி).

ஒதமென்றதினர் த்தம் (திரைக்கிளப்பம்) என்றது. (ஆக்கனன்றிக்கே) க்ருத்ரிமமன்றிக்கே. “சந்தம்” என்று - அழகாய், இத்தையருளிச்செய்த

சூஉ பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப, ஈ-தி,எ-பா, காணீ நறுந்துழாய்.

யும்) அழகு விளங்கா நின்றுள்ள சரியும்வளையும். (மாதக்கவென்று) மஹிந்துமாய் தகுதியுமாயிருக்குமென்று. (வருணன் விடுதந்தான்) வருணன் கொண்டுவந்தான். (சோதிச்சுடர் முடியாய்) ஆதிராஜ்ய ஸூசிசகமாய், சேஷித்வப்ரகாசகமுமாய், மிக்கப்ரபை(ழ்)யையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையும், அதுக்குத் தகுதியாக அழகு விளங்கா நின்றுள்ள திருத்தோள்களையு முடையவனே! தாலேலோ. (சு)

ஸ்வா.—ஏழாம்பாட்டு. (காணரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளர்ந்து தழைத்து பரிமளப்ரகரமான திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட திருமாலையும். (வானித்யாதி) வானிலே ஆர்ந்திருந்த கற்பகம்போலே செழுமை குன்றாமல் பல மரங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரு

கிபதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். (மாதக்கவித்யாதி) பெருவிலையாய், “அங்குத்தைக்குத்தகுதியாயிருந்துள்ளவை இவை” என்று வருணன் வரவிட்டான். (சோதியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ஸூசிசகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. (சுந்தரத்தோளித்யாதி) ஆபரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (சு)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. திவ்யமஹிஷிகளில்ப் ப்ராதாரையான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—

காணீ நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
வாணீ செழுஞ்சோலை கற்பகத்தின் வாசிகையும்
தேனார் மலர்மேல் திருமங்கை போத்தந்தான் [லோ. (எ)
கோனே அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே தாலே

வ்யா.—(காணரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து பரிமளோத்தரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். (வாணரித்யாதி) ஆகாசப்ரபி கிஷர் (திருக்கைக்கித்யாதி). இங்கே (சரிகளும்) என்றது - முன்கை சங்கு வளைகள். (வளைகளும்) என்றது - சங்கு தோள்வளைகள். ஸமுத்ராதிபதி கொடுத்ததாகையாலே சங்கென்று சொல்லவேணுமிதே. “சோதிச்சுடர்” என்ற மீயிசைக்கர்த்தம் (மிக்கதேஜஸ்ஸு) என்றது. ... .. (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (காணரித்யாதி) “கான்” காணமென்ற்த்தமாய், இப்படி, விசேஷித்துச்சொன்னதுக்குத் தாத்தப்பய் மருளிச் செய்கிறார் (தன்னிலத்திலித்யாதி). வாசிகையன்றபதத்துக்கர்த்தமருளிச் செய்

கச்சபெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,ந-தி,அ-பா,கச்சொடுபொற்சரிகை,

சேலையின்மேலே கட்டின கச்சிலே சொருகினபொன்னிலே சமைந்த சிறுச்சரிகையும். (கனவனையும்) திருக்கையிலே சாத்தஸ்ப்ருஹணிய மானவனையும். (உச்சிமணிச்சட்டி) உச்சியிலே சாத்த ரத்நாலங்கார மான சுட்டியும். (ஒண்டாள் நிரைப்பொற்சூ) அழகிய திருவடிகளிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக்குப்பொற்பூ; அன்றியேஒள்ளியதானையுடை த்தானபூவென்னுதல். “ஒண்டார்” என்று பாடமானபோது ஒழுங்கு படத் திருமுடியில் சாத்த ஒள்ளியதாரை யுடைத்தான பொற்பூவும். (அச்சுதனுக்கென்று) ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதவ னென் னுதல்; தன்படிகளொன்றும் நழுவவிடாதவனென்னுதல். (அவனி யாள் போத்தந்தாள்) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். (நச்சமுலை யுண்டாய்) வெறும் புறத்திலே பேய்ச்சமுலையென்ன அமையுமிதே; அதின்மேலே நஞ்சேற்றின முலையையிதே அமுது செய்தது. (நாராயண) நாராயணனாகையாலேயிதே ப்ரஹ்மேசாநாதிகள் உபஹார பாணிகளாய் வந்ததும். அழேலழேல் தாலேலோ. (அ)

காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன்வனையு ம், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்நாலங்க்ருதமான சுட்டியும், ஒள்ளியதானையுடைத்தாய் திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக் கீடான பொற்பூவும். (அச்சுதனித்யாதி). ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். (நச்ச முலையித்யாதி), பூபா(ஞ)ர நிரஸநம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டி, பூதநையை முடிக்கக்கக்காக அவளுடைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண் டவனே! தாலேலோ. (நாராயணகித்யாதி.) உபயவிபூதியிலுள்ளா ரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி உபயவிபூதி நாத(க்)த்வ ஸ-ஓசக மான நாராயணசப்த வாச்யனுவனே! அழாதேகொள் தாலேலோ.

குர்க்கத்தி. (சிறுக்காம்பன்சேலை) எழுத்துச்சிற்றடை. நிரையென்றதுக் கர்த்தம் (ஒழுங்குபடச்சாத்துகை) என்றது. (ஒழுங்கு) வரிசை. கீழ்ப்பாட்டுக்களையெல்லாம் கடாக்கித்த நாராயண பத்ப்ரயோகதாத்பர்யம் (உப யேத்யாதி). ... .. (அ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் கிஞ்சித்கரி த்தபடியைச் சொல்லுகையாலே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித் கரித்தபடியும், ஸ்ரீபூமிகளுடைய கிஞ்சித்காரம் சொல்லுகையால் நித்ய விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித்கரித்தபடியும் அருளிச்செய்து, இப் பாட்டில் துர்ச்சகையிலுடைய கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? லீலா விபூதியிலுள்ளாரோடே கூட்டியன்றே சொல்லவடிப்பது என்ன ; உபய

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,ந-தி,கூ-பா, மெய்தீமிரும். ௬௫

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாகி) திருமேனியிலே மர்த்தி(டு)க்கைக்காக சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூரப்பொடியோடே மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடைபார்த்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குத் தகுதியாகச் சாத்துகைக்கு அஞ்ஜநமும், திருநெற்றி அழகு பெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்துரமும்.

(வெய்யகலைப்பாகி) ஸ்வாதந்தர்ய நிபந்தநமானகலைகளை நாவிலே

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப்போன பாந்த(ஸ்த்)வ விசேஷத்தாலே கீழ்ச் சொன்னவர்களைல்லாரினும் வ்யாவ்ருத்தையான தூக்கை, தன்னுடைய ஸ்ரீநிஷாதுகுணமாகப்பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச்சொல்லுகிறது.

ஈ.—மெய்தீமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கண்ணுக் சஞ்சநமும் சிந்துரமும்

வெய்ய கலைப்பாகி சொண்டுவளாய் தின்றார்

ஐயாவழேலழேஸ்தாலேலோ அரங்கத்தணையானே! தாலேலோ.

வ்யா.—(மெய்யித்யாகி), திருமேனியிலேமர்த்தி(டு)க்கைக்கீடான சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூராகி ஸ்கந்தத்தர்வய ஸமுதாயஞ்ஞந்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடை பார்த்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்ஜநமும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்துரமும்.

(வெய்யவித்யாகி) வெவ்விதான கலையை வாஹநமாக

வ்யாவ்ருத்தையாகையாலே தனித்தருளிச் செய்தாரென்றவ தானிகையிடுகிறார் (அவதாரேத்யாகி). பிரமபாரவரஸ்யத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உதவிக்கம்ஸன் நலிவுக்குத்தப்புவித்த அலிசயமும் சரீராதூபந்த(ஸ்த்)மும் விசேஷமென்று புரஸ்கரித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

தீமிருபதார்த்தம் (மர்த்திக்கை) என்றது. நானப்பொடியென்றதினர்த்தம் (சந்தநேத்யாகி). “நானம்” நார்த்தம். (க) “ கரியவாகுப் புடை பார்த்து யிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட ” என்ற ப்ரமானத்தைக் கடராஷித்த “தடம்” என்றதுக்கு - டீட்சிய மர்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தித்யாகி).

(கலையை) ம்ருகத்தை. “ வெய்யகலைப்பாகி ” என்கிறபதம் கர்த்தரு

(க) அமல-அ.

௧௬ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,௩-தி, க௦-பா, வஞ்சனைபால்.

நின்று நடத்துகையாலே “வெய்யகலைப்பாகி” என்கிறது ; அன்றியே வெவ்விய கலையை வாழ்நமகவுடைய விஷ்ணு தூர்க்கை யென்னவுமாம். வெம்மை-அவருடைய ஸ்வாதந்தர்யமாகவுமாம். ஐயா! அழேலழேல் தாலேலோ. (அரங்கத்தணையானே) அவதாரகந்தமான உரகமெல்லண்பானான அரங்கத்தணையானிறே. (க) “தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி.” என்னக் கடவதிறே. ... .. (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வுடைய தூர்க்கை(ரு)யானவள் கொண்டுவந்து அதுரவிப்ரக்ருஷ்டையாய் நின்றாள். (ஐயாவித்யாதி). ஸர்வஸ்வாமியானவனே! அழாதே கொள், தாலேலோ. (அரங்கத்தித்யாதி) அந்த ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கீடாகக் கோயிலில் திருவரவணையிலே பள்ளி கொண்டருளினவனே! தாலேலோ. அன்றிக்கே, “வெய்ய கலைப்பாகி” என்கிறது, வெம்மை - கிருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்ப்ருஷ்மணியமான கலைகளை நாலிலே நின்று நடத்துகிற ஸர்வவதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லாருக்கும் ப்ரதாராகசச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதார மஹிஷியானவன் பண்ணின கிருசித்தகாரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய அதுக்குச் சேர நிர்வஹிக்கவுமாம். ... .. (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட.

அஞ்சநவண்ணனை யாச்சி நாலாட்டிய

செஞ்சொல் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்

எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே.

(க௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வாசக பதமாகையாலே இது முத்தினதாய், அந்வயத்திலே மேல் பதங்களான “மெய்கிரிமு” இத்த்யாதிபதங்களுக்கெல்லாம் இதுக்கறகுணமர்த்தம் சொல்லிக்கொள்வதென்கிறார் (மேலடையவித்யாதி). யத்வா (வாக்யார்த்தமாக்கி) என்றத - இப்பாட்டுக்கு இப்படி. அவதாரிகையாக்கி என்றபடி. (மேலடைய) என்றத - பதார்த்தமாகச் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாமென்றபடி. .. .. (க)

(க) ௩-கிருவ-௬௨.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, வஞ்சனையால், ௬௭

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) ச(௬)ந்ந ரூபை யான பேச்சி முலைபைத் தாய்முலைபோலே யுண்ட. (அஞ்ஜக வண்ணனை) விரோதி போகப் பெற்றோமென்று திருமேனி அஞ்ஜகம் போலே நிறம்பெற்றபடி. (ஆய்ச்சி தாலாட்டிய) யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை. (செஞ்சொலித்யாதி) இவர் தத்வநிர்ணயம் பண்ணினபின்பு திருமாளிகையி லுள்ளார்க்கு அத்யந்தம் அதிசூ (௬) ஹ்யமாயிருக்கிற வேதசாஸ்த்ரமெல்லாம் செவ்விறாய் தோற்றி இவர் திருவுள்ளத்தோடே அவர்களும் சேருகையாலே “செஞ்சொல்மறைய வர்” என்கிறது. (பட்டன்சொல்) ஆப்தவாக்யம். (எஞ்சாமை வல்லவர்க்கு) ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. எஞ்சல் - சுருங்கல். (இல்லை இடர்தானே) இடரில்லை என்னுதே, “இல்லை இடர்” என்கிறார்,

வ்யா.—(வஞ்சனையித்யாதி). (க) “தாயாய்வந்தபேய்” என்கிற படியே பேயான தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதையுடைய முலைபை, அவள் தாயாய்வந்தாப் போலே தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை உண்ணாமபோலே உண்ணாநிற்கச்செய்தே அவள் முடியும்படியாகவுண்ட. (அஞ்சன வண்ணனை). விரோதிபோகப் பெற்றோமென்னும் ஹிர்ஷத்தாலே திருமேனியில் பிறந்தபுகரைச்சொல்லுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) மாதா வான யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின படிக்கை. (செஞ்சொலித் யாதி) யதாபூ(௬) தவாதுபாகையாலே செவ்விய சொல்லை யுடைத் தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிரூபகமாக வுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ் வாரானசிச் செய்த சப்தத்தை. (எஞ்சாமையித்யாதி) ஸங்கோசமற

அந.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) “வஞ்சனையால் வந்த” என்றும், “வஞ்சனையால் முலையுண்ட” என்றும் அதுவுங்கித்து ப்ரமாண மாகத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்திருர் (தாயாயித்யாதி). “முலையுண்ட” என்ற வகந்தரம் “அஞ்ஜகவண்ணனை” என்றதுக்குப் பவிதம் (விரோதி யித்யாதி). (உ) “முப்பதம் தப்பாமே” என்றப்போலே ஒருபாட்டு விடாமலென்றதல், “இடர்போமோ, போகாதோ” என்கிற ஸம்ஸயகற என்றதல் திருவுள்ளம்பற்றி (ஸங்கோசமற) என்றது. ... .. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) தி-மொ-க-ந-௬.

(உ) திருப்பாவை-௩௦.

சு அ பெரியாழ்வார் திருமொழி, 4-ப, ச-தி, தன்முதத்துப் ப்ரவேசம்.

(க) “*सुखसिद्ध-त्तुर्वृत्तालीता*” (உ) “*सख-सखम्*” என்னுமாபோலே, ராவது - இவர் அபிமானத்திலே ஒதுங்காமையிறே, தானே போகையாலே இல்லை யென்கிறார். ... .. (க0)

பிரணைதிருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா—தன்முதத்துப் ப்ரவேசம். கீழேயசோதை “அழேழல், அழேழல்” என்ன, அழுதபடியாலே அழுதை ஆற்றுக்கக்காக நிலாமுற்றத்தே கொண்டு புறப்பட்டு அம்புலியம்மாளைக்காட்டி, அழுதையை மறந்து “அத்தைப்பிடித்துத்தா” என்ன; இவன்கன்றாமக்காக “இப்போதே பிடித்துத்தருகிறேன்” என்று, இவள் “அம்புலி! வா, வா” என்று பல காலும் அழைத்த பாசரத்தாலே அவன் அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற லீ ல ர ர ஸ ம் கொண்டாடுகிற ப்ரகாரத்தைக்கண்டு “நாம் வேண்டாவென்று நியமிப்போமாகில் இவன் கன்றும்; இவன்தன்னை உளணக்கிக்கொள்ளவும் வேணுமே, உளலும்போது மேன்மையும் நீர் மையும் நடக்கவேணுமே” என்று இவனுடைய லீலாஸத்தை அது அதிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு ஒரு துக்கமில்லை. (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து மூன்றாத்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,

முதற்பத்து நான்காந் திருமொழி

தன்முதத்துப் ப்ரவேசம்.

அவ:—கீழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய ஸ்ராவாதுகுணமாக அழுதையை மாற்றிக் கண்வளரப் பண்ணுகைக்காரச்சீராட்டிக்கொண்டிதாலாட்டி என்பகாரத்தை தத்பா(து) வயுத்தராப்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல், தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமான பின்பு அவன்*நிலாமுற்றத்தே போந்து தவழ்ந்து புழுதியிலாவது, சந்தரணையழைப்பதானப்ரகாரத்தை, அவள் அறப்பவித்து அவனுக்கு

உரு. —தன்முதத்துப் ப்ரவேசம்.—கீழ்தாலாட்டி, இங்கே சந்தரணையழைக்கக்கூகு பருவக்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸங்கதி அருளிச் செய்து குரர் (கீழித்யாதி).

(க) ரா-பா-க-எஅ.

(உ) திருமந்தரம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப, ச-தி, தன்முகத்து ப்ரவேசம், ௬௬

மதிபண்ணி “விண்டனில் மன்னியமாமதி” என்று மங்களாசாஸநபராய் சூழ்ந்திருந்தேத்துகிறவர்களையும் அழைக்கிறார்.

“மாமதி” என்றால் மதியையுடையவர்களைக் காட்டுமோவென்னில், (௧)“வஜ்ஜனம் ஸுஜ்ஜம் சீனசீ-விஜ்ஜநாமம் யஜ்ஜநம் தருதே”(௨);சேஷுஸை ஸாரஸூத்யூத்யூஸூத்யூத்யூ-சக்துணஸார ஸ்வாத் தக்வ்யபடு சகி” என்றிறக்யாய உகப்பாநகச் சந்த்ரானை வாச்சொல்லித் தான் பலகாலும் அழைக்கப் ப்ரகாரத்தைத், தாமும் அதுபவபூர்வகமாகப் பேசு இனிப்பராகிறார்.

பாமபதத்தில் (௩) “அஸூத்யூஸூத்யூ - அலாக்யநாதரி” என்கிற படியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவ வன்னிற்கே தன்னோடொக்க முகம்பார்த்த வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வாந்தர மில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன், ஸீலவிதிதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணுர்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே நிரஸஜ்ஜநீயனாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோற்ற ஸ்ரஸவாத்பவஸ்த்தைகளை அடைந்து தத்தவஸ்த்தானுகுணமாசக்செய்த சேஷ்டிதாதிகளை அதுஸந்தித்தால் மமயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அவன்மேன்மையையும் நீர்மையையும் வெளிபக்கண்டவர்கள் அநிலே வித்த(ஐ)ராய் அதுபவிக்கச்சொல்லவேண்டாவிதே. மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்களையும்போலன்றிக்கே இவ்வவதார விஷயத்தில் அதிப்போமாதிகயத்தாலே கோ(நீ)பஜநமத்தை ஆஸ்த்தாரநம்பண்ணி, இவ்வவதாரஸமெல்லாம் அதுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசேஷ்டிதாதிகளில் ஒன்றும் நமுவவிடாரிதே; ஆகையாலே, அவன்

பிப்பாடரான ஆழ்வாருக்குத்தக்காலம்போலே தப்பா(ஸூ)வயுத்தராய்க்கொண்டு பரத்வ ஸௌஸப்பயல்களைக் கண்டு வித்த(ஐ) ராய்அதுபவிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாமபதத்திலிய்யாதி). (௩) “ஸூத்யூஸூத்யூ - ஸர்வயிதமப்பயாத்த” என்றத்தால் வந்த பெருமதிப்பால் அவாதித்யமும், அநாதரத்தமும் மென்று திருவுள்ளம்பற்றி எடுத்த ஸ்ருதிக்கத்தமருளிச்செய்கிறார் (பெருமதிப்பனாயித்த்யாதி). (மெய்ப்பாடு) யாதார்த்த்யம். மற்றை ஆழ்வார்களைப்போலே இவரும் மமயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே வித்த(ஐ)ராய் அதுபவித்தாரென்று தாத்பர்யம். ஆனால் அவர்களைப்போலே ஒரே சேஷ்டிதத்தை அதுபவியாமல் அவதாரமே தொடங்கி எல்லாசேஷ்டிதங்களையும் அதுபவிப்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (மற்றுமுள்ளவித்த்யாதி).

(௧) தை-ஆ-தி. (௨) ப்ரஹ்மஸூ-௨-௩-௨௬. (௩) சார்தோ-௩-௧௬-௨.

எ0 பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,ச-தி,க-பா, தன்முகத்துச்சுட்டி.

த்தாலே காட்டுமிறே. மங்களாசாஸந பரராயிருக்கிற திருவடியும் பெருமாள் திருவுள்ளம் கன்றமைக்காக “ இவ்வஸ்துவை உண்டாக்கி ப்பரியவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறதன்றோகார்யம், கடுக அழைத்தருளிர் ” என்றானிறே. மங்களாசாஸநந்தான் அவன் யா தொன்றிலே உற்றகாலத்து அங்கு ரவிக்கவும் வேணும்; அதுகார்ய மன்றுகில் விலக்கவும் வேணும். கார்யமன்றென்ன வெண்ணுதே ; இது அவதாரகாலத்தில் மெய்ப்பாடாகையாலே.

“மன்னியமாமதியைப் பிடித்துத்தா” என்று அவன் சொல்லி ஆசரிக்கையாலே “ ஆசார்ய முகத்தாலே ஆர்க்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும் ” என்று காட்டுகிற தென்னவுமாம். ஆசார்யன்றானும் மன்னிய மாமதியுடையவர்களுையும் அழைத்துக்காட்டுமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு. “நான் உனக்கு அம்புலியம்மாணப்பிடித்துத் தருகிறேன்” என்று ஸ்த்தலாந்தரத்திலே கொண்டிபோய்வைக்க, அங்கே புழுதியைக் கண்டவாறே “அத்தை அனைந்து விளையாடுவது, பூர்வஸம்ருதியாலே அததைப் பிடித்துத் தரவேணும்” என்பதான ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். *

ஸ்வா.— (தன்முகமித்யாதி) தவழுகையாலே உச்சிமணிச்சுட்டி முன்னே தூங்கத் தூங்க, தவழ்ந்துபோகையாலே திருவரையிலே புழுதியிலாவது சந்த்ரணை அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களைத் தத்தாலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அதுபவித்தாப்போலே தாமும் அதுபவித்துப் பேசுகிறார். *

மு.—தன்முகத்துச்சுட்டித் தூங்கத்தூங்கத் தவழ்ந்துபோய் பொன்முகக் கிண்கினியார்ப்பப் புழுதியின்கின்றான் என்றமகன் கோவிந்தன் கூத்தினையிளமாமதி! நின்முகம் கண்ணுளவாகில் நீயிங்கே நோக்கிப்போ. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக நாலும்படி சுட்டின சுட்டியானது தவழுகைக்காத் திருமுடியை நாற்றுக்கையாலே பலகாலும் அசையும்படியாகவும், திருவரையிலே

அரு.—முதற்பாட்டு. (தன்முகத்தித்யாதி) “தன்முகம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வெறும்புறத்திலித்யாதி). (நாலும்படி) தொங்கும்படி. (நாற்றுக்கை) சாய்க்கை. “தூங்கத்தூங்க” என்றவந்தரம் “பொன்முகக்கிண்கினியார்ப்ப” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திரு

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சு-ப, ச-தி, உ-பா, என்கிறுக்குட்டன். எசு

சாத்தின கிண்கிணித்வநிக்க, புழுதி அனுகின்ற ப்ரகாரத்தைக் கண்டு ப்ரியப்பட்டு “என்மகன் கோவிந்தன்” என்று, துவன் வினையாகிறதை “நோக்கிப்போ, நோக்கிப்போ” என்ன; அவன் நோக்காமையாலே, உன் முகத்தில் கண்ணுளவாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற நீ இங்கே நோக்கிப்போவென்கிறார். நோக்காமையக்கடி உன்னுடைய அத்தந்தைசுவமிதே. (க) “கதிர்ஞான மூர்த்தியனாய்” (உ) “உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்” என்னுமாபோலேகித்தயவிழிதியிலும் த்ருதியவிழிதியிலுமுண்டான ஜ்ஞானசேஷங்கள் தமக்கு விதேயமாகையாலே அவற்றை அழைத்து இவனுக்கு உணர்த்துகிறார். அழைக்கையாவது - அங்குத்தை படிக்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே சேர்த்து உபதேசிக்கையிறே. அன்றிக்கே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற அவன் நடத்துகிற ஸீலாரஸத்தைத்தாமும் கொண்டாடுகிறாரென்னவுமாம். ... .. (க)

சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை யுடைத்தான கிண்கிணியானது தவநிக்கும்படியாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதியினையா நின்றான். “பொன்முகக்கிண்கிணி” என்றது - சேவடிக்கிண்கிணி யென்கிற பாதச்சதங்கையாகவுமாம். அதிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது, (என்மகனித்யாதி), என் பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தை. (இளமாமதி) இத்தைக்கண்டுகால் தாழ்ந்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அநிமுத்த(நு)னை சந்தரணை! “இளமாமதி” என்றது - இளமையால் மிக்க மதியென்றபடி. (நின்முகமித்யாதி) உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ. ... (க)

மூ.—என் சிறுக்குட்ட னெனக்கோரின்னமு தெம்பிரான்
தன்சிறுக்கைகளால் காட்டிக்காட்டி யழைக்கின்றான்

வரையிலித்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அர்த்தஸ்வாரஸ்ய முண்டென்று நியாமகம் காட்டுகிறார் (அகிறேயித்யாதி). “கூத்தின” என்றதின்ர்த்தம் - மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தை என்றது. இளமை சொன்னதுக்கு தூர்த்த(நு)பா(நு)வம் (இத்தையித்யாதி). ஆனால் “மாமதி” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இளமாமதியித்யாதி). ... .. (க)

(க) தி-வாய்-சு-உ-அ. (உ) தி-வாய்-சு-உ-ஆ.

எஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ஁-தி,உ-பா, என்சிறுக்குட்டன்.

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) அந்த அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (எம்பிரான்) எனக்குப் புத்ரனாய் என் மலதி நீங்க அவதரித்த மஹோபகாரகன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் காட்டிக்காட்டி அழைக்கின்றான். (அஞ்சநமித்யாதி) என்சிறுக்குட்டனான அஞ்சநவண்ணனாடலோடே மாமதியான நீயும் வினையாட அறுதிபிட்டாயாகில். (மஞ்சில் மறையாதே) மேகத்தில் சொருகாதே. (மாமதி மகிழ்ந்தோடிவா) முற்பட “இளமதி” என்று, இப்போது “மாமதி” என்கையாலே காலக்ருத பரிணாமம் தோற்றுகிறது. அபிமத விஷயத்திலே ஓடிச் செல்லுமா போலே மகிழ்ச்சியோடே ஓடிவா வெண்குரர். ... .. (உ)

அஞ்சந வண்ணனோ டாடலாட வறுதியேல்
மஞ்சில் மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா. (உ)

வ்யா —இரண்டாம்பாட்டு. (என்சிறுக்குட்டன்) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) தன் பருவத்தாலும் சேஷடிதங்களாலும் அக்ஷித்யமாய் இனிதான அம்ருதம்போலே எனக்கு நஸாவஹனானவன். (எம்பிரான்), எனக்குப் புத்ரனாய்வந்தவதரித்தும், தன் சேஷடிதங்களை பெல்லாம் அதுபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உண்ணக்காட்டி அழையாநின்றான். (அஞ்சநமித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சநம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனான இவனோடே வினையாடலாட வேண்டுகியாகில். (மஞ்சிவித்யாதி) மேகத்திலே சொருகி மறையாதே; வடிவாலும் குளிர்ந்தியாலும் ஸலாக்கயனானசக்தரனே! “நம்மை அழைக்கப்பெற்றோமே” என்று உகந்து ஆதரம் தோற்றக்கடுக நடைபிட்டுவா. ... .. (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) “குட்டன்” என்றபதத்தையும் “காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்” என்ற பதத்தையும் கடாஷித்துத்தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (தன்பருவத்தாலுமித்யாதி). “என்சிறுக்குட்டன் சிறுக்கைகளால் காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்” என்றத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி “எம்பிரான்” என்றதற்கும் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (எனக்குப் புத்ரனாயித்யாதி). “ஆடல்”-வினையாடல். ... .. (உ)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, ஈ-பா, சுற்றும். எங்

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. பின்னை முகத்தில் குளிர்ச்சிக்கு சுந்தரன் குளிர்ச்சி ஒவ்வாதென்கிறார்.

ஸ்வா.—(சுற்றுமித்யாதி) ப்ரபா(ஹ)வானுன ஒளிவட்டம்சுற்று மெங்கும் சோதிபரந்து சூழ்ந்து. (எத்தனை செய்யிலும்) உபரத்தில் நின்று போக்குவரத்துச்செய்து திரியிலும். (என்மகன்முகம் நேரொவ்வா) என்மகன் முகத்தில் குளிர்ச்சிக்கும் ப்ரஸந்நதைக்கும் நேரொவ்வா. (வித்தகன்) லாமர்த்த்யமும் ஸர்வகாரணத்வமு முடையவன். (வேங்கடவாணன்) திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்கிற ஸுலபன். * கானமும் வானமுமானவற்றுக்கு முகம்கொடுத்த உன்னை அநாதரித்திறே அவன்வாய்திறவாதிருக்கிறது; ஆயிருக்கநீ அவன் அழைக்கவும்

மூ.—சுற்று மொளியவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்தெங்கும்
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகம் நேரொவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னை விளிக்கின்ற
கைத்தலம் நோவாமே யம்புலி! கடிதோடிவா. (ஈ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அக்ஷயமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அக ளங்கமாய்க்கொண்டு இடமெங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். (என்மகனித்யாதி) என்மகனுடைய ஸுவ்ருத்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு ஸர்வதா ஸத்ருஸமாகமாட்டாய். (வித்தகனித்யாதி) அழகாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் விஸ்வயநீய னாய், தூர்மாதிகளான உன்போல்வாரை அநாதரித்து (ஈ) * கானமும் வானமுமானவற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வர்த்திக்கிறது

ஆந —மூன்றும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) “ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து எங்கும் சோதிபரந்து எத்தனை செய்யிலும்” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஒளியையித்யாதி). “சுற்றும் சூழ்ந்து” என்றத்தால் பஸிதம் (அக்ஷயமாய்க்கொண்டு) என்றது; பூர்ணமாயென்றபடி. “எங்கும்பரந்து” என்றத்தால் பஸிதம் (அகலங்கமாய்க்கொண்டு) என்றது. “என்மகன் முகம்-வேங்கடவாணன் விளிக்கின்ற” என்றபதங்களைக் கடாஷித்து “வித்தகன்” என்றதுக்கர்த்தம் (அழகாலுமித்யாதி). அதிகாரிபுருஷர்களாகையாலே தூர்மாதித்வம்பஸிதம். “கைத்தலம் நோவாமே” என்கையாலே பஸி

(ஈ)ச-திரு-சஎ.

எழு பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, ச-பா, சக்கரக்கையன்.

பெற்று வாராதிருக்கிரயிறே. (உன்னை யித்யாதி) உன்னைக்குறித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாமே அம்புலிகடிதோடிவா. (க.)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) திருக்கையிலே *கருதுமிடம்பொருளும் திருவாழியையுடையவன். இடமுடைத்தான திருக்கண்ணிலே முழுநோக்காகப் பார்த்து மத்த்ய(நீ)யாங்கத்திலே யிருந்து உன்னை யெழுறித்துக்காட்டும். (தக்கதறிதியேல்) கண்படைந் தாயாகில் இத்தைக்காண்; கண்ணுக்குத் தகுதி இவனைக்காண்; கைகாண். (சந்திரா சலம் செய்யாதே) எல்லாருக்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) மப்புலகத்வ

வன். உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாதபடி யாக அம்புலி! மிகவும் ஊரைந்தோடிவா. ... .. (க.)

மூ.—சக்கரக்கையன் தடங்கண்ணால் மலரவிழித்து ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண் தக்கதறிதியேல் சந்திரா! சலம் செய்யாதே மக்கள்பெருத மலடனல்லையேல் வாகண்டாய். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையன்) (க)* கருதுமிடம் பொருளும் திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். இத்தால் - நீ வாரா தொழிந்தால் உன்னை சிகிழிக்கைக்கிடான பரிசுமுடையவனென்கை. (தடங்கணித்யாதி) இடமுடைத்தான திருக்கண்ணாலே உன்னள வில் பரிசுதோற்ற மலரப்பார்த்து. (ஒக்கலைமேலிருந்து) என்னு டைய மருங்கிலே யிருந்து. (உன்னையித்யாதி) வேறொன்றில் கண் வையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டுங்காண். (தக்கதறிதியேல்) உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். (சந்திரா சலம் செய்யாதே) எல்லார்க்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) பின்னாகள் பெருத வந்த்ய(நீ)நீ

தம் (ஆதரித்து) என்றது. “விளிக்கின்ற” என்றதின்மீதம் (அழைக்கிற) என்றது. ... .. (க.)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) “ஆழி கொண்டு உன்னை யெறியும்” என்றத்தை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (இத்தா வித்யாதி). “சுட்டி” என்றதின்மீதம் (குறித்து) என்றது. (உ) “சுட்டி-சுட்டி-சுட்டி-ஆஹ்லாதநே” என்கிற தா(நா)துவைப்பற்ற வருளிச் செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி). (வெறுப்புச் செய்யாதே) என்றது-இவனு க்கு வெறுப்புண்டாம்படி செய்யாதேயென்றபடி. (வெறுப்பு)கோபிக்கை.

(க) தி-வாய்-க-உ-ச-அ. (உ) ப்வாதி.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, டி-பா, அழகியவாயில், எடு

மும் மலமில்லையெல் வா. ஒன்றபெற்று மலடாவாரு முண்டுபோ
லே காணும். ... .. (ச)

வ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவியத்தி) அழகு விளங்கா
கின்ற உள்ள திருப்பவளத்திலே ஊறாகின்ற வாக (ந) ம்ருதத்தோடே
கூடி, உருத்தெரியாததாய், முற்றுமழலையான இளம்சொல்லாலே
உன்னை அழைக்கின்றான். கொடுத்தார் கொடுத்தார்முலைகளும் உண்டு,
எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் நீர்மைதோன்றச் சிரித்து உறவாடி-
யிருப்பானான ஸர்வாதிகள் அழைக்க அழைக்க நீ போவுதியாகில்.
(கிள் செவிபுழையிலவாகாதே) புழை-ஸூஷிரம். உன்னுடைய ஸீர
னல்லவாகில் வந்துகொடு கில். சிடாய். ... .. (ச)

ம.—அழகிய வாயிலமுதலுறல் தெளிவுறு
மழலைமுற்றுக விளஞ் சொல்லா லுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சிரீதரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நிள்செவி புசர்மாமதி. (ந)

வ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவியத்தி) அழகிய திருப்பவ
ளத்திலே ஊறாகின்ற ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடேகூடி உருத்தெரி
யாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல்தானுமின்றிக்கேயிருக்கிற
இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாகின்றான். (குழகன்) கொடுத்தார்
கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டு, எடுத்தா ரெடுத்தாரோ டெல்லாம்
பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன். (சிரீதரன்) கீழ்ச்சொன்ன
நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையையுடையவன். ஸீரீதரந்வம்
ஸர்வாதிக்ஷவ ஸூசகமிறே. (கூவக்கூவ நீபோதியேல்) ஒருகால்போ
லே பலகாலும் அழையாதற்க, கேளாதாரைப்போலே நீ போவுதி
யாகில்.(புழையிப்பாதி)உன்னுடைய செவினுளையிலவாகாதே. புழை-

அந. —அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவியத்தி) “தெளிவுறு” என்ற
துக் எர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தெரியாததாய்) என்றது ; அகூறம் ல்யக்
தமாகத் தெரியாத சொல்லென்றபடி. (மழலைத்தனத்துக்கு) - அவ்யக்த
தைக்கு. (முற்றுதல் தானும்) பரிபாகாதிக்யம் தானும். “குழகன்”
ஸம்ஸ்லேஷணஸ்ரீலனென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, அந்தை உப
பாதித்துக்கொண்டு தாத்தர்ய மருளிச் செய்கிறார் (கொடுத்தாரியத்தி).
“கிள்செவி-புழையிலவாகாதே” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார்
(உன்னுடைய வித்தாதி). “செவித்துளை” என்றது-ஸ்ரீவணேந்தரியத்தை

எசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, தண்டொடு.

வணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜனமில்லையானதோ? (புகர் மா மதி) உன்னுடைய ப்ரகாசம் லோகப்ரவீத்தமன்றோ? ... .. (௫)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) ஆயுதகோடியிலும் ஆபரண கோடியிலுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை இடமுடைத்தான திருக்கையிலேயுடையவன், “ஏந்தும்” என்கையாலே போக (ஈ)X

ஸூஷிரம். உன்னுடைய ஸ்ராவணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜனமில்லையானதோவென்கை, (புகர் மா மதி), உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... .. * (௫)

மூ.—தண்டொடு சக்கரம் சார்ந்தமேந்தும் தடக்கையன்
கண்டியில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலொகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டனில் மன்னிய மாமதி! விரைந்தோடிவா, (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு, (தண்டித்யாதி) கதை(X௫)யும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும், மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம், (ஏந்தும் தடக்கையன்) இவற்றை, பூ ஏந்திண்ப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன், இவைதான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அதுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின்வீர்யத்துக்கு இலக்காய்முடிந்துபோகாதே கொள்ளென்கை.

இல்லையாகில் பதி(படி)ராஜுக்கும் துணையுண்டிறே, (ஸூஷிரம்) துணை. கூவக் கூவப்போனால் ஸ்ராவணேந்த்ரிய மில்லாதே போகக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய ஸ்ராவணேந்த்யாதி), (இது) என்றது—கூவக்கூவப்போகையென்கை, க்ருஷ்ணன் கண்டகொண்டுகண்டற பவியாமல் நீ போனால் உன்னுடைய காந்தியும் ஆதிக்கமும் வ்யர்த்தமென்று கருத்தது. ... .. (௫)

அ௫ —ஆறும்பாட்டு, (தண்டித்யாதி) “இந்தழன்றே” என்கைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கதை(X௫)யுயித்யாதி), பிடிக்குமென்றதே “ஏந்தும்” என்கைக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றையித்யாதி), வர்த்தமாநார்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது, இவை ஆயுதக்கனாயிருக்க பூ ஏந்திண்ப்போலே அழகுக்குடலாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவைதானித்யாதி), இவ்விசேஷணம் “விரைந்தோடிவா” என்றதுக்கு மேதுவென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

பெரியாழ்வார் திருமொழி, 5-ப, 8-தி, 8-பா, தண்டொடு. ௭௭

ருபமாய் பூவேந்தினுப்போலே யிருக்கை. (கண்ணியிலித்யாதி) நித்
ரை கொள்வானாகக் கருதினதுக்கு ஸ்ரீசகமிதே கொட்டாவி. எல்லா
ருடைய கருத்துக்களையும் குலைத்துவருகிற நித்ரை இவன் கருந்து
வின் வசமாகையாலே; இவன்வ்யாபாரங்களெல்லாம் இப்படியிதே.
(உண்டவித்யாதி) “நான்வந்து முகம் காட்டுமளவும் உறங்காமல்
நோக்கவொண்ணதே” என்று நினைத்திருக்கிறாயாகில், உண்டமுலைப்
பால் ஐரிக்கும்போதும் உறங்கவேணுமிதே. ஐரிக்கையாவது- “நம்
முடைய வசநபரிபாலநம் செய்யார்களாகில் ஸங்கல்பந்தன்னிலே
கிடக்கிறார்கள்” என்று இழுவோடே நசைஅறுகையிதே. உறக்கமா
வது-லீலாரஸவ்யாபாரங்களில் நிர்ப்ப(ஶ்)ரத்வமிதே. (க) “அந்ஷூன்-
அந்ஸூநம்” என்றால், திவன் இங்கே ஒன்றை புஜிக்கக்கூடுமோ வென்
னில்? (உ) “அஷூல-அஷூலாமி” என்றும் சொன்னானிதே. (விண்ட
னிலித்யாதி) ஸம்ஸாபிகளுடைய போக(ஶ்) வ்யாபாரங்களில் அவ
ன் ஸ்வகரணநியமநம் செய்திருக்கிறுப்போலே, நாமும் அவனுடைய
லீலாரஸவ்யா பாரங்களைக் கண்டதுபவிக்க, “வாருங்கோள்” என்றுத்ரி
பாத்விபூதியிலே ஒருப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவர்களை அழைக்கிறார்.

“மாமதி” என்றது - பக்தி (ஶ்) யை. ஜ்ஞாநஸூப்த வாச்சையு
மாயிதே ப(ஶ்)க்திதானிருப்பது பின்னையுறங்காவில்லிதாஸரை “மஹா
மதிகள்” என்றிதே எம்பார் போல்வார் அருளிச்செய்வது. விரைந்
தோடி வாருங்கோள். “மாமதி” என்று ஜாத்யேகவசநம். (க)

(கண்ணியிலித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு
ஸ்ரீசகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளுகின்றான். (உண்டவித்யாதி) கண்
வளர்ந்தருளா தொழியில், அமுதசெய்த முலைப்பால் ஐரியாது கிடா
ய். ஆனபின்பு (விண்டனில் மன்னியமாமதி விரைந்தோடிவா) உச்
சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பானாய் வடிவில் பெருமையையுடை
யனா யிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்கு
மீடாக ஸத்வரனாய்க்கொண்டு ஓடிவா. ... .. (க)

“உறங்காவிடில் உண்டமுலைப்பாலறா கண்டாய்” என்றவயித்த அர்த்
தம் (கண்வளரவித்யாதி). “விண்டனில் மன்னிய” என்றதையும் “மா”
என்றதையும் விரைந்தோடிவருகைக்கு ஷேதுவாக்குகிறார் (உன்னுடைய
வித்யாதி). (பக்வதை) பூர்ணமாகை. ... .. (க)

(க) ஶ்வேதா-5-8.

(உ) 10-உக.

என்று பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, எ-பா, பாலகன்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உறங்கக்கருதினவன் உறங்கியபோதே உணர்ந்து, பூர்வஸம்ருதியாலே “அம்புலியைப்பிடித்துத்தா” என்ன; பலகாலும் அழைக்க நீ வாராமையாலே கோபிக்கவும்சூடும்; கடுகவா வென்கிறான்.

ஸ்வா.—(பாலகனித்யாதி) “சிறுப்பிள்ளை” என்று பரிபவத்து விஷ்ணுபடராலே நலிவுபடாதேகொள். பலவிடங்களிலும் உன் பரிபவத்தைப் போக்கினவனன்றோ இவன். அவன் யாதொரு ஜன்மத்திலே தாழ்நின்றாலும் உனக்கு உத்தேசப்பரான ப்ரஹ்மேஸ்வரநாதிகளுக்கும் வரவேண்டியிறே யிருப்பது இவனைழத்தால். (பண்டித்யாதி) முன்பே ஒருகாலத்திலே வடதளசாயியுடைய அகடிதம் கேட்டறியாயோ? அவனென்றிராய் இவனை. இவன் கோபிக்குமாகில் உனக்குமேலே எழப்பாய்ந்து உன்னையும் கைக்கொள்ளும். இதில்

மு.—பாலகனைன்று பரிபவம்செய்யேல் பண்டொருநாள்

ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்

மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்

மாலையுடையதே மாமதி மகிழ்ந்தோடிவா.

(எ)

வ்யா — ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) “இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோ” என்று பருவத்தைப்பார்த்துக் குறைப நிலைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதே கொள். (பண்டொரு வித்யாதி) முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையநீ திருவயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அகடிதக (ஃ) டநா லாமர்த்த்யமெல்லா முடையவனென்கை. (மேலெழவித்யாதி) இவன் சீறுமாகில் மேலே எழக்

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) பரிபவம் பண்ணாதெய்வக்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ற சங்கையிலே சப்தார்த்தம் (துவனித்யாதி). (பலனை) என்றது—“பவம்-(ஃ) ஆ” என்றய்-உண்டாகாநின்ற என்றர்த்தமாய், முகிழ்விரியாநின்ற துளிரென்றபடி. பவிதார்த்தம் (அந்தவகடிசேத்யாதி). இதுபரிபவம் செய்யாமையும், பிடித்துக்கொள்ளுக்கைக்கும் நேமதுவென்று திருவுள்ளம். “இவன்” என்றத்தை மேலுமதுஷ்வந்தித்து “வெகுளுமேல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும்” என்றநவயித்தர்த்தமருளிச்செய்திருர் (இவனித்யாதி). “வெகுளும் சிறுபாலகன்”

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௪-நீ, ௮-பா, சிறியன். ௭௯

ஸம்ஸ்யமில்லை. (௧) “ஒண்டிதிப்பாதி”. அடிப்பட்டது கைப்பட அரிதோ? (மாலையதிப்பாதே) திவனுடைய வ்யாதினா ஹத்தைப் பாராதே, நீ “ஆஜ்ஞாபரிபாலகம் பண்ணுகிறார்கள் ந்தருக்ஷத்தாலே தாழ்த்துவருகிறோம்” என்னுதே. அவன்வ்யாமோஹத்துக்கிடாக “நம்மை அழைக்கப் பெற்றோம்” என்று மகிழ்ந்து கடுகலடிவா. ... .. (௭)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) “இதுக்குமுன்பு சிறியனான நிலைகளில் எழப்பாய்ந்ததுண்டோ?” என்று நினைக்கிற யாகில், அவன் சிறுமைப்பெருமை அறிந்திலை. மஹாபலி, பாநானலோகத்திலே கர்மபா (ஓ) வகையாலே வந்த ஓளதார்பச் செருக்குப் போய், ப்ரஹ்மபா (ஓ) வகையோடே யிருக்கிறான். அங்கே சென்று கேட்டுக்கொள். என்னினம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழாதே

குறித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். (மாலையித்யாதி) ஆனபின்பு இப்படி பெரியனானவனைச் சிறியனென்று பரிச்சேத்யாதே, பெருமையையுடைய சந்தரணை! உன் பெருமைக்கிடாக “இவன் நம்மை ஆதரித்து அழைக்கப்பெற்றோமே” என்னும்உகப்புத்தோற்றலடிவா.

மூ.—சிறியனென் நென்னிளநூசிகக்கத்தை யிகழேழல் கண்டாய் சிறுமையின் வார்ந்தையை மாவலி யிரடைச்சென்று கேள் சிறுமைப் பிறழுகொன்றில் நீயுமுன்னேகவைக்குரியை காண் நிறைமதி செவிமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். (௮)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) பாலவீர் ஹம்போலே செருக்கையும் வீர்பத்தையு முடையனாபி ருக்கிற பன்னுடைய

என்றத்தை “மதியாதே” என்றவிடத்திலும் சுட்டிக்கொண்டாத் த மருளிச்செய்கிறார் (சிறியனென்று பரிச்சேத்யாதே) என்று. “மாமதி! இவனை பாலகனென்று பரிபலம் செய்யீயல், இவன் பாலகனென்று ஆனிலை வளர்ந்த சிறுக்கனவன், வெருளுமல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும், ஆகையாலே மாலே பாலகனென்று மதியாதே ஓடிவா” என்றவயம். (௭)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு, (சிறியனித்யாதி) “என்னினம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழேழல் கண்டாய்” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலேத்யாதி). “இளம் சிங்கம்” என்றத்தை தத்தனாநூபா நென்றாக்கி அந்தலாந்ருப்பத்தை இரண்டுவகையால் காட்டுகிறார் (செருக்கையர் வீர்பத்தையுமுடையனாய்) என்று. “இளம் சிங்கம்” என்று நீ சொல்லாநிற்க

(௧) தி-௧௧-௭.

கொள். (சிறுமைப்பிழை கொள்ளில்) “அவன் சிறியனாகவேண்டி
ந்து, நம்முடைய பெருமையாலேவந்த அபராதத்தாலே” என்று
கொள்ளுவதியாகில். (நீயுமுன்தேவைக்குரியைகாண்) “நானும் தேவை
க்குரியேனோ” என்று நினைக்கிறாயாகில், உனக்கும் பராதீநகர்த்த
ருத்வம் விஹிதமாயிருக்கிலும், அதுதானும் ஆஜ்ஞாருபகைங்கர்ய
மாயிருக்கும், அத்தை தர்ஸி, கிறைமதியன்றோ நீ. ஆஜ்ஞாருபகைங்கர்
யத்தில் நீ அறியாததுண்டோ? பி (ஶீ) திசூலமாகவும் வரவேணுங்
காண். என்றுதான் நீ ஸ்வாதீநரூபிருந்தாய், (நெடுமால் விரைந்துன்
னைக் கூவுகின்றான்) உன்னளவேயல்ல காண், அவனுடைய ஸ்வாதந்
தர்யத்தால்வந்தவ்யாமோஹம், அந்தவ்யாமோஹத்துக்கிடாககடுகவா.

பிள்ளையை, பருவத்தைப்பார்த்துச் “சிறுப்பிள்ளை” என்று அநாதரி
யாதே கிடாய். (சிறுமையித்யாதி) இவனுடைய பால்யத்தினுடைய
விசேஷத்தைவாமநாய்ச்சென்று, தன்னைவசிகரித்து “மூவடி” என்று,
இரந்து இரண்டடியாலே ஜகத்தையடைய அளந்து, ஓரடிக்குத்
தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹாபலி பக்கலிலே சென்று
கேட்டுக்கொள். (சிறுமையித்யாதி) “இப்படியிருக்கிறவன் விஷயத்
தில் சிறுமையை நினைத்த இது நமக்கு அபராதம்” என்று புத்திபண்
ணுவதியாகில், அப்போது நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்குப் பரா
ப்தன்காண். (நிறையித்யாதி) பரிபூர்ணான சந்த்ரணே ஸர்வாதிக
ணை அவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை அழையா நின்றான் ;
ஆனபின்பு நீ உன்பூர்த்திக்கிடாக ஒடிவாவென்று கருத்து. (அ)

மூ.—தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கைபார விழங்கிய

பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்

ஆழிகொண்டுள்ள பெறியும் ஐயுற வில்லைகாண்

வாழ்வுறுதியேல் மாமதி மகிழ்ந்தோடிவா.

(சு)

காண் “சிறியன்” என்றால் குற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரு
வத்தையித்யாதி). “வார்த்தை” என்றதின்ர்த்தம் (விசேஷத்தை) என்றது;
அதாவது-வ்யாபாரம். (விசேஷத்தை) என்றவநந்தரம் “இவன்” என்று
அத்தயாஹார்யம். (தன்னை) என்றது-மஹாபலியை. (வைக்க) என்றவநந்
தரம், “அப்படிச்சிறைப்பட” என்று கூட்டுவது. “சிறுமை” என்றது-
நினைக்கையிலே லாசுஷணிக மென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்
யாதி). (புத்தி பண்ணுவதியாகில்) இப்படி அறிந்து கூடாமனம் பண்ணு
யாகி வென்றபடி. (நீயும்) ஸாபராதனைநீயு மென்றபடி. “தேவை” என்
றது-கார்யமாய், (அடிமை) என்கிறார். ... .. (அ)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, சு-பா, தாழியில். அக

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) “நெடுமால் உன்னைக் கவுகின்றான்” என்கிற வ்யாமோஹம் “கிரங்குரூ ஸ்வாதந்தர்ய கார்யமாயிருக்குமோ” என்றுநனைக்கிறாயாகில், இது ஸாக்ஷாத்வ்யாமோஹமன்று. அதுநானேதென்னில்; தாழியில் வெண்ணெய்தடங்கையார விழுங்கிய பேழைவயிற்றெம்பிரான் காண் உன்னைக் கவுகின்றான். இதுதான் ஸாக்ஷாத்வ்யாமோஹம். “தாழியில் வெண்ணெய்” என்றது- தேஹகுணத்தால் வந்த தன்னேற்றம். (க) “சிறுமாமனிசர்” என்னுமாபோலே அந்நபாநாதிகளாலே த(க்)ரிக்கிற தேஹத்தால் வந்த சிறுமை, பெருமையாற்படி ஆத்மகுணத்தால் ஸ-சிரிகளோடொக்கவந்தமஹத்வமுட, (உ) “விண்ணுளாரி லுழ்சீரியர்” என்கிறமஹத்வத்தையு முடையவர்களையிறே “வெண்ணெய்” என்கிறது. வெண்ணெயிருந்த பாத்திரமிறே தாழ்யாகிறது. ஸப்ஸாநிகளுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப் பின்செல்லும், முழுக்ஷூக்களுடைய தேஹகுணம் ஆத்மகுணத்தைப்பின் செல்லும். மயர்வறபு. திருநலம்பெற்ற ஆழ்வார்களும் முழுக்ஷூக்களாயிருந்தாரடனே யாகிலும் இவர்களுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப்பின்செல்லும். “தாழியில் வெண்ணெய்” என்றது-ஆத்மகுணம் தேஹ குணத்தைப் பின்செல்லுகிற ஆழ்வார்களை; இவர்களை விருப்புகையிறே ஸாக்ஷாத்வ்யாமோஹமாவது. (தடங்கை) “பருவத்துக்குத் தக்ககையன்றே” என்னும்படி வெண்ணெய் கண்டவாறே கைகள் விரிந்தபடி. (ஆர விழுங்கிய) வயிரூரவிழுங்கிய. (பேழை வயிற்றெம்பிரான்) முலை

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி), தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற “வெண்ணெயை அபிஷேகசாதிகையத்தாலே, “பருவத்துக்குத் தக்க கையன்றே” என்னும்படி வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்த்ருதமான கை நிறையுட்படி அள்ளி அமுதுசெய்த. (பேழையித்யாதி). உள்நுப்புக்க த்ரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப்பெருநு

அநு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) இனம்பருவமாயிருக்க, “தடங்கை” என்னக்கூடுமோ வெண்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாசின்னு கொண்டு அத்தமருணிச்செய்கிறார் (தாழியிலேயித்யாதி). (அபிஷேகசாதிகையத்தாலே) என்றதுக்கு (அள்ளி அமுது செய்த) என்றத்தோ டந்வயம். (உள்நுப்புக்க த்ரவ்யம்) என்றது - திருவயிற்றில் ப்ரவேசித்த வெண்ணெயென்றபடி. “பேழை” என்று- இடமுடைமையாய், சுத்தாலே பவிதம் (விசைத்துப்பெருத்து) என்றது. “விசைத்து” என்ற பாடமானபோது -

(ச) தி-வாய், அ-கௌ.

(உ) தி-வி, எக.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சு-ப, ச-தி, சு-பா, மைத்தடங்கண்ணி. அந்

னும் நிற்கவேணுமிறே. பழையநிலையில் (க) “ஊஊஊ-மாசுசு” என்ன
வொண்ணாதே. (வாழவுநிலையில்) வரவந்தியாய் வாழவேணுமெ
ன்றிருந்தாயாகில். (மாமதியிந்தாதி) அறிவுடையாரெல்லோர்க்கும்
வேணுவகாண் இந்த பாரதந்தர்ப்பத்தாலே வந்தமகிழ்ச்சி. (சு)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்
பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(மைத்தடமிந்தாதி) ஒப்பனைக்கு உபலகநணம். (தன்
னிந்தாதி) பின்னேசீறாமல் ஒப்பித்துக் தன்மகனென்கிறார். அவன்
அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவே
ண்டி. யிருந்தாயாகில், பெருமைபையுடைய சந்தானே! உன் பெரு
மைக்கிடம்படி பீர்தனும் ஓடிவா. ... * (சு)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்
பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைதன்மகனுக்கிவை

ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்

வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்தமழிழிவை

எத்தனையும் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே. (சு)

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி அசோதை) கறுத்துப் பெருத்தி
ருந்துள்ள கண்ணையுடையளான யசோதை. அஞ்ஜரத்தாலே அலங்
க்ருதமாய்ப் பார்த்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவென்னுதல்; * அஞ்
ஜரவண்ணான இவனை அநவரதம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே,
இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊழி, அத்தாலேமைத்து, இவன்
பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே விசலிதமர்ன கண்ணையுடையவென்னுதல்.
(தன்னிந்தாதி). தன்னுடைய புத்தான இவனுக்கு நினைவுக்கும்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மைத்தடமிந்தாதி) “மைத்தடங்கண்ணி”
என்றது - ஸ்வாபாலிகமான கறுப்பென்றும், அஞ்ஜரத்தாலும், அஞ்ஜர
வண்ணனும் வந்த கறுப்பென்றும் அர்த்ததர்யமருளிச் செய்கிறார் (கறு
த்திந்தாதி வாக்யதர்யத்தாலே). (பெருத்து) என்றவிடத்தில் பெரிய
தாயிருக்கை - ஸ்வாபாலிக விஸாலதையாதல், ஊர்ஜத்தால்வந்த விசால
தையாதல் என்றிரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அஞ்ஜரத்தாலேயிந்தாதி
வாக்யவ்யத்தாலே). “தன்மகனுக்குத்தன- இவை-சொல்லி” என்றவ
யித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய விந்தாதி.) (நினைவுக்கும்) என்

(சு) கீ-க ஆ-சா-ஸ்.

அசுபெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, மைத்தடங்கண்ணி.

நினைவுக்கும் சொலவுக்கும் ஒத்தனசொல்லி. அதாவது - அதிதூரத்திலே ஒலிசிற அர்ப்புலியைப்பிடித்துத் தரவேணுமென்னை; “அவனுக்குப்பிடித்துத்தருகிறேன்” என்று சொல்லி, பிடிக்கை தனக்கு அசுக்கயமாயிருக்கையாலே பலகாலும் வரவேணுமென்று இவன் உரைத்தானிறே. அம்புலியை இவளுரைத்த மாற்றத்தை. (ஒளிபித்யாதி) அந்நிலமிதிநானே ஜ்ஞாநப்பராசத்தை உண்டாக்குகையாலே ‘ஒளிபுத்தூர்’ என்கிறார். திருமாளிகைக்கு “ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்” என்று திருநாமமிதே. (வித்தகன்) ஸமர்த்தன். மயர்வற மதிநலம் பெறுவதற்கு முன்னே திருநந்தவகம் செய்து திருத்தழாய் பறித்துத்திருமலை சாத்தின ஸாமர்த்த்யமிதே. அன்றிக்கே மங்களாசாஸநப்பரே மத்தைத் திருவுள்ளத்துக்குள்ளே உடையவரென்னுதல். (விட்டுசித்தன்) இவருடைய நிலை வடபெருங்கோயிலுடையான் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலேயாதல்; (க) * அரவத்தமளிப்படியே அவன் தான் இவர் திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் கிடக்கையாலேயாதல்.

சொலவுக்கும் சேர்ந்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச் சொல்லி, மென்மையும் வன்மையும் தோன்றும்படியாகச் சந்தரனைக்குறித்துச் சொன்ன பாசுரத்தை. (ஒளிபித்யாதி). நிலமிதிநானே ஜ்ஞாநப்பரே மங்களே வினைக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைத்தான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மங்களாசாஸநம்

றது - “சென்றியில் கொள்ளக்கருதி” என்றும் “மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும்” என்றும் “ஆழிகொண்டுனை எறியும்” என்றும் சொல்லுகிற பின்னை நினைவுக்கு மென்றபடி. (சொலவுக்கும்) என்றது - “மழலை முற்றாத விளஞ்சொல்லால் கூவுகின்றான்” இத்த்யாதியால் சொல்லுகிற சொலவுக்கு மென்றபடி. இது - “தவழ்ந்துபோய்” இத்த்யாதி செயலுக்கு முபலக்ஷணம். (இவற்றை) என்றது - இம்மூன்றுக்கும் அதுகுணங்களான அர்த்தங்களை என்கை. (மென்மை) என்றது - மாற்றத்தவம். அதாவது - “என் சிறுக்குட்டன்” “தன்சிறுக்கைகளால்” “கைத்தலம் நோவாமே” இத்த்யாதியில் சொல்லுகிற ம்ருதுத்வகுணம். (வன்மை) காடி(டு)ந்யம். அதாவது - “சக்கரக்கையன்” “பிடித்துக்கொள்ளும் வெளுளுமேல்” “என்விளம்கத்தை” இத்த்யாதியில் சொல்லுகிற வீர்யமென்றபடி. மாற்றமென்ற தினர்த்தம் (பாசுரத்தை) என்றது. வித்தகனென்ற தினர்த்தம் (மங்களாசாஸந ஸமர்த்தராண) என்றது. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

(௧)பெரி-தி-தி-உ-௧௦.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ௫-தி, உய்யவுலகுப் ப்ரவேசம். அநீ

(விரித்தகமிழிவை) என்று-இவைதன்னை யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன பாசுரங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு ஸகல ஸூஸ்த்ரங்களையும் மங்களாஸூஸூ பர்யந்தமாக விரித்ததிறே. “தமிழ்” என்று தேசியான பாஷையாலே அருளிச்செய்தது இவர்க்ருபையிறே. “இத்தனையும்” என்றது - “அநந்த வேதசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் ஒதி அநியப்பெற்றிலோம்” என்கிற க்வேசம். இவர் அபிமாந்திலே ஒதுங்கி இப்பத்துப்பாட்டையும் பா(ஓ) வபந்த (ஸூ) க்தோடேசொல்லவல்லவர்களுக்கு எங்ஙனே க்வேசமுண்டாவது. அதிலலை யென்கிறார். ... .. (கௌ)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.—கீழே ப்ரஹ்ம முதலானார் அழையா திருக்க, சிலர் உபஹாரங்களை வரவிடுவாரும், உபஹாரங்களைக் கொண்டுவந்து அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்றுதொழுவாரும், அவன் அழைக்கிறானென்று அழைத்தாலும் வாராதாருமாய் நின்றது இந் விபூதி;

பண்ண ஸமர்த்தரான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித்தருளிச் செய்ததாய் த்ராவிடருபமா யிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனுமொரு படி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை, (கௌ)

பெரியஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—(*)—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழிற்திருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலேயிருந்து புழுதியலாவது, அம்புலியை அழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி தானதுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்தரனைப்பார்த்துச் சொல்லி, “இவனோடே வினையாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் வினாந்து வா” என்று பலவேறுதுக்களாலும் அவனை அழைத்தப்ரகாரத்தைத்தா

அநு —உய்யவுலகுப் ப்ரவேசம். அம்புலியை அழைப்பதான பருவம் போய், செங்கீரைக்கூத்தாடத் தக்கபருவமானவாறே அந்தரஸந்தன்னை அதுபலிக்கிறவராகையாலே ததுதுநுணமாக வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (கீழித்தயாதி). (பலவேறுதுக்களாலும்) என்றது—

அக பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ௫-தி, உய்யவுலகுப்ரவேசம்,

அந்த விபூதியிலுள்ளார் பிராட்டிமார் கொடுத்த உபஹாரங்களையும் கொண்டு ஆழ்வார் அழைத்தாரென்றால் மஹாமதிகளாகையாலே வருவர்களிறே. “பவளவாயிரீர் வந்து காணீர்” என்று பலகாலும் அழைக்கையாலே த்ருதிய விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் வருவர்களிறே. ஆரீரித பாரதந்தரபத்தாலும், தன்னுடையவர்களுக்குப் பரதந்தரனுகிறதாலும் வருவர்த்தியாவானிய நெருவனுமிறே. இவ்வர்த்தத்தை ‘உய்யவுலகு தொடங்கி (க) மெய்ச்சூது சங்கமளவும்’ யசோதைப் பிராட்டி பாசுரத்தாலே இவர் அதுபலித்து உகக்கிறவையும் மங்களா சாஸகமிறே, அவனை நியமிக்கையாலே, பிள்ளைகளுடைய ந்ருத்த விசேஷங்களிலே “செங்கீரை” என்று ஒருதுறையுண்டு-தமிழர் சொல்லுவது, அநாதல்; “கீர்” என்று பாட்டாய், அதுக்கு நிறம்-சிவப்பாகி, “பாட்டுக்குத் தகுதியாக ஆடு” என்று நியமிக்கிறாராதல். ... *

மும் பேசி, பிற்காலமாயிருக்கச்செய்தே தக்காலம் போலே இவனுடைய அந்த சேஷ்டிதத்தை அதுபலித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்தக்கீடாக “அவன் செங்கீரையாடுகிறது காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டி, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்துகொண்டு “எனக்கு ஒருகால் செங்கீரை ஆடவேணும்” என்று பலகாலும் அபேகித்தி அந்த சேஷ்டிதாஸத்தை அவளதுபலித்தபடியைத், தாமும் தக்காலம்போலே அதுபலித்து, அவள் பேசினும் போலே பேசி இனியராகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வமாகச் செங்கீரை ஆடவேணும் மென்று பலகாலும் மபேகித்திறதும், அந்த சேஷ்டிதாதுபலம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாய்ப்பம். * மயர்வறமதிரலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படி களடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தம்மையக்யத்

“உத்தினை-நோக்கிப்போ” இத்யாதிகளான பாட்டுக்களில் வருகைக்கு உபயுத்தமாகச்சொன்ன ஹேதுக்களாலும் மென்றபடி. “உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மனியயிறு” இத்யாதி ஸம்போதங்களைக்கடாக்ஷித்து (பலபடியாக) என்றது.

யசோதையைப்போலே அதுபலிக்கிறாரில் அவதாராந்தரங்களையும் பரத்வாதிகளையும் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாகி). “தம்மையக்யத்தாலே” என்ற ஹேதுவை (பரத்வாதிகளில்) என்கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ஐ-தி, க-பா, உய்யவுலகு. அள

ஸ்வா.-முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) (க)“உய்யவுலகு-அஸந்ரேவ”
என்றுமூலப் பரஞ்சுதியிலே கிடந்த ஆத்மாக்களை போக(ஹ்) மோக்ஷ
யோக்யராக ஸ்ருஷ்டிக்கு ஸ்ருஜ்யபரான வளவிலே மீண்டும் அபராதம்
களிலே ப்ரவர்த்திக்கையாலே, ஸம்ஹரிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச்செய்
தேயும் ஸம்ஹரியாமல், அழகிய திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷி
க்கையாலே “உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு” என்கிறார். (ஊ
ழியித்யாதி)கல்பந்தோறும்,கல்பந்தோறும். “பல”என்கையாலே-கல்

தாலே அவதாரந்தர சேஷ்டிதங்களையும், இவ்வவதாரத்தன்மையில் உத்
தரகாலசேஷ்டித விசேஷங்களையும், பரத்வாதிகளினுண்டான படிச
களையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற்றுதிற குணவிசே
ஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதீசபத்தாலே இவ்வவ்வு
வுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை
அதுபவிக்கிறது இவர்க்கு விசேஷம். ... .. *

மூ.—உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு !

ஊழிதோறுழி பவ்வாவினிலே யதன்மேல்
பைய வ்யோகுதியில்கொண்ட பரம்பரனே
பங்கபண்ணையனத் தஞ்சனமேளிப்பனே
செய்பவள் கின்னகலம் செயமெனக்கருதிச்
செல்வபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய வெனக்கொருநாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே ஆடுசுவாடுகவே. (க)

வ்யா —முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) காரண களேபர விதா
ராய்போக(ஹ்)மோக்ஷஞ்ரயராய்ச் கிடக்கிறஆத்மாக்கள்உஜ்ஜீவிக்கை
க்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்பு அவாந்தர ப்ரளயம்
வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவ
யிற்றை யுடையவனே ! (ஊழிதோறித்யாதி) ப்ரவாஹ்ருபேண வ்ரு
கிற பல கல்பங்கள் தோறும் ஜகத்தையடங்க விழுங்கின திருவயிற்

அரு.—முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) “உய்ய” என்று விசேஷிக்
கைக்கு முன்பு உய்வன்றிக்கே யிருந்ததேதா வென்ன வ்ருளிச்செய்கிறார்
(கரணேத்யாதி). மணியினர் த்தம்(அழகிய)என்றது “பல-ஊழிதோறுழி”
என்றந்வயித்து, “உண்டமணி வயிறு” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அர்த்த
மருளிச் செய்கிறார் (ப்ரவாஹேத்யாதி) (உ)“ஸீஸ்ய ஸ்யா கல்பு”

(க) தை-ஆ-ஈ-க.

(உ) சாத்தோ-உ-ச.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, இ-தி, உ-பா, கோளரியின். அக

யன்றே; அபிமத விஷயத்தில் அது பிசுவும், வேணுமிதே. (செல்வித்
யாதி) அவருக்கு யோக்யமான திருமகர்க்குழைகள் திருக்காதிலே
அடிசென்ற விளங்க, செல்வாவது- அவருக்கும்கவும் போக்ய(விஷ)
மாணகமிதே. ஐஸ்வர்யம் மிக்குப் படிசேர்ப்புண்டார் க்கிதே மகர்க்
குழை தானாவது. (ஐய) பிள்ளைகளை “ஐயா” “அப்பா” என்னக்
கடவதிதே. (எனக்கித்யாதி). உன் உகப்பாலும் அவருகப்பா
லும் ஆடினவளவன்மிகே எனக்காகவும் ஒருகால் ஆடவேணுமென்
கிறார். இவர் உகப்பது அமுதுசெய்த பதார்த்தங்களை ஜரிப்பிக்கைக்கு
ஆயாஸமுண்டாக வேணுமென்றிதே. (செங்கிரை) செங்கிரைக்குத்
தகுதியான லக்ஷணத்தோடே. (ஆயர்கள் போடேறே) திருவாய்க்
குலத்துக்கு விம்மற புங்கவம்போலே இருக்கிறவனே!. .... (க)

வ்வா. — இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) மிக்கை

யையுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஐஸ்வர்ய
வம்ருந்திக்கு ஸூசகமான திருமகர்க்குழைகளோடு கூடின திருந்
காதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு விளங்க. (ஐயவித்யாதி)
ஐயனே! என் பொருட்டாக ஒருகால் செங்கிரை ஆடியருளவேணும்.
(ஆயர்களித்யாதி) ஆயர்களுக்கு “என்னுடையவன்” என்று அபி
மாநிக்கும்படி ப (ஐ) வ்யாய்ய, அத்தாலே யுத்தோ (ஐ) ற்புங்கமான
ருஷ்பம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும், ஆடி
யருளவேணும். செங்கிரையாவது - தாய்மார் முதலானார் பிள்ளை
களைத் தாங்களே அசைத்தாடுவிப்பது ஒரு ந்ருத்தவிசேஷம். (க)

மூ.—கோளரியின் னுருவக்கொண்ட வுணனுடலம்

குருதிசூழம்பியெழக் கூருகிரால்குடைவாய்!

மீளவவன்மகளை மெய்ம்மைகொளக்கருதி

மேலையமர்பதி மிக்குவெகுண்டுவரக்

காளநன்மேகமவை கல்லொடுகால்பொழியக்

கருதிவரைக்குடையாக் காளிகள்காப்பவனே!

ஆள வெனக்கொடுகா லாடுகசெங்கிரை

ஆயர்கள்போடேறே யாடுகவாடுகவே. (உ)

வ்வா. — இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியினுருவம் கொண்டு)

போடேறு” என்று நிரூபகம் சொல்லுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆயர்
களுக்கித்யாதி). ... .. (க)

யுடைத்தான நரஸிம்ஹ வேஷத்தை அங்கீகரித்து, ஹிரண்யன் பாப தரம்யங்களாலே ஊட்டுப்பன்றிபோலே வளர்த்த சரீரத்தை நரஸிம்ஹாவதாரமாய் நின்று முஷ்டிப்பரூபாரங்களைச் செய்து குருதி குழம்பவும், வாய்தகர்ந்து ரத்தம் உகளிக்கவும், ஆபுதமெடுக்கவொண்ணாமையாலே முழுக்கூர்மையான திருவுகிரை ஆபுதமாகக் கொண்டு பிளத்தல் கிழித்தல் செய்தவாவன்றித்தே, அவன்மகளை மெய்ம்மை கொள்ளக்கருதி, மீளவும் (குடைவாய்) குடைகிறது - ரத்தங்கள் தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவனை நிரஸிக்கக்காக மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிம்ஹவேஷத்தைப் பரிக்கரஹித்துக் கொண்டு. (அவுண வித்யாதி) பாபிஷ்ட்டனான ஹிரண்யஸூரனுடைய வரப(உ)ல புஜபலங்களாலுண்டான செருக்காலே மிடியற வளர்ந்த சரீரமானது ரத்தம் குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (க) “ஸ்ரூத்ரூஉ ஸ்வத்ராஸீதி” என்று சொன்னவார்த்தையைப்பொய்யென்று (உ)* இங்கில்லை என்று, தான் (௩)* அளந்திட்டதுணைத்தட்டின அவன்மநல்லுபுரிந்து ஸ்வபுத்ரனானவனை “ஸத்யவாதி” என்று கொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆபுதம் எடுக்கவொண்ணாதது கொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே (ச)* ஒள்ளிய மார்பு உறைக்க ஊன்றிச் குடைந்தவனே!. “மீள” என்றது - இல்

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களையே பரிக்கரஹிப்பானென்னென்ன (தேவர்களித்யாதி). கோளென்றதி னர்த்தம் (மிடுக்கு) என்றது. லோககண்டகதயாவந்தப் ப்ரமாணப் ப்ரஸித்தியைப்பற்ற (பாபிஷ்ட்டனான) என்றது. (மிடியற) என்றது-க்லேசமறவென்றபடி. “குருதி குழம்பியெழவும், அவன் மீள மகளை மெய்ம்மை கொளவும் கருதி, கூருகிரால் குடைவாய்” என்றவயித்தருளிச் செய்கிறார் (ரத்தமென்று துடங்கி, குடைந்தவனே என்னு மளவும்). “அவன்” என்கிற சப்தம் புத்திலத்தபராமர்ஸி யாகையாலே தக்காலத்தில் ஹிரண்யனுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வத்ராஸீத்யாதி). மீளவென்றதி னர்த்தம் (மநல்லுபுரிந்து) என்றது. ஆபுதமிருக்க “உகிரால்” என்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆபுதீத்யாதி). “குடைவாய்” என்றதுக்குப் ப்ரமாண பூர்வகயர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒள்ளியவித்யாதி). “மீள” என்றது-புந? என்ற அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கையாலும், “மெய்ம்மை” என்றது-தர்மவாசகமாக விருக்கையாலும், உத்தார்த்தாறு குணமாக பதாரூடமாக்குகிறார் (மீளவென்றதியாதி).

(க) (உ) தி-வாய்-உ-அ-க. (௩) க-எ-க. (ச) ஸ-க-அ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ௫-தி, உ-பா, கோளரியின். ௯௯

தேங்கினப்ரதேசங்கள்தோறும் திறந்துவிடுவதாகவிறே. மெய்ம்மையாவது - பாசவதசேஷத்வமிறே. அதுஉள்ளது ப்ரதம ரஹஸ்யத்திலேயிறே. அது அவன்வாயிலே ஒள்ளியவாகிப்போந்த சப்தமாதாத்மையே அர்த்தவஹிதமாகச்சொன்னானாகப்ரதிபத்திபண்ணினிறே; தான்கருதினதாகையாலே.

இதுக்குக்கீழ் அணுரர்களால் வந்த ப்ராநிகூல்யம் தீர்ந்தபடி சொல்லிற்று. மேல் தேவர்களாலே ஆய்ந்திருக்க வந்த ப்ராநிகூல்யத்தைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது. (மேலையித்யாதி) நாலுநாள் மதுஷ்யரைக் காட்டில் இருக்கிறோமென்கிற மேன்மையுடைய ராகையாலே “அமரர்” என்கிறது. இனிமுப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் கர்த்தாவுமாய் இவர்களுக்குப் பதியாகையாலே “அமரர் பதி” என்கிறது - இந்த்ரனை. இவன் “எனக்கிட்டசோற்றை உண்டவன் ஆர்” என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலைவறளாகப் பருகின நன்மேகங்களானவை காற்றோடேகூடி கல்மழையைப் பொழிய. “நன்மேகம்” என்றது - இந்த்ரன்சொன்ன விபரீதம் செய்கையாலே; முன்புநன்மையேயிறே செய்து போந்தன; அவையிறே இப்போது அவன் கோபத்துக்கு அஞ்சி, பெருங்காற்றுங் கூடி கல்மழைபொழிந்து நலிகிறது. அன்றிக்கே “கார்” என்றுபாடமானபோது மழையாகக்கூடவது. (கருதியித்யாதி) முன்பே தாம் லையென்ற மநஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி. “மெய்ம்மையகொள” என்றது -மெய்ம்மையையுடையவனாக நீனைக்கவென்றபடி.

(மேலையித்யாதி) ஐஸ்வர்யத்தாலும், ஆபுஸ்ஸாலும் இவ்வருளுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியான இந்த்ரன் “எனக்கிட்ட சோற்றை உண்டவனார்?” என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாகப் பருகுகையாலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம் செய்யுகையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாக வர்ஷிக்க; அன்றிக்கே “கார்” என்று பாடமானபோது கல்லோடே கூட வர்ஷத்தைச் சொரியவேன்று பொருளாகக்கூடவது. (சரு

வெணுவெவ வென்றதினர்த்தம் (கோபித்துவர) என்றது. (வறளாக) சோஷிக்கும்படியாக. (ஸ்வாமி) இந்த்ரன். “காலோடு கல்பொழிய” என்றவயித்தர்த்தம் (காற்றோடே இத்யாதி). கருதிமென்றதினர்த்தம் (இம்மலை

௧௪ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-பு, ௫-தி, ௩-பா, ரம்முடை..

வேதாச்சுவிரே. (ஒருகால் தம்மலம் நான்முகனார் தமக்கும் நாபியுள் தம்மனையானவனே) ஓரோகாலங்களிலே திருநாபி தமலத்திலே விசஸிதமான தாமரையிலே உத்ப (பூ) சித்த நான்முகனார் தமக்கும், தாமரைக்கும் ஜம்மபூமியானவனே!; அன்றிக்கே மகர ஒற்று-னகரவொற்றாய் “நான்முகன் தன் அனை” என்று-நான்முகனுக்கு அன்னையென்றுமாம்.

(தரணியித்யாதி) அந்தப் பரஹ்மாவுக்கும் ஆராத்யனாகைக்காக அர்ய சேஷபூதர் வர்த்திக்கிற பூதல மடங்கலும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பரர் வர்த்திக்கிற நக்ஷத்ரபதம் முதலான உபரிதரலோகங்களையும் நிலாத் தென்றல் போலே ஸ்பர்ஸித்து. (அதன்புறமும்) அண்டபித்திக்கப்புறமும். (விம்ம வளர்ந்தவனே) இரண்டு திருவடிகளாலும் தடவிக்கார்யம் பஸித்தவாறே பூரித்தபடி. (வேழமித்யாதி) குவலயாபீடமும் ஏழுருஷபங்களும். (விரளிய வேலைதனுள்) நெஞ்சு (நாபியுளித்யாதி) திருநாபியிலே உத்பந்ரமாய் விவக்ஷணமா யிருந்துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒருகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே! (தம்மனை) தாய். மதுகைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பற்கொடுத்து, (க) “சீவாஸீ ஶர்குஞ்சுரேணாஸீ ஶர்குஞ்சுரேணாஸீ-வேதாமே பரமம் சக்ஷுர்வேதாமே பரமம் தநம்” என்று இவன் “கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்” என்று க்வேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே “ஒருகால் தம்மனையானவனே” என்கிறது.

(தரணிதலமித்யாதி) பூதலமடங்கலும் நக்ஷத்ரலோகமும் நிலாத் தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்ஸித்து, அதுக்குப் புறம் புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படி வளர்ந்தவனே!; இத்தால் - ஆஸ்ரிதனான இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதநம் தலைக்கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. (வேழமுமித்யாதி) குவலயாபீடமும் ஸப்தருஷபங்களும் நவிவதாகஉன்னோடே பரிஜ்ஞாபரை ஸ்தவத்தபதாத்தா வேத்போவேதாச்சுவிரை ரஹமிதி பகவந் ஸவேநச வ்யாசகர்த்த” என்று பட்டரருளிச்செய்ததும். “நான்மறையின் பொருளே தம்மனையானவனே” என்றலையிய்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி “ஒருகால்” என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்தர்யம் (மதுகைடபர்களித்யாதி).

கலந்தகாலத்தில். வேலை - அளவும், பொழுதும், எல்லையும், செயலும். எல்லை என்றாலும் ஏலை என்றாலும் ஏகாரம் குறைந்து எல்லை யைக் காட்டும். “வெவ்வை” என்றுபாடமானாலும் எல்லையைக் காட்டிப் பொருளொக்கும். (வென்றுவருமவனே) வேழத்தை ஒருகாலத்திலேயும், ருஷபத்தை ஒருகாலத்திலேயும் வென்றாலும் ப்ராதிசூல்யம் தூல்யமாகையாலே சேரவருளிச் செய்கிறார். ஸாது ஜநங்கருக்கும் அபிமத விஷயத்துக்கும் ப்ராதிசூல்ய ப்ரதிபந்த (யந்) கங்களை வென்றது தம்பெருகையாலே அம்மவென்கிறார்; அன்றிக்கே, இவன் ஜயித்து வந்தது “இவனை இன்னும் ஒன்றிலே முட்டும்” என்று பயப்பட்டு “அம்ம” என்கிறாராதல். .... (௩)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) தேவர்கள் பிரியப்

வந்து கலசின வளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே! வேழத்தையும் ருஷபத்தையும் ஜயித்தது பி(டி)ந்ககாலத்திலேயாயிருக்கச் செய்தேயும், ஏககாலத்திப்போலே யருளிச்செய்தது, விரோதி நிரலகத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும் கப்பினனைப் பிராட்டிக்கும் அதிபிரியகரமாம்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன.(அம்ம)ஸ்வாமீ! (எனக்கித்யாதி) பூர்வவத்.(௩)

மூ.—வானவர் தாம்மகிழ வன்சகடமுருள

வஞ்சமுலைப்பேயின் கஞ்சமதுண்டவனே!

கானகவல்லினவின் காயுதிரக்கருதிக்க

கன்றதுகொண்டெறியும் கருநிறவென்கன்றே!

தேதுகனும் முரணும் திண்டிறல்வெந்ககரன்

என்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச்செல்லும்

ஆனை! யெனக்கொருகாலாடுகெ செங்கிரை

ஆயர்கள் போரேறே! யாடுகவாடுகவே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) பூபா(ஈஈ)ர நிரலகார்த்தமாக அர்ந்தித்து அவதரிப்பித்ததேவர்கள், பருவம் நிரம்பு

விரலிய வேலைதனு ளென்றதுக்கர்த்தம் (கலசினவளவில்) என்றது. “வேலைதனுள்” என்றது-முழுச்சொல். ... .. (௩)

ஆடி.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) “வன்சகடமுருள” இத்தாயியைக் கடாகூறித்து “வானவர்தாம் மகிழ” என்று விசேஷித்துச்சொன்னதுக்குமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூபாரேத்யாதி). வன்மைக்கர்த்தம் (அஸாரா

கூசு பெரியாழ்வார் திருமொழி சு-ப, இ-தி, ச-பா, வானவர்.

படும்படியாக சகடாஸுரனை நிரஸித்து, தாய்போலே வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலைவில் கொடிதான அந்த நஞ்சை உண்டவனே!; அன்றியிலே “நஞ்சமுது” என்று ஸமஸ்த பதமானபோது, என்பாக்ய(ஊ)த்தால் நஞ்ச அமுதாய்ந்திறையேன்னுதல், ஜாதமான முடிவூர்த்தத்தாலேயாதல்.

(கானகமித்யாதி) காட்டிலே கன்றுமேயக்கிற விடத்திலே பெருந்த விளாவாய் காய்த்து நின்றும், கன்றும் கன்றுகளோடே கலந்து மேய்கிறவளவிலே “இவை அஸுரமயங்களாயிருக்கும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த கன்றான அஸுரனை எடுத்து விளாவின்காயும் கொம்பும் உதிர எறிந்து முடிந்துபோகையாலே, திருமேனி புகர் பெற்றபடி. என்சன்றிறே கன்றை எடுத்தெறிந்தது.

வதுக்கு முன்னே தொடங்கி ஆஸுரப்ரகிருதிகளை நிரஸிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதரம்படியாக, அஸுராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு கண்வளருகிற விடத்திலே நலிவவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறிசிமிர்த்த திருவடிகளாலே கட்டழிந்து சிதறி உருளப்பண்ணி, பெற்றதாய்போல் வஞ்சித்துவந்த பேச்சியுடைய முலையில் கொடிதான நஞ்சை ப்ராணவழிதமாக உண்டவனே!, “நஞ்சமுதுண்டவனே” என்று பாடமானபோது - நஞ்ச அமுதாக உண்டவனேயென்று பொருளாகக்கடவது. (க) “सृष्टो वद्विषसं विप्रोऽसुरान् विजृम्भते - ஸ்தந்யம் ததந்ஷஸம்மிஸ்தம் ரஸய மாஸீஜ்ஜகத்குரோ” என்னக்கடவதிறே.

(கானகமித்யாதி) காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாக வந்து நிற்க, அவற்றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை எறிந்து இரண்டையும் முடிந்தபடியைச் சொல்லிஷ்டமாய்க் கொண்டித்யாதி). “வஞ்சப்பேயின் முலையினுடைய அது நஞ்சமுண்டவனே” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெற்றதாயித்யாதி). வானவர் மகிழ்கைக்கு ஹேதுக்களைச்சொல்லுகிற பாகரணமாகையாலே “வானவர்தாம் மகிழ உண்டவனே” என்றவயமுட்கொண்டு (ப்ராணஸஹிதமாக) என்றது. நஞ்ச அம்ருதமானதுக்கு ப்ரமாணம்(ஸ்தந்யமித்யாதி).

கீழும் மேலும் அஸுரவிரவநம் சொல்லுகையாலே தததுருணமாக கானகமித்யாதிக்கு பா(ஊ)வம் சொல்லுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). சப்தார்த்தம்

(க)

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ௫-தி, ௫-பா, மத்தளவும். கூள

(தேனுகனித்யாதி) தேநுகன் முதலாக ஸமர்த்தருமாய் கொடியரு
மாயிருக்கிற அஸுரவர்க்கமடைய நசுக்கும்படி யுத்தத்திலே ஒரு
மத்தக(க)ஜம்போலே அதிர்ச்சென்றபடி. ஆனை கடையில் அதிர்ச்சி
கூடுமோ வென்னில் ; நடந்த கடுமையாலே “ அதிர் ” என்கிறது.
ஆனைபோலே என்னாதே “ஆனை” என்றது- முற்றுவுமை. (ச)

லுகிறது. காட்டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை
உதிரும்படியாகக் கருதி, கன்றானவற்றைக்கொண்டு எழிந்து, கய
த்த நிறத்தைபுடைய என்னுடையசுன்றாய் நின்றவனே ! இத்தால்-
விரோதி நிரலும்பண்ணுகையாலே திருமேனிபுகர்பெற்றபடியும், எல்
லாத் தசையிலும் ஆஸ்திரிதர்க்குப(ஞ)வ்யனாயிருக்கும்படியையும் சொல்
லுகிறது. “என்கன்றே” என்றது-உகப்பின் கார்யமான அஃறிணைச்
சொல்லு. (தேனுகனித்யாதி) தேநுகனாகிற அஸுரனும், முரா
ஸுரனும், திண்ணிதானதிறலையுடையனும் அதிர்ந்தானுமாயிருக்
கிற கருகாலுரனு மென்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய
நசுத்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆனையான
வனே ! ஆனைபோலென்னாதே, “ஆனை” என்றது-முற்றுவுமை. (ச)

மு.—மத்தளவும் தயிரும் வாரகுழல்நன்மடவார்

வைத்தனநெய்களவால் வாரிவிழுங்கியொருங்

கொத்தவீணைமருத முன்னியவந்தவரை

ஊருகரத்தினுடு முந்தியவெந்திறலோய் !

முந்தினிளமுறுவல் முற்றவருவதன்முன்

முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களையே

அத்த வெனக்கொருகாலாடுகெசெங்கிரை

ஆயர்கன்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (௫)

(காட்டிலே நிற்கிறவீத்யாதி). விரோதிநிரலும் சொல்லுமிடத்தில் “கருகிற
வென்கன்றே” என்றதுக்கு பா (ஞ)வமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).
“கன்று” என்கையாலே ப(ஞ)வ்யதை. பரமசேதநானவனை “கன்று” என்னக்
கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்கன்றே யித்யாதி). அஃறிணைச்
சொல்லாவது-அசேதநவாசியான சொல்லு. “உயர்திணை” என்று சேதந
வாகியென்று தமிழ்க்கு வ்யவஹாரம். “செருவதிரச்செல்லும் ஆனை” என்றதி
னர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). (முற்றுவுமை) பூர்ணோபமை. அதாவது-
உபயானவாசகத்தால். உபயேயத்தைச் சொல்லுமை. ... .. (ஈ)

கூஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ௫-தி, ௫-பா, மத்தளவும்.

ஸ்வா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமீத்யாதி) (வார்சூழலி
த்யாதி) வார் சூழல் - தாழ்ந்தசூழலென்னுதல்; ஒப்பம்செய்த
சூழலென்னுதல். கடைகைக்கு யோக்யமாகப் பலபாத்ரங்களிலும்
வைத்த தயிரும் நெய்யும் க்ருத்ரிமத்தாலே திருக்கைகளார வாரி
அமுதுசெய்து.

(ஒருங்கொத்தவித்யாதி) “இணை” என்று இரண்டாய், தன்
னிலொத்து உன்னிய மருதமாய் வந்தவரை ஒருங்கே சேரமறிந்து
விழும்படியாகத் திருத்துடையாலும் திருத்தோள்களாலும் தள்ளின
கடிய ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனே!. (முத்தித்யாதி) திருமுத்துக்

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமீத்யாதி) (வார்சூழல்
நன்மடவார் வைத்தன) நீண்ட கேசபா (ஓ) ரத்தையும், நன்றான
மடப்பத்தையுமுடையரான ஸ்த்ரீகள் சேமித்து வைத்தவை
யான. (மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி)
மத்தாலே அளாவிக் கடைகைக்கு யோக்யமான தயிரும், முன்பு
கடைந்த வெண்ணெய் உருக்கினநெய்யும், வைத்தவர்கள் அறியாத
படி க்ருத்ரிமத்தாலே அடிநிவேசாநுகுணமாக வாரி அமுதுசெய்து.

(உன்னிய - ஒருங்கொத்த விணைமருதம் - வந்தவரை) உன்னை
நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையராய், அதுக்கிடாக ஒருபடிப்
பட்ட நெஞ்ச ஒத்துள்ளவர்களாய், ஸ்வவேஷம்தெரியாதபடி இரட்
டை மருதாய்வந்து நின்ற அஸூரர்களை. (ஊருவித்யாதி) நடுவே
தவழ்ந்து போகையாலே திருத்துடைகளாலும் திருக்கைகளாலும்
இரண்டருகும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளிப்பொகட்ட கடிய திறலை
யுடையவனே!. (முத்தித்யாதி) திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி.

கூஆ. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமீத்யாதி) அந்வயமுக்கே ப்ரதீகம்
(வார்சூழலித்யாதி). (சேமித்து) என்றது-ரகசித்தென்றபடி. அளாவு
மென்றது- “அளவும்” என்று குறைத்து கிடக்கிறதாய் அர்த்தமருளிச் செய்
கிரூர் (மத்தாலேயித்யாதி). (அளாவி)வ்யாபித்து.

உன்னியவென்றதினர்த்தம் (உன்னியித்யாதி). ஒருங்கவென்றதினர்த்த
ம் (அதுக்கித்யாதி). ஒத்தவென்றதினர்த்தம் (நெஞ்சித்யாதி). உந்தியவெ
ன்றதினர்த்தம் (இரண்டருகியித்யாதி). வெம்மையினர்த்தம் (கடிய) என்
றது. “முத்து இன் இளமுருவல்” என்று பதவிபாக(ஈக்)த்தைத்திருவுள்ளம்
பற்றி அருளிச்செய்கிரூர் (திருமுத்தித்யாதி). “முற்ற” என்றதினர்த்தம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி. ௧-பி, ௫-தி, ௬-பா, காயமலர். ௯௯

கள் தோன் அம்படி முறுவல் முகிர வருவதற்கு முன்னே, திருமுக மண்டலத்துக்கு மேலாகத் திருநெற்றியிலே கவியும்படி நெருங்கி அழகியதான திருக்குழல்களையை. (அத்த) அப்பனே! .... (௫)

ஸ்வா. — ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) அப்போதலர்ந்த செவ்விக் காயாம்பூப்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையும், கழுத்தே கட்டளைபாகப்பருகினமேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியுமுடைய

இனிதான மந்தஸமிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்திருந்துள்ள திருக்குழல்களானவை (க) “பங்கிகள்வந்துள் பவளவாய்மொப்ப” என்கிற படியே திருப்பவளத்தை மறைக்கும்படி தாழ்த்தலும்படியாக. (அணி) அழகு. (மொய்) செறிவு. (அத்த) அப்பனே! .... (௫) மு.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!

கானகமாமடுவீல் தாளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலும் சுந்தரவெள்ளெறுவா!

துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனெ!
ஆயமறிந்து பொருவானெநிர்வந்தமல்லை

அந்தரமின்றியழிந்தாடிய தாளிணையாய்!
ஆயவெனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை

ஆயர்கன்போரேறே யாடுகவாடுகவை. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) “காயா” என்கிற வித்தை “காய” என்று குறுக்கிக்கிடக்கிறது. பெய்ப்பாலும் கைல்யத்தாலும் காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனே! (கருமுகில்நீர்வாதி) இருட்டியாலும் குளிர்ந்தியாலும் கானமேகம்

(பூர்ணமாக) என்றது. “முன்னமுகத்து” என்றதெனர்த்தம் (முன் முகத்திலே) என்றது. அலையவென்றதுக்கு ப்ரயாண பூர்வக மந்தமருளிச் செய்கிறார் (பங்கிகளித்யாதி). (பங்கிகள்) திருக்குழல்கள். (முன்முகத்திலே) என்றதுக்கு (தாழ்த்து அலையும்படியாக) என்றத்தோடந்வயம். “வார்குழல் நன்மடலார் வைத்தன- மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் காவால் வாரிவிழுக்கி, உன்னிய - ஒருக்கொத்த இணைமருதமாக வந்தவரை ஊருகரத்தினனும் உந்திய வெந்திறலை யுடையவனே! அந்த-முத்தினிளமுறுவல் முற்ற வருவதன்முன் முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களையை எனக்கு ஒருகாலாடுக” என்றந்வயம். ... .. (௫)

உரு.—ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) (நெய்ப்பு) ஸித்த(௫)தை. இரு

(க) ௧ - ௬ - ௨.

வனே! (கானகமித்யாதி) யமுநாதீரச்சோலை நடுவில் பெரிய மடுவி
லே கிடக்கிற காளியன் பணம் விரிந்தாட, அறினுடைய உச்சியிலே.
பாதசாஸ்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே தூயநடம் என்னுதல்;
பாதசாஸ்தரத்துக்கு நேறதுவா மென்னுதலிறே ந்ருத்தத்துக்குத்
தூய்மையாவது. இப்படி யிருக்கிறந்ருத்தத்தையிறே பண்ணிற்று.
(சுந்தரவீத்யாதி) அழகு விளங்காநிற்பானாய் “என்னுடையவன்”
என்று நான் அடிமாடுக்குப்படி எனக்குச் சிறுபிள்ளையானவனே!
உனக்குச் சிறுக்கனான எனக்குச் சிறுக்கனானவனே!. (துங்கவித்
யாதி). மிக்கமதந்தையுடைந்தான கரியென்னுதல்; ஓக்கதலையும்
மதந்தையுமுடைந்தான கரியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற சுவல
யாபிடத்தின் கொம்பை அநாயாலேற பிடுங்கினவனே!.

(ஆயமித்யாதி) மல்பொரும் விகல்பங்களை ஸாதித்து அறிந்த
ப்ரகாரம்தோன்ற எதிரே பொருவதாக வந்தணிந்து நின்ற மல்ல

போவிருக்கிற வடிவை யுடையவனே!. (கானகமித்யாதி) காட்டிடத்
திலே பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்தகாளியனை அலைத்துக்கிளப்பி
க்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான அவன் சிரஸ்ஸிலே, ஸலகூணமா
கையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள ந்ருத்தத்தை நெருங்கச்செய்த
அழகையுடைய என்பிள்ளையானவனே!. சுந்தரம் - அழகு. சிறுவன்-
பிள்ளை. (துங்கவித்யாதி) பெரிய உயர்த்தியையுடைத்தாய் மத
முதிதமான சுவலயாபிடத்தினுடைய கொம்புகளை அநாயாலேற
பிடுங்கினவனே!.

(ஆயமித்யாதி) மல்பொரும் கூறறிந்து பொருவதாக எதிர்
ட்சி) நீலப்ரபை(ஸ்ரீ). “கான்அகம்” என்று பதவிபாக(ஹ)ம் திருவுள்ளம்பற்றி
(காட்டிடத்திலே) என்றது. உச்சியில் நடம்பயிலுகைக்கு பணங்கள் விஸ்த்
ருதமானபடியைக் காட்டுகிரார் (காளியனை அலைத்தித்யாதி). (அலைத்துக்
கிளப்பி) என்றதுக்கு (நெருங்கச்செய்த) என்றத்தோடந்வயம், “பறித்தவ
னே” என்றதுக்கு பூப்பறித்தவனென்னுமாபோலே அநாயாலேற பறிக்கை
விவகித்தமென்கிரார் (அநாயாலேற பிடுங்கினவனே) என்று.

ஆயமென்றதின்ர்த்தம் (மல்பொருங்கூறு) என்றது. அ த ர வ து -
பண்ணுகிற ப்ரகாரங்களில் மல்லருடைய யுத்தப்ரகாரம்சத்தை யென்ற
படி, “பொருவான்” என்றதின்ர்த்தம் (பொருவதாக) என்றது. அந்தரமின்றி

ரை. (அந்தரமித்யாதி) அவர்கள் அணிந்து நின்றால் தானும் எதிரே சென்றுகின்று பா(ஞ)ஷைகூறி பொருகையன்றிக்கே, இடைவெளி தோன்றாதபடி சிக்கரமாகச் சென்று மல்பொரும் காமத்திலே திருவடிகளாலே கூட்டி அவர்களுடைய எலும்புகள் முறித்து வெண்கலப்பைப்போல்தூக்கி எடுக்கும்படி நெரித்து. ஆயம் - மல்லில் கூறு பாடு. அந்தரம் - அவகாசம். அன்றிக்கே, அந்தரமின்றியாவது - உடலுமுடலும் இடைவெளியறப் பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே - அந்தரமாவது - பொல்லாங்காய், தனக்குப் பொல்லாங்கின்றியிலே யென்னவுமாம். (ஆடியதாளிணையாய்) “இன்னும் ஆரேனும் வருவாருண்டோ” என்று ஸஞ்சரித்தபடி. (ஆய) உனக்காய எனக் கென்னுதல்; ஆயனே! என்னுதல். .... (சு)

ந்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடமும்படி சிக்கரமாகச் சென்றுஓடிப் பொருது அழித்து, “இன்னம் வருவாருண்டோ” என்று பார்த்து மனோஹாமாம்படி ஸஞ்சரித்த திருவடிகளை யுடையவனே!; அன்றிக்கே, “அந்தரமின்றி” என்றது - மல்பொருகிறபோது உடலும்உடலும் இடைவெளியறப்பொருந்தும் படிபொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது - அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களை அழித்து என்கிறதாகவுமாம். (ஆய) ஆயனே! .... (சு)

மூ.—துப்புடையாயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொருகால்

தூயகருங்குழல் நற்றீரூகையிலிணைய
 நட்பினைகன்றிறமா நல்விடையேழவிய
 நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!
 தப்பினபிள்ளைகளைத் தனய்குசோதிபுகத்
 தனியொருதேர்கடவித் தாயொடு கூட்டியவென்
 அப்ப! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
 ஆய்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே (எ)

யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களுக்கிட்யாதி). (சென்றோடி) போய்க்கிட்டியென்றபடி. “ஆடிய” என்றதுக்கு ப்யோஜநமுகே தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இன்னும் வருவாரித்யாதி). அந்தரமென்றதுக்கு காலாவகாச பரமாகக் கீழர்த்தமருளிச் செய்து, தேசாவகாசபரமாக அந்தரந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... .. (சு)

கலஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி ௬-ப, ௫-தி, ௭-பா, துப்புடை.

ல்வா. — ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) துப்பு - மிகுக்கு. (துயங்கருங்குழல்) குழலுக்குத் தூய்மையாவது - க்ருஷ்ணன்வீரும்பு கை. (சுற்றுகைமயிலைய) சுன்றான தோகையைபுடைய மயில் போன்ற சாயலைபுடைய கப்பின்னைப் பிராட்டிபேறதுவாக. இவ னோடே சேரலாமாகில் ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லதெ ன்றீறே “ துப்புடையாய்கள்தம் சொல்வழுவவொண்ணுது ” என்று ஒருகால விசேஷத்திலே கொடியருஷபங்களைழையும் விளக் குப் பிணம்போலே உருக்கானவொண்ணுதபடி அவித்த லாமர் த்தயத்தைக்கண்டு, இடையர் “எங்கள் குலநாதன்” என்று கொண் டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!. “துப்பு” என்றுநெஞ் சில் வலியாகவுமாம். அதாவது - ருஷபங்களின்வன்மையும் இவனு டைய திருமேனியில் மென்மையும் பார்க்கவறியாத மிகுக்கிறே.

ல்வா. — ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) துப்பு - மிகுக்கு. இத் தால் - ஏழுதழுவவல்ல லாமர் த்தயத்தைச்சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ருஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சுரமாதல். இப்படியிருந்துள்ள இடை யர் தங்கருடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒருகாலவிசேஷத்திலே. (துயவித்யாதி) அழகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள சூழலைபுடைய ளாய், அத்தாலே சுன்றானதோகை மயில்போலேயிருக்கிற சாயலை புடைய கப்பின்னைப் பிராட்டிபேறதுவாக, இவனோடே சேரலாமா கில் “ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லது” என்றீறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. (நல்விடையித்யாதி) கொடிதான ருஷபங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணம்போலே அலியும்படியாக சுன் றான மிகுக்கையுடையயை, அத்தாலே இடையரும் “எங்கள் குல நாதன்” என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!.

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) (இத்தால்) என்றவந்தரம் “மற்றை ருஷபங்களை” என்று கூட்டுவது. ஆய்க்கருடைய சாயதார்ட்டயத்தைச் சொல்லி மனோதார்ட்டயமாக அர்த்தாதரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). பேறது வாய்படியை உபபாதிக்கிறார் (இவனோடே யித்யாதி). (ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால்) என்றது - ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தாலு மென்றபடி. நல் விடை யானால் அலிக்கக்கூடுமோ வென்ன (கொடிதானவித்யாதி). “நல்” என்றால்

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, இ-தி, அ-பா, உன்னையும். ௧௦௩

(நல்லதிறனுடைய) திறலுக்கு நன்மையாவது - பரார்த்தமாகையிறே.

இவ்வளவேயோ? உபயவிபூதிக்கு நாதனான பாடியை அருளிச் செய்கிறார். (தப்பின வித்யாதி) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதா எடுப்பதற்கு முன்னே காணாமல் போன வைதிகன் புத்ரர்களை, தன்னதாயிருக்கிற கதன் னுடைச் சொறியிலே செல்லத்தானே அக்விதீயமான தேரை நடத்தி அங்கே சென்றுபுக்கு, பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து, மாதாவானவள் “என்பிள்ளைகள்” என்று உச்சிமோந்து ஆனைக்கும் பாடி அவளோடே கூட்டின இம்மஹோபகாரத்தைத் தமக்குச்செய்த தாகக்கொண்டு “என்னப்பா” என்கிறார். .... (எ)

“நல்லிடை” என்றது - “நல்லபாம்பு” என்னுமாயோலே க்ரொளர்யத்தைப்பற்ற.

(தப்பினவித்யாதி) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதாவானவள் காண்பதற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை. (க) “நன்றுடைச்சொதி” என்கிறபடியே தனக்கு அளாதாரணமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே செல்லும்படியாகத் தனியே அக்விதீயமான தேரைநடத்தி, அந்தை ப்ரக்ருதி மண்டலத்தளவிலே நியுத்தி, தானே அங்கேசென்றுபுக்கு அம்சுநின் றும்கொடுப்போந்து, மாதாவானவள் “என்பிள்ளைகள்” என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும் பாடி அவளோடே கூட்டினவனும், ஆஸ்ரிதர் கார்யம்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரகளுவனே! .... (எ)

மூ.—உன்னையுமொக்கையில்லெண்டு தயில்மருவி

உன்னெடுதங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்

சன்னிபநும்மகிழக் கண்டவர்களுரிசு

கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

கொடுமையைச் சொல்லும்படி யென்னென்ன வராளிச்செய்கிறார் (நல்லிடையித்யாதி).

(நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே) என்றவிலத்தில் ஸ்ரீ ஹரி வம்போ ஷஷ்டிசுததமே உத்யாயே வைதிகபுத்ராராயகாந்தரே (உ) “கந்நம் நகூ ட்ரஸ் ஹீ னம் க்யந் னீ கநு லீகூ. வரூதாநா ஷ்ய உவநம் க்யந் னீ க்யந் க்யந் னீ க்யந் கதம்ஸமுத்ர ன்தத்தோயம் க்ருதஸ்தே கமலேகஜண! பர்வதாநாஞ்ச விவரம் கதந்தேக்ருத மப்யபூத்” என்றதுஸந்தேயம்.

(க) தி வாய்-௩-க-௦-௦.

(உ) ஹரிவம்ச- ௧௧௦.

கரசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ௫-தி, அ-பா, உன்னையும்.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) தர்ஸநமாத்ரத் திலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹரணம் பண்ணவல்ல உன்னையும். (ஒக்கலையில் கொண்டு தமிழ்மருவி) இதென்ன அருமைதான்; இவன்மத்ய மாம்கத்திலேயிருக்க தந்தாம்க்ருஹங்களறிந்தபடியென்? (உன்னித்யாதி) ஏவம்ப்ரகாரணை உன்னோடே தங்கள் நினைவின்படியே பரிமாறி, மீண்டும் மாதாவின் பக்கலிலே கொண்டுவருகைக்குள்ள அருமை, தந்தாம்க்ருஹங்களிலே கொண்டு போனதிலும் அரிதி நே. (கன்னியரும்மகிழ்) மாதா மகிழ்மளவேயன்றிக்கே அபிமதை களானவர்களும் உகக்க. விட்டுப்போகிறவர்கள் மகிழ்கிறதா - விட்

மன்னுசூறுங்குடி யாய்! வெள்ளறையாய்! மதின்கூழ்

சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!

என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை

ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே.

(அ)

ஸ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) வெள்ளந்தர்யாதி களாலே * த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான உன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் க்ருஹங்களிலே சேர்ந்து. “இதென்ன அருமை தான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் க்ருஹங்களறிந்து போனபடி என்” என்று கருத்து. (உன்னித்யாதி) ஈத்ருஸுணை உன்னோடே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவராதற்கும் பாலைகளானவர்களும் இச்சேஷ்டிதத்தைக் கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால் தனியிடத்திலே பெளவநாவஸ்த்

ஷ்டி.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) “உன்னை ஒக்கலையில் கொண்டு” என்றுதே “உன்னையும் ஒக்கலையில் கொண்டு” என்று சொல்லுகையால் தமிழ்மருவிகைக்கு துஷ்கரதை தோன்றுகையாலும், “தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும்” என்றதுக்கருணமாகவும் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (வெள்ளந்தர்யாதீத்யாதி). “தமில்” என்றதுக்கு (தங்களுடையக்ருஹம்) என்றர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி). “உன்னையும்” என்கிற சப்தத்தையும் “தமிழ்மருவி” என்றபதத்தையும் கடாசுதித்து பலிதமான துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறார் (இதென்னவித்யாதி). இவனழகிலும் வெண்குமார்யத்திலும் துவக்குண்டு மயங்கப் பராப்தமாயிருக்க, ஸ்வக்ருஹங்களில் சேர்ந்தது அதிதுஷ்கரமென்று திருவுள்ளம். (பாலைகளானவர்களும் என்ற ச(ஸ்)காரம்-விரோதத்திலே. அதாவது - பெளவநாவஸ்த் தனா யிருக்கும்பது

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ௫-தி, ௮-பா, உன்னையும். ௧0௫

டுப்போனால் வரும் வ்யஸநமறியாத மௌகக்த்யமிதே. (கண்டவ ரித்யாதி) போக்குவரத்தில்பா(ஞ)வ பந்த(ஐ)மின்றியேகண்டவர் களுக்கும் இளநீர்க்குழம்புபோலே கண்குளிரும்போலேகாணும்.(கற் றவரித்யாதி) நாலுசப்தம்தொடுக்கக்கற்றவர்கள், பிள்ளையினுடைய ஸ்த்திதி(X)மந் ஸயநா திகளைக்கண்டு,தங்கள்பீரீதியாலேபிள்ளைக்கவி பாடுவர். (பெற்றவெனக்கருளி) இதுமேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னித்யாதி) திருக்குறுங்குடியிலே நித்யவாஸம் பண்ணு கிற வ னே!. (௫) “நல்லாயி ஸாகரம்” என்ன நின்றதிதே. (வெள்ளறையாய்) இவர் விசேஷித்து மங்களாசாஸ நம்பண்ணும் தேசமிதே திருவெள்ளறை. (மதிள்கூழ் சோலைமலைக்

தனாய்த் தங்கனோடே பரிமாறுமவன், மாத்ருஸக்திதியில் இப்படி- ஸைசவாவஸ்த்தனாய்ச்செய்கிற சேஷ்டிதம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களு என்று கருத்து. (கண்டவர் கண்குளிர) ஆரேனுமாக இச்சேஷ்டிதங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிட்டாப் போலே குளிரும்படியாக. (கற்றவர்தெற்றிவர) நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதாஸத்தைக் கண்டு பிள்ளைக் கவிகள் தொடுத்துவர். (பெற்றவெனக்கருளி) உன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்றஎனக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னுகுறுங்குடியாய்) (௧) “நல்லாயி ஸாகரம்” என்கிறபடியே ப்ரளயத்துக்கும் அழியாத திருக்குறுங்குடி யிலே வர்த்திக்கிறவனே!. (வெள்ளறையாய்) அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே!. (மதிள்கூழ்

யிற்சிக்கு ஹேதுவாயிருக்க, சைசவாவஸ்த்தையைக் கண்டு மகிழ்க்குமோ வென்கை. ஆகிலும் மகிழும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித் யாதி). (இளநீர்க்குழம்பு) நாரிகேனாஜ்ஜநம். “தெற்றிவர” என்றதினர் த்தம் (பாலேத்யாதி). (பிள்ளைக்கவிகள்) என்றது-பாலயசேஷ்டிதங்களைச் சொ ல்லும் பாட்டுக்கள்.

“மன்னு” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நல்லாயுதித்யாதி). “என்கிறபடியே” என்றது-என்னுமாபோலே யென்றபடி. அதாவது - க்ருஷ்ணன் திருமாளிகையை ஸாகரம் அமிழ்த்தாதாப்போலே யென்கை. (௨) * மதிதவழ்குமியான திருமலைக்கு யதினென்கையாலே ஓன்றந்த்யம் தோன்று

(௧)பாக-௫-௩-௮-௧. (௨) தி-வாய்-௨-௧0.௨.

க0க பெரியாழ்வார் திருமொழி ௧-ப, ௫-தி, ௮-பா, உன்னையும்.

கரசே) இவர் நிர்ப்பரராம்படி திருமதினண்டாவதே அத்தேசத்துக்கு; திருமதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்து ஈரரசு தவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே)மங்களாசாஸநம் பண்ண, (க) * கற்றவர்கள் தாம்வாழும் கணபுரமிதே. (அமுதே என்னவலம்களேவாய்) ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறவாமல் ரக்ஷகத்வத்தை மாறாடி நடத்துகையாலே, “அமுதே என்னவலங்களைவாய்” என்கிறார். இவர்க்கு அவலமுண்டாவது - அவன் நியாய்யனாகா தொழியிலிதே. இவர் அவனை நியமித்து “இவை முதலான சிவ்ய தேசங்களிலே நித்யஸந்திதிபண்ணவேணும்” என்று நிறுத்தினவர் போலே காணும். (பெற்றவெனக்கருளி) பெற்றாரும் தாமே போலே காணும். (ஏழலகுமித்யாதி) இவன் இவருக்கு நியாய்யனானானிறே ஏழலகு முடையனாவது. “உன் உடைமையை நோக்கிக் கொள்ளாய்” என்கிறார்.

சோலைமலைக்கரசே) அரணாகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரரசுதவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே) ஸர்வஜந போக்ய (ஃX§)மாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்ருதமே. (என் அவலம்களேவாய்) என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே!. அதாவது - எனக்கு ப(ஃ)வ்யனாய் நான்சொன்னபடிசெய்கையாலே நீ அநியாய்யனானபோது நான்படும் க்லேசத்தைப் போக்குமவனே யென்கை. (ஆடுசெங்கீரை) இப்படியிருக்கிற நீ செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஏழலகுமித்யாதி) ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஆடியருளவேணுமென்கை.

கிறதென்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அரணாகப் போரும்படியான) என்றுபரமபதத்தில் நின்றும் வந்து சோலைமலைக்கு ராஜாவாய் அழகாலும் சீலாதிகளாலும் நாட்டை வென்று தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே (ஈரரசுதவிர்த்துநின்றவன்) என்றது, அவலமென்றதினர்த்தம் (அவத்யத்தை) என்றது. (உ) “என்னநோன்பு நோற்றுகொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையான்” என்று புகழ்ப்படுமவருக்கு அவத்யம்வரப்ரஸத்தியில்லாமையாலே, “செங்கீரையாடுக” என்னும்படி பவ்யனாயிருக்கிற ப்ரகரணாகுணமாக அவத்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) ... .. (அ)

(க) பெரு-தி-௮-க.

(உ) உ-உ-க.

“ மன்னு குறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதின்குழம் சோலை
மலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே என்னவலம் களைவாய் - ஏழுலகு
முடையாய் - உன்னையும் ஒக்கலையில் கொண்டு தமிழ் மருவி உன்
னொடு தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும் கன்னியரும் மகிழக்
கண்டவர் கண்குளிர்க் கற்றவர் தெற்றி வரப்பெற்ற வெனக்கருளி-
ஆடுக ” என்றவ்யம். .... (அ)

ல்வா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாஸித்யாநி) பால் நெய்தயிர்
முதலானவைகளை, கனாலும் வெளியிலும் பலகாலும் அமுதுசெ

“ மன்னு குறுங்குடியாய் ” என்றுதொடங்கி, “என் அவலம்
களைவாய்” என்று ஸம்போதித்து, “உன்னையு மொக்கலையில்” என்
து தொடங்கி, “ பெற்றவெனக்கருளி - ஆடுக செங்கீரை ” என்று
அவ்வயம். .... (அ)

மு. — பாலொடு நெய்தயிரொண் சாந்தொடுசெண்பகமும்

பங்கயம் கல்லகருப்பூரமும் நாறிவரக்
கோலந அம்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்

கோமளவெள்ளிமுனைப்போல் சிலபல்ஸிலக

நீலநிறத்தழகாரைம்படையின் கடுவே

நின்கனிவாயமுத யிற்று முறிந்துவிழ

எலுமறைப்பொருளே யாடுக செங்கீரை

ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (க)

ல்வா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாஸித்யாநி) பாலொடுகூட
நெய்யும் தயிருமாகிற க (K) வ்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்துக

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாஸித்யாநி) பால்முதலானவைகள் க்ருளி
ணன் திருமேனியிலே கந்தித்து வருகைக்கு வேதுக்களை அருளிப்பெய்த
கொண்டு அந்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலொடே யித்யாதி). (தயிரும்) பால்
ச(ஷ)காரம் வெண்ணையை ஸமுச்சயிக்கிறது. நந்தாதிக்குரு
முண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், ஆழ்வார் பரிவராகையாலே சிவந்த
சீரங்களுக்கு மாஹிஷாதிகள் ஹிதமாகாமையாலே அருளிப்பெய்த
றும், க்ருஷ்ணனுக்கும், பண்ணின உபகாரமறியும் பசு
த்யதிசய முண்டாகையாலும், கவ்யமே விவக்ஷித பெ
கிறார் (கவ்யங்களை) என்று. (க) “செண்பக யல்விடையே”

கௌ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ரு-தி,க - பா, பாலொடு.

ய்த முடநாற்றமும், உகந்தார் உகந்தபடி சாத்தினதிற மழகிதான சாந்து செண்பகம் முதலானவையும், குணங்கோடே கலந்து பரி யாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து செண்பகம் முதலானவற் றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும், ஹர்ஷத்தாலே (க) “கருப்பூரம் நானுமோ கமலப்பூ நானுமோ” என்னும்படியான திருப்பவளம் விகஸிக்கையாலே பங்கஜ மும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற அவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தி (X^௧) கிற பாட்டைத்திருவுள்ளம்பற்றி “செண்பகம்” என்றத்தை உபலக்ஷண மாக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியிலே யித்யாதி). (அவையும்) பால் முதலானவற்றினுடைய கந்தங்களும். அவையுமென்ற ச(வ)காரத் தால் “சாந்தொடு செண்பகமும்” என்ற சகார விவக்ஷிதமான ஸமுதாயம் தோன்றுகிறது.

இழே திருமேனியில் கந்தங்களெல்லாம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் “பங்க யமும் கருப்பூரமும்” என்று சொல்லப் பரஸக்தியேதென்ன; ப்ரமாண பூர்வக யாக இது ஸ்வாபாவிக கந்தங்களைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே கர்ப்பூரமித்யாதி). (உ) “சந்நஸ்துஸுதேசாந்நு சந்நஸ்துஸுதேசுந்நு க்ருபூரமித்யாதி”. (உ) “சந்நஸ்துஸுதேசுந்நு - பத்மவாணம்ஸுகேசாந்தம் பத்மநிஸ்வா ஸமுத்தமம் | கதா த்ரக்ஷயாமி ராமஸ்ய வதநம் புஷ்கரேக்ஷணம்” என்றும், (ங) “சந்நஸ்துஸுதேசுந்நு புஷ்கரேக்ஷணம் | சுக்ஷு மகநாந்நு த்நாந்நு த்நுந்நு - எத்தரூரம் பாரதஸ்யேந்தேஃ புல்லஸ்ய கமலஸ்யச | ஸாகந்தி மமநாதஸ்ய தந்யாத்ரக்ஷயந்தி தந்முகம்” என்றும் சொல்லுகிறஸ்வாபாவிக கந்த(X^௧)ங்களெல்லாம் ஆண்டானுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம். (பங்கய மும் கருப்பூரமும்) என்றது-தத்தத் கந்த(X^௧) ங்களை யென்றபடி. (கந்தித் துவர) என்றது-அபிவ்யக்தமாய் வர யென்றபடி. அமுது செய்கையாலும், சாத்துகையாலுமுண்டான இவை - திருமேனி அசைகையாலேயும், பங்கய மும் நல்ல கருப்பூரமுமான இவை - “கருப்பூரம் நானுமோ கமலப்பூ நானு மோ” என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகஸிக்கையாலே யும், இவை தன்னிலே கலந்து கந்தித்து வரவென்று அங்கங்கே அத்த்யாஹ ரித்துஅர்வயம் கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, அமுது செய்கையாலும் சா த்துகையாலும் பரிமளிதமான திருமேனி அசைகையாலேதோற்றும்படியான அவையும், “கர்ப்பூரமித்யாதி” என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத் தாலே விகஸிக்கையாலே தோற்றும்படியான பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமுமா

(ச) ரா-தி-எ-க.

(உ) ரா-அயோ-கக-அ. (ங)

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, டி-தி, கூ-பா, பாலொடு. ௧0௯

மனிதமாய் எங்கும் பரந்துதோற்ற. (கோலமித்யாதி) தர்ஸநீயமாய், பரிமளிதமான செம்பவளம்போலே துவர்ந்த திருப்பவளத்திடையிலே வெள்ளி அரும்பினுப்போலே நன்றான திருமுத்துக்கள் ஒளிவிட்ட.

(நீலமித்யாதி) அழகார்த்த நீலநிறத் திருமார்விலே ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தின் நடுவே பக்வப (ஃ)லம் போலே சனிந்த உன்னுடைய திருப்பவளத்தில் அம்ருதமானது இற்றிற்றுவிழ. (மறையேலும் த்துவர. (கோலமித்யாதி) தர்ஸநீயமாய் பரிமளிதமான பவளம்போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரத்தினுள்ளே இளையதான வெள்ளி அரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க.

(நீலமித்யாதி) நீலமான திருமேனி நிறத்துக்குப் பரபாக (ஃ)லம் போலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீ பஞ்சாயுதத்தின் நடுவே உன்னுடைய பக்வப (ஃ)லம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தினூருகிற வாகம்ருத ஜலமானது இற்றிற்றுவிழ. (ஏலுமித்யாதி) தகுதியான வேகிற அவையும் கந்தித்து வரவென்று இப்படி அங்கங்கே அத்தயாஹரித்து அந்வயமாகவுமாம்.

“கோலமாய், நறுவிதாய் பவளம்போலேயிருக்கிறசெந்துவர்வாய்” என்று எல்லாம் திருவதரத்துக்கே விசேஷணமாகச் சொல்லுமளவில் முன்பே கந்த (Xஃ)வத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே மீளவும் “நறும்” என்று சொன்னால் புருந்தாமென்றும், ப்ரவாளம் நேரே உபமாநமாகாமையாலும் பவளத்துக்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து அபூ (ஃ)தோபமையென்று கருத்தாக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (தர்ஸநீயமாயித்யாதி). “செம்” என்றநினர்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. “கோமளம்” என்று-ம்ருதுத்வம் சொல்லுமளவில், வெள்ளிக்கும் தந்தங்களுக்கும் சொல்லக்கூடாயையாலும், முளைகளை தந்தங்களுக்கு உபமாநமாக கவிசன்சொல்லாமையாலும், இளமையும் அரும்புமாக அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இளையதானவித்யாதி). இளமை தோற்ற வெள்ளியாலே பண்ணின அரும்பு போலே யென்று கருத்து. “சிலபல்” என்றது- பருவத்தைப்பற்ற.

நீலபத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீலமான வித்யாதி). (நிறத்துக்குப் பரபாக(ஃ)லம் போலே) என்றது-அதுக்கு விஜாநீயமான வர்ணைக்கர்ஷமுண்டாயிருக்கையாலே யென்றபடி. (பஞ்சாயுதம்) என்றது - திருமார்பில் சாத்தின பஞ்சாரமென்றிற ஆபரணவிசேஷம். “இற்றுமுறிந்து” என்கிறது-அர்த்தத் தீ மீயிசையாகையாலே (இற்றிற்று) என்றது.

கக0 பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, இ-தி, க0-பா, செங்கமலம்.

பொருளே) (க) சீடீஷ்ய - வேதைஸ்ஸவிதே. ஏல்-பொருத்தம். மறைக் குப்பொருந்தின பொருள்யாதொன்று, அதிதே ஏழுலகுக்கும்ஸ்வா மியாவது. .... (க)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமியத்யாதி) சிவந்ததாம ரைபோலேயிருக்கிற திருவடிகளில் பூவின் உள்ளிதழ்போலேயிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படிசேர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற அங்குளியங்களும், திருவரையில் - கிண்கிணியும், தங்கிய பொற்றிரு தார்த்தமானவனே!(க)“சீடீஷ்யஸ்ரூபஸ்சீடீஷ்ய-வேதைஸ்ஸ ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யஃ” என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுருபமான அர்த்தம் இவனேயிதே. சேஷம்பூர்வவத். .... (க)

மூ.—செங்கமலக்கழலில் சிற்றிதழ்போல்விரலில்
சேர்ந்திதழ்களும் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமும் தாளநன்மாதீனையின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமும்கிறியும்
மங்கலவைம்படையும் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளும் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள்குடிக்கரசே யாடுகசெங்கிரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமியத்யாதி) சிவந்தமலம் போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அநிலில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகி யிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்கா நின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில்கிண்கிணியும். அன்

(உ) சீடீஷ்யஸ்ரூபஸ்சீடீஷ்ய-வேதசாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேசவாத்பரம்” என்கிறபடியே - வேதம் ஸர்வப்ரமானேத் க்ருஷ்டமாஸ்யபோலே ஸர்வப்ரமேயோத்க்ருஷ்டான இவனே தருதியான அர்த்தமென்று இத்தை ப்ரமாணமுக்கே உபபாதிக்கிரூர் (வேதைஸ்ஸசேத் யாதி). ... (க)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமியத்யாதி). “சேர்” என்றத்தாலே ஸுஸம்ஸில்ஷ்டதை தோன்றுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிரூர் (ஸஹ ஜமென்னும்படி சேர்ந்து) என்று. “அரையில்-கிண்கிணி” என்றநவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிரூர் (திருவரையித்யாதி). “செங்கமலக்கழலில் கிண்கிணியும்”

(க) கீ-கரு-கரு. (உ) ஹரிவம்-சேஷத-உ-கரு.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ௧-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, செங்கமலம். ௧௧௧

வரைநாணும், கோவையிட்ட தானையுடைத்தாய் நன்றான மாத
னையின்பூவோடே கோக்கப்பட்ட பொன்மணிகளும். (மோதிர
மும்) திருவிரல்களில் சாத்தின மோதிரமும். (கிறியும்) திருக்கை
யிலேசாத்தித் திருமஞ்ஜகத்திலும் சமுற்றவொண்ணாத சி
அப்பவள
வடமாதல்; பிறைமுகப்பணியாதல்;

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்பிலே பிள்ளைக்கு ரகைசூயாகச்
சாத்தினஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும், (தோள்வளையும்) (குழையும்) திருக்காதுப்
பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழையும். (வாளிகளும்) திருச்செவி
மடல்மேலே சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலில்
றிக்தே “கிண்கிணி” என்கிறவித்தைக் கீழோடே சேர்த்துப் பாதச்
சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். “சேவடிக்கிண்கிணி” என்னக்கடவ
திறே. (அரையில்தங்கிய பொன்வடமும்) திருவரையில் ஸர்வ
காலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். (தாளநன்மாதனை
யின் பூவொடுபொன்மணியும்)(௧) “உடையார் கனமணியோடொண்
மாதளம்பூ” என்கிறபடியே தானையுடைத்தாய் நன்றான மாதளம்
பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகோத்த பொன்மணிக்கோவையும்.
(மோதிரமும் கிறியும்) திருக்கையில் திருவிரலில் சாத்தின மோதி
ரங்களும், மணிக்கட்டில் சாத்தின சிஅப்பவளவடமும்.

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்வில்சாத்தின மங்களாவஹ
மான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (தோள்வளையும்) அதுக்குப் பரபாக(௭X)
மாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்றுள்ள திருத்தோள்
வளிகளும். (குழையும்) திருக்காதுப் பணிகளும். (மகரமும்) திரும
கரக்குழைகளும். (வாளிகளும்) திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின
வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்
கிணி” என்றவயித்து யோஜகாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்
யாதி). கிதி பதார்த்தம் (பவளவடம்) என்றது.

திருமார்வில் பஞ்சாயுதங்களைச் சொன்னவந்தரம் மேலேபோகாமல்
அருகில் திருத்தோள்வளைகளை அதுபவிக்கைக்கு ப்ரஸக்திமுகேக அர்த்த
மருளிச்செய்கிறார்(அதுக்கித்தயாதி). (அதுக்கு)பஞ்சாயுதத்துக்கு. (காதுப்பணி
கள்) என்றது - மகரகுண்டலவ்யதிரிகத்தங்களான கர்ணபூஷணங்களென்ற
படி. “ஒத்து” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அவையெல்லாம் தன்னிலே

(௧) ௧-௩-௨.

ககஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ௫-தி, கக-பா, அன்னமும்.

சாத்தின சுட்டியும். (ஒத்திலக) பிள்ளைக்குத்தகுதியாகப் ப்ரகாசிக்க. (எங்கள் குடிக்கரசே) திருவாய்க்குலத்துக்கு அரசானவளவன் றிக்கே விசேஷித்து எங்கள் குடிக்கு அரசானவனே!. .... (க0)

அவ.—பதினொரம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற் றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(அன்னமுமித்யாதி) * அருமறை பயந்து, * மலைகளை கலங்காரமாக நாலும் சுட்டியும். (ஒத்திலக) இரண்டருகு மசைந் தாடுகையாலே எல்லாம்சேர ஒளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத் தகுதியாய் ப்ரகாசிக்க வென்னுதல். (எங்கள் குடிக்கரசே) எங் கருடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே!..... (க0)

அவ.—பதினொரம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற் றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமும்மீனுருவு மாளரியும் குறளும்

ஆமையும்மானவனே! ஆயர்கள்நாயகனே!

என்னவலம்களைவா யாடுகசெங்கீரை

ஏழுகமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவென்று

அன்னநடைமடவா ள்சோதை யுகந்தபரிசு

ஆனபுகழ்ப்பு துவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்

இன்னிசைமாலைகளிப் பத்துமவல்லாருலகில்

என்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெப்துவரே. (கக)

வ்யா.—(அன்னமுமித்யாதி) வேதப்ரதமானஹம்ஸமும், ப்ரளயா

சேரவென்னுதல்; திருமேனியோடொத்தென்னுதல். இவை இரண்டை யும்அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே).(க0)

அரு.— பதினொரம்பாட்டு. (அன்னமுமித்யாதி) அன்னமுமித்யாதி ச (ந) காரம் - அவ்வவதாரங்களுடைய அலாதாரண சேஷ்டிதங்களுக்கு ஸைசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (வேதேத்யாதி). (க) “நிலையிட மெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர் வளநாடு மூடவீமையோர் தலை யிட மற்றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன வரணவெண்ணு மருளால்” என்று தொடங்கி, “வருமீனைமலை மறவா திறைஞ்சென்மனனே” என்கிறதிருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (ப்ரளயாபத்ஸக மாணவென்று). இவ்விடத்தில் (உ) “मिन्सु सुसुन्वा विदुः सित्तं”

ககச பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, டி-தி, கக-பா, அன்னமும்.

ப்ரகாரத்தை. (ஆனபுகழித்யாதி) யசோதையிலும் மிருஞ்சினபுகழையுடையராய் புதுவைக்கு ஸ்வாமியான ஆழ்வாரருளிச்செய்த இனிய விசையோடு கூடின தமிழ்மாலை இப்பத்தும் வல்லார். (உலகிவித்யாதி) இந்த தேஹத்தோடே இந்தலோகத்திலே யிருக்கச்செய்தே எட்டுத்திண்கிலும் அடங்காத புகழையுடையராய், (க) “உரையாவெந்நோய்” என்கிற துக்கமும் தீர்ந்து பரமஸுகிருமமாகப்பெறுவர்கள். “அது” என்கையாலே சூழ்ந்திருந்தேத்துகையும் காட்டுமிறே. (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ரத்தை. (ஆனவித்யாதி) ப்ராஹ்மணோத்தமராய்வைத்து கோ(ர்) பஜ்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அநுபவித்தாப்போலே பிம்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலுங்காட்டில் ஸம்ருத்தமான புகழையுடையராய், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரூபமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான இப்பத்தையும் அப்ய(ர்)ஸிக்கவல்லவர்கள். (உலகிவித்யாதி) இந்தலோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுத்திண்கிலு மடங்காத பெரியபுகழையுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாதபகவதநிபவ பரமஸுகத்தைப் ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். .... (*) (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—(*)—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து ஆறுத்திருமொழி மாணிக்கக்கிண்கிணி ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழே-செங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்

(ப்ராஹ்மணோத்தமராய்) என்று துடங்கி (ஸம்ருத்தமான) என்னு மளவும். “உலகிலெண்டிசையும் மிக்க புகழை எய்து, அது இன்பமெய்துவர்” என்ற வயம் திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி). “அது” என்ற பதார்த்தம் (அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) என்றது. (அவர்கள்) புத்தி ஸ்த்தரான நித்யவஸூரிகள். ... (*) (கக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு.— மாணிக்கக் கிண்கிணி ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே செங்கீரையும், மேல் திருமொழியில் “சப்பாணி கொட்டாய்” என்று மிருக்கைக்கு ஸங்கதித்தியோதநார்த்தம் வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாண கீர்த்தநம் பண்ணுகிறார் (கீழேயித்யாதி). செங்கீரை ஆடுகைக்கும் சப்பாணி கொட்டுகைக்கும் பருவம்

(க) தி-வாய்-அ-ட-கக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, க-கி, க-பா, மாணிக்கம். ௧௧௫

ஸ்வா.—மாணிக்கக்கிண்கிணியிப்பிரவேசம்.—கிழே “ஆடுக, ஆடுக” என்று ஆயாஸிப்பித்தார். இத்தால் ப்ரயோஜனம் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றினஒழுக்கமாகையாலே, வர்ணஸ்ரமாதிகளுக்கும் ஸாஸ்த்ரஸித்தமாய், சக்த்யநுகுணமாய், †மங்களபர்யந்தமான நடப்புவேணுமென்றதாய்த்து. இனிமேல் “சப்பாணி” என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஆகிஞ்சர்யத்தை வெளியிட்டு லோகத்தை ரக்ஷிக்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமிய்யாதி) ஆணிப்பொன்னால்வாயழகியதான உடைமணியுடையமருங்கின்மேல் மாணிக்கக்கிண்கிணியி

டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாப்போலேமயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அந்தஸ்நேஹத்தை யுடையரய்க்கொண்டு, தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்தாராய்நின்றார்; இனி, சப்பாணிகொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனைப்ரார்த்தித்து அந்தசேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்தாப்போலே ஒரு சேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபி(டி)நிலே சாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டிதரஸத்தையு மநுபவிக்க ஆசைப்பட்டி, அவள் பேசினுப்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார். *

மூ.— மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

ஆணிப்பொன்னால்செய்த வாய்பொன்னுடைமணி

பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்டு [சப்பாணி. (க)

காணிகொண்டகைகளால் சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே!

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமிய்யாதி) மாற்றெழும்பின பொன்னாலே சமைக்கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்

வேறுபட்டிருக்குமென்று, அதுக்கு அநந்தரம் இத்தை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியென்று திருவுள்ளம். (அநுபவித்தாப்போலே) என்றவந்தரம் “இவ்வாழ்வார்” என்றுசேஷம். (அவளநுபவித்தாப்போல்) என்றதுக்கு (அநுபவிக்க ஆசைபட்டு) என்றத்தோடந்வயம். ... .. *

அநு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கக்கிண்கிணியிய்யாதி) “ஆணிப்பொன்னால் செய்த ஆய் பொன்னுடைமணி - மருங்கின்மேலே மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப” என்றந்வயித்தர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (மாற்றெழும்பின வித்த்யாதி). “ஆணி” என்று விசேஷித்ததுக் கர்த்தம் (மாற்றெழும்பின) என்றது. அதாவது - நிதம் அதிகமான வென்றபடி. “ஆய்” என்றகினர்த்தம் (பழிப்பற்று)

† (பா) ஸ்வரூபாஹுரூபமான.

ககக பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, கா-தி, க-பா, மாணிக்கம்.

ஆர்ப்ப. பொன் - அழகு. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோவென்
னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்குமாணிக்
கம் புறம்பே பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) விருப்பத்தோடே திருப்பவளத்தில் திரு
முத்துத் தோன்றும்படி ஸ்மிதம்செய்து கொண்டு (க) “குடங்கை
யில் மண்கொண்டளந்து” என்கிறபடியே முன்பொருகாலத்திலே
மஹாப(ல)வி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று (உ) “தன்குடங்கை நீரேற்
றான்” என்கிறபடியே உதகபூர்வகமாகக்கொண்ட கைகளாலே சப்
துள்ள அரைவடத்தை புடைத்தான மருங்கின் மேலே மாணிக்கக்
கிண்கிணியானது த்வரிக்க. “ஆய் பொன்னுடைமணி” என்கிற
விடத்தில், ஆய்தல் - தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது.
“ஆணிப்பொன்னில் செய்த” என்று கீழே சொல்லுகையாலே,
மேல் “பொன்” என்று-அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்கக்கிண்
கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்
கும். கிண்கிணிக்குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) என்னுடையநிர்ப்பந்தத்துக்காகவன்றிக்கே,
விருப்பத்தோடே. பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரமும் திரு
முத்தும் பரபாக(ஶ்)த்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொ
ண்டு. அன்றிக்கே, “பேணி” என்றது-உந்திருமேனி யலையாதபடி
பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். (பண்டித்யாதி) முன்பு, (க) “குட
ங்கையில் மண்கொண்டு” என்கிறபடியே உன்னுடைமையான பூமி
யைமஹாபலி பக்கலிலேசென்று உத(ஶ)கபூர்வகமாகப்பரிசுரவித்த
என்றது. “வெண்கலக்கிண்கிணியன்றே சப்திப்பது, அல்லது சப்தியாதே”
என்று சங்காறுவாதம் பண்ணி பரிஹரிக்கிரூர் (மாணிக்கமித்யாதி). கிண்கிணி
வெண்கலமேயாய், நாக்குமாந்ரம் மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கு மென்று
கருத்து. நாக்குமாந்ரம் மாணிக்கமென்னவேணுமோ? மாணிக்கம் அழுத்
தின வெண்கலக் கிண்கிணி என்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (கிண்
கிண்கிணியித்யாதி).

“பேணி” என்றதுக் கிரண்டர்த்தம் - ஆதரமும், போஷித்தலும். இவ்
விரண்டையும் அடைவேயருளிச் செய்கிரூர் (என்னுடையவித்யாதி வாக்
யவ்யத்தாலே). “குடங்கை” குவித்தகை. இது சப்பாணி கொட்டுகை

(க) சு-ந-க.

(உ) ஈ-திருவ-கஉ.

பெரியாழ்வார்திருமொழி க-ப,க-தி,உ-பா,பொன்னரைநாண்.ககள
பாணி. கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடைய
வனே! சப்பாணி.

“சப்பாணி” - அஞ்ஜலியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இருகால்
“சப்பாணி” என்கையாலே உபாய பா (ஞ) வந்திலும் உபேய பா
வத்திலும் ஆகிஞ் சந்யம் வேணுமென்று அவனைக்கொண்டுப்ரகாசிப்
பிக்கிரார். “காணி” என்கையாலே-பலரும் “என்னது” என்று
தோன்ற அபிமானித்துப் பிறர்க்கும் வழங்கிக் கொண்டு போரிலும்
இந்த விபூதி “அவனுடைய காணி” என்கிறது. அதுதன்னையிறே
இவன் இரந்து கொண்டதும். .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னுடைய
திருவரையிலே சாத்தின பொன்னரை நாணோடே கோவைப்
பட்ட மாணிக்கக் கிண்கிணி சப்திக்க. திருக்குழலிலே சாத்தின

திருக்கைகளாலே. இத்தால்-தன்மேன்மைபாராதே ஆர்ரிதர்க்கா
கத்தன்னை அநியமாறிக் கார்பம்செய்யும் கையென்கை. (சப்பாணி)
சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். (கருக்குழலித்யாதி). கருகின
திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே! சப்பாணிகொ
ட்டி யருளவேணும். .... (க)

மூ.—பொன்னரைநாணொடு மாணிக்கக்கிண்கிணி

தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டி தாழ்ந்தாட

என்னரைமேல்சின்றிழிந் துங்களாய்தம் [சப்பாணி. (உ)

மன்னரைமேல் கொட்டாய் சப்பாணி மரயவனே!கொட்டாய்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி.) பொன்னிலே
செய்யப்பட்ட திருவரைநாணோடே சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணி
யானது தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமான கடிப்ரதேசத்திலே கிடந்து
சப்திக்க. (தனியித்யாதி.) திருக்குழலில் சாத்தின அக்ஷித்யமான
யிலே ஹேதுவென்று தாத்தாய் மருளிச்செய்கிரார் (இத்தாலித்யாதி). சப்
பாணி கொட்டுகையாவது - இரண்டுகையும் சப்திக்கும்படி தட்டுகை. “கொ
ட்டாய்” என்று மேல்பாட்டுக்களிலிருக்கையாலே, இவ்ரு அதுஷங்கித்தா
ரென்று கண்டுகொள்வது. ... (க)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னென்றதுக்கர்த்தம்
(தனக்கு) என்றது; அதாவது - கிண்கிணிக்கென்றபடி. (சப்திக்க) என்றது-
அரையிலே ஆகுகையால் அர்த்தலித்தம். “தனி” என்று விசேஷிக்கையால்
அரைவடத்தில்குட்டிகளைவ்யாவர்த்திக்கிரார்(திருக்குழலிலித்யாதி). “அரை”

சுகஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி சு-பி, சு-தி, கூ-பா, பன்மணி.

சுட்டியானது திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னரையித்யாதி) தன்னரைமேலிருந்தது அவர்க்கு உகப்பாமாபோலே, தனக்கு அவர் மடியில் இவனைக்காண்கை பரியமாகையாலே “என்னரைமேல் நின் நிழிந்து” என்கிறார். உங்கள் தமப்பராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவருடைய மடியிலே யிருந்து கொட்டாயென்கிறார். மாயவன் - ஆஸ்சர்ய சக்தியுத்தன். .... (உ-)

அவ.—ஸ்ரீநந்தகோபர் யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே காண்கைதமக்கு அபிமதமாகையாலேமீண்டும் உன்மாதாவின் மருங்கிலே யிருந்து விளையாடென்கிறார்.

சுட்டியாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னித்யாதி) என்னுடைய மடியில் நின்றும் இழிந்து உங்கள் தமப்பராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவர் மடியிலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால்-தன்மடியிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டுகிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்கைச் செய்தருளவேணுமென்று அபேகசித்தாளாய்த்து. (மாயவனே) ஆஸ்சர்ய பூ(ஹ்)கனைவனே!. .... (உ)

மூ.— பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன

என்மணிவண்ண நிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்

நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன் [பாணி. (கூ)

அம்மணிமேல்கொட்டாய் சப்பாணி ஆழியங்கையனேசப்

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). (என்மணிவண்ணன்) என்னுடையவ னென்று அபிமாநிக்கலாம்படி எனக்கு

என்றது - மருங்காகையாலே, அங்கேயிருந்து சப்பாணி கொட்டக் கூடாமையாலே (மடியில் நின்றும்) என்றது. “உங்கள்” என்ற பஹுவசகம் லோகவ்யவஹாரத்தைப்பற்ற. லோகத்தில், ஒருவனை ஒருவன் “உங்கள் தமப்பன்வந்தான்” என்று சொல்லுவனிறே. ... (உ)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி) ஸம்புத்தியாகையாலே முந்துறவெடுக்கிறார் (என்மணிவண்ணன்) என்று. “மணிவண்ண” என்றதல் “மணிவண்ணனே” என்றதல் அருளிச்செய்யாதே “மணிவண்ணன்” என்று ப்ரதமாந்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன; இது அண்மை விளி. அதாவது - கிட்ட விருக்கிறவனை அழைக்கும் ஸம்போதநம். ஆகையாலே சொல்லக்கூடுமென் றருளிச்செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி).

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, கூ-பா, பன்மணி. ககக

ஸ்வா.— மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). பன்மணியாவது—“மாணிக்கம், மரகதம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைரீர்யம்” என்கிற மணிவகை ஏழும். முத்தும், இனிய பவளமும் ஆக நவரத்நங்கள்பதித்து. (அன்ன)கிம்நோந்நதமாகாமை ஒத்து. என்னுடையவனென்று தன்னுடையவனான நான் அபிமானிக்கும்படி. ப (ஃ) வ்யனாய், நீலரத்நநிறத்தையுடையனான உன்னுடைய திருக்காதிலே சாத்துகையாலே அதிப்ரகாசகமான பொற்றோட்டின்மேலே.

(நின்மணியித்யாதி) உன்னுடைய அழகியதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்தும்ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மை) (க) * இவனைப் பெற்றவயிறுடையாள். (உ) “கூகூகூ- சுகதாதம்” என்னுமாபோலே, “நின்னம்மை” என்கிறார். தன்னுடைய, (அம்மணிமேல்) “அம்மப(ஃ)வ்யனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே? (பன்மணியித்யாதி) மாணிக்கம், மரகதம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைரீர்யமென்கிற பலவகைப்பட்டரத்நங்களும், முத்தும், இனிய பவளமும்பகைத்தொடையாக அழுத்தி வாசா(ஃ) மகோசரமான அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற்றோட்டி னழகுக்கு மேலே.

(நின்னித்யாதி) உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள்ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மையித்யாதி) உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்ற பா(ஃ)க்யத்தை யுடையனான அவளுடைய மடிமேலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டாய். “அம்மணி” என்று அரைக் “பன்மணி” என்றதில் பன்மையைக்காட்டுகிறார் (மாணிக்கமித்யாதி). “முத்தின்” என்றலிடத்தில் “இன்” என்றதுக்கர்த்தம் (இனிய)என்றது. (பகைத்தொடை) பரபாக (ஃ)ம். “அன்ன” என்றது-ஸத்ருஸ்ரமென்ற்த்தமாய், பிள்ளை அழகு வாசாமகோசர மாகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸத்ருஸ்ரமென்ற்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாசாமித்யாதி). “தொட்டின்மேல்” என்று பாடமானபோது தொட்டிலிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டின அழகுக்குமேலே யென்ற்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தொட்டினழகுக்குமேலே) என்று.

“அம்ம” என்னவமைந்திருக்க “நின்” என்றதுக்குத் தாந்பர்யம் (உன் னையித்யாதி). தொட்டிலிலே சப்பாணி கொட்டி அங்கு நின்றும் வந்து திருத்தாயார் மடியிலே சப்பாணி கொட்டா யென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்.

(க) உ-உ-கூ.

(உ) ஸஹஸ்ரநாமம்.

௧௨௦ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, சு-தி, ச-பா, தூநிலா.

ணி” என்றும். “அம்மணம்” என்றும் - அரைக்குப்பேர்; ஒக்கலைக் குப்பேர். ஒக்கலையிலே யிருந்து சப்பாணி கொட்டாயென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) இவன் சப்பாணி கொட்டும்போது இவன் திருவுள்ளத்தில் கருத்தை யறிந்து திருக்கையிலாழ்வார்களும் நீங்குகின்ற இவர் தம்மைப்போலே உகப்பார்களிறே. அருகாழியாகவு மாம்.

“என்மணிவண்ணன் - பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன-
இலங்கு பொற்றோட்டின்மேல்” என்றவ்யம். .... (௩)

வ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) யசோதை பிள்

குப்பேர். இத்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர் தம்முடைய மடியிலிருந்து சப் பாணி கொட்டுகிறதிலும் தாயார் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட் டக்காண்கை தமக்கு உகப்பாகையாலே அந்தைச்செய்ய வேணுமென் று அபேகஷித்தாராய்த்து. (ஆழியங்கையனே) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே உடையவனே யென்னுதல்; “ஆழி” என்று-திருவா ழி மோதிரமாதல். .... (௩)

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவிளையாட

வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று

நீநிலாவின்புகழாவின்ற வாய்தம்

[சப்பாணி. (ச)

கோநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே!

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) தூய்தான நிலா

(இத்தால்) என்றது-இப்பாட்டாலென்றபடி. (ஸ்ரீநந்தகோபர்) என்றதுக்கு (அபேகஷித்தாராய்த்து) என்றத்தோடவ்யம்.

இதில் நந்தகோபர்த(௨)சையை அடைந்து சொல்லுகையாலே, கீழ்ப்பரவேச த்தில் யசோதையின் தசையை ப்ராபித்தாரென்று சொன்ன து-ப்ராயிகாபிப்ரா யேணவென்று கருத்து. “முதல் பாட்டிலே யசோதை தன்மடியிலே சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேகஷித்தாள்; அதிலும் உகப்பாகையாலே நந்தகோபர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேகஷித்தாள் இரண்டாம் பாட்டில். அங்கே நந்தகோபர் மடியில் சப்பாணிகொட்டின வந்ததம் க்ருஷ் ணன் தொட்டிலிலே போந்து அங்கே சப்பாணிகொட்டக் கண்டு மீளவும் தம்மடியில் சப்பாணிகொட்டுகையிலும் இனிதாகையாலே, தாய்மடியிலிருந்து கொட்டப்பாக்கவேணுமென்றபேகஷித்தார் மூன்றாம்பாட்டில்,” என்று ஸங்க திகண்டு கொள்வது. ... (௩)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, க-நி, ச-பா, தூநிலா. ௧௨௧

னையை ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொண்டு தூய்தான நிலாமுற்றத்திலே புறப்பட்டு, “ஆகாசத்திலே வஞ்சரிக்கிற அம்புலீ? சந்திரா? வா” என்று, “அம்புலீ” என்று பிள்ளையழைக்கும் போரலே அழைக்கிறார். (வாவென்று) பிள்ளையோடே விளையாட வாவென்று நியமித்து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்புகழாநின்ற) உன்னை, மேன்மையையும், பிள்ளைத்தனத்தில் நிர்மையையும் சொல்லிப் புகழா நிற்பானாய். (ஆயர் தம்கோ) அறிவுசெட்டாலே தனித்தனியே கர்த்தாக்களாயிருக்கிற இடையரையும் தம்முடைய குணபா (ஈ) வத்தாலே நியமித்து ஆளவல்லராகையாலே “ஆயர் தம்கோ” என்கிறார். (நிலாவ) அவன் நிலைபெற. அவன் ஸத்தை பெற்று வர்த்திக்க. (குடந்தைக்கு முற்றத்திலே போந்து. (விளையாட வித்யாதி) “ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற அம்புலீ! சந்திரா! விளையாடவா” என்று, அம்புலியையும் மழைத்து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்னித்யாதி) உன்சேஷ்டிதங்கனிலே வித்த (நீ) ராய்க்கொண்டு உன்னைப் புகழாநிற்கிற ஸர்வகோ (நீ) பநிர்வாஹகரான உங்கள் ஐயர் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம் படியாகச் சப்பரணி கொட்ட

அந். — நாவாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) (தூய்தான) நிர்மலமான. “வானிலா வம்புலீ சந்திரா விளையாடவா” என்றவயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசத்திலே வித்யாதி). நிலாவென்றதின்ர்த்தம் (வர்த்திக்கிற) என்றது. அழைக்கையிலுண்டான ஆதராதிகயத்தாலே “அம்புலீ சந்திரா வா” என்றத்திருத்தியாகையாலே “அம்புலீ விளையாடவா” என்றும், “சந்திரா விளையாடவா” என்றும் வாக்ய பேதம் திருவுள்ளம்பற்றி “விளையாடவா என்றும்” என்று ஸமூச்சயிக்கிறது. (அம்புலியையும்) என்ற சகாரத்துக்கு “உன்னோடே அம்புலியையும் விளையாட அழைத்து” என்றர்த்தம். “நின்” என்றத்தையும் “புகழாநின்ற” என்றத்தையும் கோ(கீ)யுக்கு விசேஷணமாக்கி, அதில், “நின்” என்றது—க்ருஷ்ணஸம்பந்திபரமாய் அந்த ஸம்பந்த விசேஷத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). “ஆயர் தம்” என்று விசேஷித்ததின்ர்த்தம் (ஸர்வேத்யாதி). “நிலாவ” என்றதுக்கு — உஜ்ஜ்வலமாம் படியென்றர்த்தமாய் அததை ஹேதுபூர்வகமருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). (க) “குடந்தையுள் கிடந்த வாறெழுந்திருந்து பேசவாழ்க்கேனே” என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு

(க) தி-ச-வி-௧௧.

கஉஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, னு-பா, புட்டியில்.

கிடந்தானே) (க) “கிழக்கிடந்தாய் கண்டேன்,” (உ) “கிடந்தவா
றெழுந்திருந்து பேசு” என்னவும் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே?.

“துநிலாமுற்றத்தே போந்து-வாநிலா அம்புனிசந்திரா விளை
யாடவா வென்று-நின்புகழாநின்ற ஆயர்தம்கோ - நிலாவ கொட்
டாய் - குடந்தைக்கிடந்தானே-நீநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி”
என்றவயம். .... (ச)

ஸ்வா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்த்யமாங்கத்
தில் சேறும் புழுதியும். (ங) “சொட்டுச்சொட்டு” என்று துளியாநின்
றால் சேறுதன்னடையே உண்டாமிறே. புழுதியினந்து விளையா
டாநின்றால், நனைத்தவிடம் சேறும் நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறே
யிருப்பது. மற்றைப்படியாகிலுமாயிறே; (ச) *உன்னொடுதவ்கன்கருத்
தாயின. “புட்டி” என்று ஜக(ங்)நபார்ஸ்வத்துக்குப்பேர். அவதா
ரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்றும்போது நீலநாரங்களும் வேணும்மே.
(அட்டியமுக்கி) சேற்றையும் புழுதியையும் மேலே கொண்டுவந்திட்டு
வேணும். (குடந்தை யித்யாதி) ஆஸ்ரிதபராஜீரணய்க் கொண்டு
திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே? .... (ச)

மு.— புட்டியிற்சேறும் புழுதியும் கொண்டுவந்து

அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே

சட்டித்தயிரும் தடாவினில் வெண்ணெயுமுண் [சப்பாணி(ரு)

பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பநாபா! கொட்டாய்

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்த்ய (ங்) மாங்க
த்தில் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து (ங) * சொட்டுச்
சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விளை
யாடுகையாலே, திருவரையில் நனைத்தவிடம் சேறும், நனையாதவிட
ம் புழுதியுமாயிறேயிருப்பது. (அட்டியமுக்கி) இப்படியிருக்கிற ஆகா
ரத்தோடேவந்து மேலே அணைக்கையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழு
இந்தபாரதந்தர்யம் சப்பாணி கொட்டுகையிலே ஹேதுவாகவருளிச்செய்கிறார்
(ஆஸ்ரிதேத்யாதி). ... (ச)

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) “புட்டி” என்றதின்ர்த்தம்
(மத்த்யமாங்கத்தில்) என்றது; அதாவது - திருவரையைத்திருவுள்ளம்பற்றி,
சேறண்டாகைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (சொட்டுச்சொட்டித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ரு-அ-க- (உ) தி-ச வி-சு. (ங) க-க-க. (ச) க-ச-அ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, தாரித்து. கஉந.

கையாலே உறைக்கப்பூசாநின்றால் நிலேநதிக்கில் “ பிள்ளை சீறும் ”
என்றுபார்த்து மந்தஸமிதம் செய்திருக்குமிடே. (அகம்புக்கித்யாதி)
உள்ளே புக்குஇவன்காணமை மறையவைத்த பாந்ரங்களில் தயிரை
யும்வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும்.(பட்டிக்கன்றே) பட்டி
புகாமல் வேலியடைத்து வைத்த கர்ஷகனறியாமல் பயிர்களைக் கள
விலே போய்த்தின்துமதிறே பட்டிக்கன்று; அதுபோலே அகம்
புக்கு, அறியாமே வைத்தவற்றை நான் அறியாதபடி உண்கையாலே
“பட்டிக்கன்றே” என்கிறார். ஸகலஜகத்காரணமான தாமரையைத்
திருநாடியிலே யுடையவனாகையாலே “பற்பநாபன்” என்கிறார். (டு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (தாரித்து) “இவர்க
ளுக்கு ஸத்திதி எங்கே? அவர்கள் ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்” என்
திரையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. (அகம்புக்கி
த்யாதி) ஒடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தகான் அறியாதபடியாக,
சட்டிகளிலே தோய்த்துவைத்த தயிரையும், தடாக்களிலே சேர்த்
து வைத்த வெண்ணெயையும் அமுது செய்யாநிற்கும். (பட்டி
யித்யாதி) பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாத்ரையா
ய்த் திரியுமவனே! சப்பாணிகொட்டு. (பற்பநாபா) ஸகலஜகத்காரண
மான தாமரையைத் திரு நாடியிலே யுடையவனே! .... * (டு)

மூ.—தாரித்து நூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது

போருய்த்துவந்து புகுந்தவர் மண்ணுளப்

பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று

தேருய்த்த கைகளால் சப்பாணி தேவகிசிங்கமே! சப்பாணி. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) “தாரித்து” என்கிறவித்தை
நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரித்து - பொறுப்புண்டாய் என்னுதல்; புத்தி

“பட்டிக்கன்றே” என்றத்தைக் கடைசித்து “அகம்புக்கு” என்றதுக்கர்த்
தம் (ஒடிப்போயுள்ளேபுக்கு) என்றது. ... .. (டு)

ஆ.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (பொறுப்புண்டாய்) என்றது -
பாண்டவர்களிடத்தில் கோபத்தை ஹித்தென்றபடி. (புத்தியண்ணி)
என்றது - க்ருஷ்ணன் சொல்ல ஹிதமாக புத்தியண்ணியென்றபடி. “தாரி
த்து” என்றதுக்கு “தந்தைசொற்கொள்ளாது” என்றத்தோடல் வயமென்று
திருவுள்ளம்பற்றி, “நூற்றுவர்” என்றதுக்கு “மன்னர்” என்றவநந்தரத்திலே

கிற பஹுமாகந்தாலே திருபாதிதந்தருவசக பரிபாலகம் செய்
யாதே. (பொருய்த்தித்யாதி) க்ருஷ்ணபக்யபாதிகளோடே போரை
நடத்துவதாக, யுத்த பூமிதிலே மூற்பாட அடையும் கையம் வகு
பண்ணி யென்னுதல். (நூற்றுவர்) இறைக்கு - மேலே அர்வயம்.

(தந்தை சொற்கொள்ளாது) (சு) ஸ்ரீமதேவமேவிலோகாநாமபிதாமா தாசமாதவீ” என்கிறபடியே
ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்கும் பிதாவான
நீ இரண்டு தலையையும் சேர்க்கவக்குந் தூதாதவெழுந்தருளி,
“பாண்டவர்களும நீக்கலும் பரம்பரம் விரோதித்திருக்கவேண்டா,
ப்ராப்தி எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை லமவிபா
க(ஈ)ம்பண்ணி(ஈ)புஜித்துச்சேர்ந்திருக்கோள்; அதுசெய்யமாட்டி-
கோளாகில், தலைக்கு இரண்டு உராகஅவர்களுக்குப்பத்தூர் தன்னைக்
கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யக்கொளாகில் அவர்களுக்குர் குடி-
யிருக்கைக்கு ஒருர் தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள்.” என்று,
இப்படி அருளிச்செய்த வசகத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே.

(பொருய்த்தித்யாதி) பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) * ஸ்ரீமதே
வமேவிலோகாநாமபிதாமா தாசமாதவீ” என்கிறபடியே, யுத்தத்
தை நடத்துவதாக கர்வோத்தராய் வந்து யுத்தபூமியிலே புழுந்த
வர்களாய், பாண்டவர்களை அழியச்செய்து, பூமிப்பரப்படங்கலும்

அர்வயமென்றருளிச் செய்கிறார் (நூற்றுவரித்யாதி). க்ருஷ்ணன் நூற்றுவர்
க்குத் தந்தையாவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதேவமேவிலோகாநாமபிதாமா தாசமாதவீ). “நீ-
தூதாக வெழுந்தருளி - இப்படி அருளிச் செய்த” என்றர்வயம். (ந) “பத்
தூர் பெருதன்று பாரதம் கைசெய்த” என்றபாகரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி
யருளிச்செய்கிறார் (தலைக்கித்யாதி). (ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே) என்ற
விடத்தில் (சு) “ஸுஷ்ரீமதேவமேவிலோகாநாமபிதாமா தாசமாதவீ” என்கிறபடியே
கப்ரதாஸ்யாமி விநாயுத்தேநகேசவ” என்ற வசகமதுஸந்தேயம்.

நூற்றுவர் பொருத்துவருகைக்கும் - க்ருஷ்ணன் கோபித்துச் சொன்ன
வார்த்தை ஹேதுவென்றருளிச் செய்கிறார் (பின்பித்யாதி). “மண்ணைப்
பாரித்த” என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (பாண்டவர்களையித்யாதி). (ஈ) “க்யுஷ்
க்ருஷ்ணபலாஃ க்யுஷ்ணபலாஃ க்யுஷ்ணபலாஃ - க்ருஷ்ணபலாஃ க்ருஷ்ணபலாஃ

(க) பார-ஆர-கஅக-ஓஎ. (உ) பார-உத்தயோ. (ந) உ-க-க.
(ச) பார-உத்தயோ. (ஈ) பார-த்ரோ-கஅந.உச.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, தாரீத்து, கஉடு

த்துப் புருஷ்வர். (மன்னாவித்தயாதி) பூமியெல்லாம் நாங்களை ஆளவேணும்ென்று மெகேச நிர்ப்ப ராஜாக்கள், தலமுந், ந மரங்களெல் லாம் சிந்தவலாற்றிபாமல் பட்சி கீழ்த்தாய்ப்பொலெ முடிந்து போக. “மன்னர்” என்கிற பன்மை - “பட” என்ற ஒருமையாலே, “அவர் பட்டார், இவர்பட்டார்” என்கிற பர்வக்ரமயில்லைபென்கிறது. “பர் வக்ரமயில்லை” என்றது-சிலர் ப்ராணஜேடே சிந்தார்க்காக இவர் காணாமையாலே. (ச) “சுண்டிநிந்தி- நேயமல்தி புரீலங்கா” என் று வங்கையைத் திருவடி காணுகாப்போலே.

(பஞ்சவர்க்கன்று தேருய்த்த கைகளால்) பாண்டவர்களுக் கென்னுதே “ஐவர்” என்றது-முன்பே தூர்ந்துவென்று பரிசுணிக் கையாலே. (அன்று) தங்கள் வெறுமை தோன்ற சிந்தவன்று. “பார்த்தலாரதி” என்றுப்படி ஆயுத மெகேச வெண்ணு தென்று விலக்குகையாலே தேர்க்காலாலே தலகத்தானிறே. உய்த்தல்- நடத்தல். தேருய்த்தகைகளால் ஆற்றிதபாநகத்தர்யம் அங்கே உண் டானுப்போலே, இங்கும் என்னபேசைக்கிடாநக்செய்தருள வேணு மென்று ப்ராந்தத்திகுறர். (தேவகிசிங்கமே) தேவகிபெற்ற, ராஜ குலத்வமான கர்வம் தோன்ற மெழுக்கன்று போலே இருக்கிற வனே?. “தாருய்த்து” என்றுபாடமானபோது “தார்” என்று-அணி வகுக்கையாய், அணிவகுத்தென்றபடி.

தாங்களை ஆளுவதாகப்பார்த்த ராஜாக்களான தூர்ந்துவரும், ஒரு வர் சேஷியாதபடி பட்டுப் போம்படியாக. (பஞ்சவர்க்கித்தயாதி) உன்னையல்லது வேறு குணையிலலாத பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும், தங்கள் வெறுமைதோன்ற சிந்த வன்று, “ஆயுதமெகேச வெண் ணுது” என்கையாலே ஸாரத்யந்திலே அதிக்குதனாய் ப்ரதிபகடி மித்தனையும் தேர்க்காலிலே கெரிந்து போம்படி, தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். (தேவகி சிங்கமே) தேவ கிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறப்பாலே விஷம்க்கன்றுபோலே செருக்கி யிருக்கிறவனே! சப்பாணி. .... * (சு)

க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டவாஸி” என்கிற வசந்ததையுட்கொண்டர்த்தமரு ளிச் செய்கிறார் (உன்னையல்லதித்தயாதி). “மன்னர்பட” என்றத்தைக் கடா கூறித்து “தேருய்த்த” என்றதுக்கர்ந்தமருளிச்செய்கிறார். (ஆயுதமித்தயாதி). (சு)

(சு) பா-ஸா-ஸா. ௨. ௨

கஉசு பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, சு-தி, எ-பா, பரந்திட்டு.

“தந்தைசொற்கொள்ளாது தாரித்து மண்ணுள்பாரித்து மன்னர், நூற்றுவர்-போருய்த்து வந்து புகுந்தவர் பட-பஞ்சலர்க்கு அன்று தேருய்த்த கைகளால்- தேவகி சிங்கமே சப்பாணி” என்றநவயம். .... (சு)

ஸ்வா.— ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி) ஆயாமவிஸ்தாரங்கள் எல்லைகாணவொண்ணாதபடியாகப் பரந்து, (இட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை) தன்னை ஆஸ்ரயித்து வந்தார்க்குத் தன் பக்கலுண்டான ரத்நாதிகளைக் கொடுத்து வற்றாமல் நின்ற ஸமுத்ரத்தன்னை. “படு” என்று-ஆழ்தல்; ரத்நாகரமாதல். (இரந்தித்யாதி) முன்பு இதுசெய்து போந்த ஓனதார்யத்தைக் கணிசித்தும், (சு) “ஸமுத்ரம் ராஜஸீரஸு சரணம் கருமர்ஹதி” என்கிற உபதேசத்தாலேயிதே இவர் தாம் சரணம் புக்கது. அது பவிப்பது குணநிகவிஷயத்திலேயிதே. தன்னை இரந்திட்டகைமேலே திரைகளை எறிந்து கொண்டு மோதவிட.

மு.—பரந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை

இரந்திட்டகைமே லெறிதிரைமோதக்
சரந்திட்டுநின்ற கடலைக் கலங்கச் [ணி. (எ)
சரந்தொட்டகைகளால் சப்பாணி சார்ங்கவிற்கையனே! சப்பா

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி). (உ) “ಅಪಕುಯುಕು ಪೂರ್ವಃ - ಅப்ரಮೇಯாமಹೋತತಿಃ” என்கிறபடியே ஒருவராலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழந்த கடலானது. “படு” என்று - ஆழம். அன்றிக்கே - ரத்நாதிகள் படுகிற கடலென்னுமாம். (தன்னையித்யாதி) (೩) “ಅಶ್ವಲಿಂಠಂಜ್ಞಃ ಕೃತ್ವಾ ಪ್ರಥಮೇಷ್ಯು ಪೂರ್ವಃ- ಅஞ்சನಿம்ப್ರಾಹ್ಮುಕಃ ಕ್ರುತ್ವಾ ಪ್ರಥಮೇಷ್ಯು ಮಹೋತತೇಃ” என்கிறபடியே- “ಲங்கையிலே போம்படியாக வழி தரவேணும்” என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கையின் மேலே அலைபெறிகிற திரைகளானவற்றை மோத.

அந.—ஏழாம்பாட்டு, (பரந்தித்யாதி) (அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை) என்றது - முன்னிலையைத்தள்ளுகிற பின்னலைகளானவற்றை யென்றபடி. யதவா, “அலையெறிகிற” என்று முழுச்சொல்லாய், திரைக்கிளப்பத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். அதாவது - கிளம்பாநின்றள்ள வென்றபடி. (ஆழந்த கடலானது) என்றதுக்கு (திரைகளானவற்றை) என்றத்தோடநவயம். “மோத” என்றது. அடிக்கவென்றபடி.

(ச) ரா-ய-ಕ-೩-ಕ.

(೨)

(೩) ರಾ-ಯ-೨-೨-ಕ.

கஉஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, அ-பா, குரக்கினம்.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி) ஸ்ரீவாகர ஸமுஹத் தாலே, பெரிய முழக்கந்தையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தை இரண்டரு கிலும் தேங்கிப்போரும்படி நடுவே அணைகட்டி. குரங்குகள் வர்த்திப் பது பர்வதாக்ரங்களிலும், வர்ஷஜலபிதியாலே பர்வதகுஹைகளிலு மிதே. அவற்றுக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் என்னசேர்த்திதான். அவன் நினைத்தால் சேராத்தில்லையிதே. (நீணிரித்யாதி) “கடலை அகழாக வுடையலங்கையை இருப்பிடமாகவுடையோம்” என்கிற கர்வத்தை யுடையராய், போ (ஈ) சந்த்ரு, த்வ நிபந்தநமான ஸ்வாதந்தர்யாக்நி தோன்றவர்த்திக்கிறவர்களிதே ராக்ஷஸர். அந்த அக்நியைவிளக்குப்பி ணம்போலே உருமாய்ந்துபோம்படி அடுகணையாலே அவித்தா, * (அவர் கள் வயிற்றிலேயாம்படி) நெருக்கினிதே. குரக்கினத்தாலே கடலை

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி) நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்த நிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும் பரப்பாலும் திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கோ (ஊ) ஷிபாநின்ற ஸமுத்ரத்தை, இரண்டருகும் தேங்கிப்போ ரும்படி நடுவே அணைகட்டி. (நீணிரித்யாதி) (க) “நீர்கடல்சூழிலங்கை” என்கிறபடியே-பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப் பிடமாகவுடைய ராக்ஷயாலே, “இந்த அரண் உண்டாயிருக்க, நமக் கொரு குறையுமில்ல” என்று செருக்கி யிருக்கும் ராக்ஷஸரானவர்

ய்கிருர் (நீருக்கித்யாதி). இத்தால் அகடி தகட (ஹல்) ம் தோன்றுகிறதென்றுகரு த்து. “கடலை” என்றால் போந்திருக்க “தன்னை” என்றால் ஸேசிதமான அதி சயத்தையும், “குரை” என்ற விசேஷணத்தையும், சொல்லுவானென்னென்ன (உ) “பரந்திட்டுநின்றபடுகடல் தன்னை” என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு தாத்தர்யமருளிச்செய்கிருர் (ஆழத்தாலுமித்யாதி). (கொண்டு) என்ற பர்யந் தம் “தன்னை” என்று சொன்ன அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக ஆழத்தையும் பரப்பையுமுடைத்தாகையாலும், நீருக்கும் கோஷத்தின்கும் குரங்குகள் பயப் படுகையாலும், அணைகட்டுகையும்தூக்க (ஈ) மென்றுதோற்றுக்கைக்காக, விசே ஷித்தாரென்றுகருத்தது. “நெருக்கி” என்ற தினர்த்தம் (இரண்டருகுமித்யாதி). நெருக்குதல்-ஒட்டுதல். “நீணிரி” என்ற விட்டத்தில் “நீர்” என்று ஸமுத்ரமென்று கொண்டு ப்ரமாணபூர்வகமர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (நீர்கடலித்யாதி). அகழ க்குப்பரப்புவேண்டுகையாலே “நீள்” என்றத்தை “பரந்த” என்றது. “நீணிரி லங்கை” என்றத்தொடிக் “அமக்கர்” என்று சேரச்சொன்னதால் பலிதம் (இந்த

(க) தி-வாய்-க-ச-எ (உ) க-ச-எ. * நண்டலிதம் க்வாகிசுக்ந்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, அளந்திட்ட. கஉக

நெருக்கி அடுகணையாலே அரக்கரை நெருக்குகையாலே, அவன்எவுங் காலத்து “குரங்கு, அம்பு” என்கிற வாசிகண்டிலோம். அடுகணை தான், “அரக்கரவிய” என்கையாலே நெருப்புக்கு நீராய், (க) “ಸುಗಂಧವು ಸ್ವಲ್ಪ-ஸಾಕரம் ಕೊಡುವುದು” என்கையாலே நீரு க்கு நெருப்பாயிருக்குமீறே. ஒருவாவி, ஒருகரநுஷணநீசுகள், ஒரு மாரீசன் முதலானாரைக் கொல்லுகையாலே “அடுகணை” என்று நிரೂபகமாகிற தென்னவுமாம். நெருக்கியகைகளால் சப்பாணி. (நேமியங்கையனே) விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி- அழகுக்கு உடலாமித்தனையிறே. அம் - அழகு. அன்றிக்கே * சுருதுமிடம் பொரும்போதைக்கு, நேமி, அம்பு, குரங்கு என்றொரு வாசியில்லை போலே காணும். .... (அ)

வ்வா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்திட்டவியத்தியாதி) அவன் நானுக்குப் பொருந்தின பரிமாணமாகவும், புரையடங்கவும் அளந் திட்டகல்துணை, “தன்னையொழிய தேவதாஸத்பா(ಠ್ಯ)ವಮನಾಸ್ತಿ” கள் முழுக்காயாக அலியும்படியாக, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநಲಮಾನ அம்பு களாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. (நேமியங்கையனே சப்பாணி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடைய வனே! சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி அழகுக்குடலாமித்தனையிறே. (அ) ಮು.—ಅளந்திட்டತುಣೆ ಯವಂತದ್ದವಾங்கೆ

வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்

உளந்தொட்டிரணிய நெண்மார்வகலம் [ಣೆ. (க)

பிளந்திட்டகைகளால் சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பா

வ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்தியாதி) “முன்பே நரஸி

வியத்தியாதி), (முழுக்காயாக அலியும்) என்றது-காய்காயாம்படி அவிஞ்சுபோகை. “அடு” என்றதின்ர்த்தம் (ப்ரதிபக்ஷத்தியாதி). கணையென்றதின்ர்த்தம் (அம் புகளாலே) என்றது. “நெருக்கிய” என்றத்தால் பலி தார்த்தம் (நெருங்கப்பொ ருத) என்றது. ... .. (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்தியாதி) துணையென்னவமைந்திரு க்க “அளந்திட்டதுணை” என்றுவிசேஷித்ததுக்குபா(ಠ್ಯ)ವಮ (முன்பேயித் தியாதி). மேல் “அவன்” என்றத்தை இங்கும்கூட்டிக்கொள்வதாகத்திருவுள்

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, சு-தி, சு-பா, அளந்திட்ட, கௌ

யிறே, முன்பு தன்னளவில் நாஸ்திக்யத்தாலே அவன்பண்ணிப்பராதி கூல்யமெல்லாம் பொறுத்துப் போந்தவன், இப்போது அவன்புடைத்த அவ்விடந்தன்னிலே அப்பொழுதே அவன் வியத்தோன்றிற்று. இத்தால் “அங்கு” என்கையாலே தேசாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், “அப்பொழுது” என்கையாலே காலாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், “அவன்விய” என்கையாலே தேஹாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும் தோற்றி ஒப்போலே, “அவன் தட்டஆங்கே” என்றபோதே அவையெல்லாம் தோற்றித்திறே. திவ்யாயுதங்களையும் நினைத்தோன்றிப்பராசத்தாலேயிறே “வாளுகிரி” என்கிறது.

(உளந்தொட்டு) அவனுடைய ஹ்ருதயபரீகைச்செய்து. இவன் கவிவுப் பரஹ்லாதனுக்குக் கட்டாமையாலே செருக்குவாடி அங்கு கூலிக்கவுமாம். “இனியாகிலும் ஒரு அஞ்ஜலி பண்ணாய்” என்று அவன் உபதேசிக்கையாலே கீழ்நானைய அபாதத்தை நினைத்து அது தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே. (வளர்ந்திட்டி) (க) “பரியவிரணியன்” என்னும்படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடைய னாவன் கீழ்ப்படும்படியாகத்தான் வளர்ந்து. (வாளுகிரிச்சிங்க வுருவாய்) அஸ்தர சஸ்தரங்களில் ஒன்றிலும் படக்கடவனல்லனாகவும், தேவாதி சதுர்வித ஜாதியிலுள்ளவற்றின் ஒன்றின் கையில் அகப்படக்கடவனல்லனாகவும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிக்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடி, ஒளியையுடைத்தான உகிர்களையுடைய நரஸிம்ஹரூபியாய்.

(உளந்தொட்டு) “எங்குமுளன்” என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் “இல்லை” என்று சொன்ன ஸ்தலந்தன்னிலே “உண்டு” என்னும்படியாகத் தோற்றுக்கையாலும், தான் கொண்டவரத்தில் ஒன்றிலும் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு (நீ) னுள ஹிரண்யணை அவதியாக வருளிச்செய்கிரூர் (பரியவீத்யாதி). வாளுகிரிச் சிங்கவுருவாகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிரூர் (அந்த ரேத்யாதி). “வான்” என்றதினர்த்தம் (ஒளியையுடைத்தான) என்றது.

“உளம்” ஹ்ருதயம், “தொட்டு” பரீகைப்பண்ணி யென்று சப்தார்த்தமாய் சீழோடே மையிவ்யாஹாரத்தால்வந்த அர்த்தங்களின, பீ(டி) வியாலே அது கூலிக்கைக்கு ஹேதுக்களாக்கி, அர்த்தமருளிச் செய்கிரூர் (எங்குமித்யாதி). “அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொருமல் வாயலறும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து கெரிந்து

கந.உ. பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, கூ-தி, கூ-பா, அளந்திட்ட.

பித்து அதுகூலிக்கவுமாம். “நாஸ்தி” என்ற விடத்தில் “அஸ்தி” என்றும்படி தோன்றுகையாலே அவன் வ்யாப்தியில் ஸத்பாவத்தை நினைத்து லஜ்ஜையாலே அதுகூலிக்கவுமாம். “உக்ரம்” “வீரம்” என்கிற தொழிய வடிவைக் காண்கையாலே பி(ஶ)திமுலமாக அது கூலிக்கவுமாம். தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாசக்தி குலைந்த பின்னும் ராவணன்-(க) “ननुवाचशुभं वाचिषे - ससालसायुसमुमोसखी रः” என்றபின்னும் வெறுக்கை வீரனாய்ப் போக்குவரத்தூர் செய்தா னிறே; அதுவுமில்லாத அசக்தியாலே அதுகூலிக்கவுமாம். (உ) “வாய்தகர்ந்து” என்றும், (ஈ) “உரத்தினில் கரத்தைவைத்து” என்றும் (ஊ) “உகிர்த்தலத்தை யூன்றினாய்” என்றும் பர்வக்ரமம் தோன்றுகையாலே வ்யஸாநபரம்பரைகளாலே அதுகூலிக்கவுமாம். இன்னமும் “இப்புடைகளிலே இப்போது அதுகூலிக்குமோ” என்றுபார்த்ததிறே. (இரணியனெண்மார்வகலம்) (ச) “பிறைஎயிற் றினில்விழி” என்றநெருப்பையும், நெருப்பின் முகத்தில்பொன் போலே பொன்னுருகி நிறம் பெறுகையாலே “ஒண்மார்பு” என்கி றார். திருவுகிர்க்குள்முனைக்குடும்பொருகையாலே “அகலம்” தோற்றுக்கையாலும் (ஊ) “சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாய லறத் தெழித்தான்” என்கிறபடியே ஒரொன்றே துஸ்ஸஹமரம்படி பண்ணின பீடாவிசேஷங்களாலும், பி(ஶ)தியாலே நெஞ்சினகி அதுகூலிக்கக்கூடுமோவென்று ஹ்ருதய பரிகைப்பண்ணி. (இரணிய னெண்மார்வகலம்) ஹிரண்யனுடைய ஒள்ளியதாய் விஸ்த்ருதமான மார்வை. ஒண்மையாவது - நரஸிம்ஹத்தினுடைய கோபாக்கியா லும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்கியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தா லே அக்தி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடு கை. இத்தால் - திருவுகிர்க்கு அநாயாலே கிழிக்கலாம்படியான படியைச்சொல்லுகிறது. “அகலம்” என்கையாலே- வரபலபுஜபலங்க ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதிபோகப் பெற்றோம், என்னும் ப்ரீதியாலே ஆர்ப் பரவம் செய்தவன்” என்று சிரம்பற்றி யித்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம். “இர ணியன் ஒண்ணகல் மார்பு” என்றவயித்து அர்த்தம் (ஹிரண்யனித்யாதி). (பதம்செய்து)- பக்வமாய். (இத்தால்) என்றது-ஒண்மை யென்றத்தாலென்

(க) ரா-யு-ருக-கசு0. (உ)பெரியதிரு-ஈ-ஊ. (ஈ) தி-ச-வி-உ-ஊ.

(ச) தி-மொ-உ-ஈ-அ, (ஊ) ஈ-க-அ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௬-தி, ௧௧-பா, ஆட்கொள்ள. ௧௩௫

இப்படி ஊன்ற நாட்டின மந்தரத்திலே பெருந்தேர் நடத்தும்
வடம்போலே யிருக்கிற வாஸுகியை வலிய உயிர்க்கயிராகச்சுற்றி.
(கடைந்திட்டகைகளால் சப்பாணி) (கார்முகில்வண்ணனே) லோ
கோபகாரமாக நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற
திருமேனியையுடையவனே! .... (௧௦)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்
லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—பதினேரம்பாட்டு. (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) ஆட்

(வடமித்யாதி) (௧) “ஓசூஷ்யஸூவ னஸகீஹ - யோக்த்ரம்
க்ருத்வாஃ வாஸுகிம்” என்கிறபடியே- வாஸுகியாகிற வலிய கயிற்
றை அதிலே கடைகயிராகச்சுற்றி. (கடைந்திட்டவித்யாதி) தேவர்
களையும் அஸூரர்களையும் முந்துறக் கடையலிட்டு, அவர்கள் இளைத்
துக் கைவாங்கினவாறே (௨) “அலைகடல் கடைந்தவப்பன்” என்கிற
படியே அம்ருதம் கிளருந்தனையும் நின்று கடைந்தருளின கைகளா
லே சப்பாணி. (கார்முகிவித்யாதி) ஆஸ்ரிதருடைய அபேகூழித
ஸம்விதாநம் பண்ணின ஓர்ஷத்தாலே காளமேகம்போலே குளிர்
ந்து புகர்பெற்ற வடிவையுடையனாய் நின்றவனே! சப்பாணி. (௧௦)

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்
குப் பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தம்கோவினை

நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்

வேட்கையால்சொன்ன சப்பாணியீரைத்தும்

வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினைபோமே. (௧௧)

வ்யா.— (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) (ஆட்கொள்ளத் தோள்

“வாசுகிவன்கயிறு வடமாகச்சுற்றி” என்று அந்வயித்து ஸப்ரமாண
மாகவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (யோக்த்ரமித்யாதி). (யோக்த்ரம்) கயிறு. கடை
வார்கள் தேவாஸூரர்களன்றோ? இவன் கடைந்தானோ வென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (தேவர்களையுமித்யாதி). “கடைந்திட்ட” என்ற வந்ததம் “கார்
முகில் வண்ணன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆஸ்ரிதரித்யாதி). இத்தால்
சப்பாணி கொட்டுகைக்கு இவ்வபதாநம் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். (௧௦)

அநு.—பதினேரம்பாட்டு. (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) இன்னாரை ஆட்கொ

கூடக பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, கூ-தி, கக-பா, ஆட்கொள்ள.

கொள்வானாகவிறே அடிமைக்கிசையாத மண்ணின் பாரங்கள் வர்த்த
 திக்கிற வடமதுரையைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிலே அவதரித்த
 தும். “இங்குதான் அடிமைக்கிசைந்தாருண்டோ” என்றில் (க)
 “என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்டமன்னன்” என்றார்களே.
 அர்ஜுனனையும் (உ) “கீர்த்தியை வசந்தவ” என்ற
 பின்பு “கருஷ்ணதாஸன்” என்றிறே உடையவர் அருளிச்செய்வது.
 (ஈ) “ஊர்நாஸ்துக்ஷு - பாவோநாந்யத்ர கச்சதி” என்றபின்பிறே
 “ராமதாஸன்” என்றதும். சொன்னது செய்வென்றவனுக்கும்,
 செய்யென்றவனுக்கும் தாஸத்வம் குணபரமாக உண்டாய்த்
 திறே. இவர்க்கு ராமகுணம் ஸாத்மியாதிருந்தது ராமபாக்
 யத்தாலேயிறே. “நாந்யத்ர” என்னுதே கூடப்போரு வேனென்
 றுராகில் திருவுள்ளத்தை வ்யாகுளிப்பித்தாராவிறே. அடிமை
 செய்திறே அடிமை கொள்வதும். (ச) * தமக்கடிமை வேண்டு
 வார் தாமோதராராகையாலே. அடிமைபுகுவாரும் (ஊ) “மாய
 னுரை கிடக்கு முள்ளத்தெனக்கு” என்றார்களிறே. (ஆயர்தங்கோ
 றிய) ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக வந்து ஆவிர்ப்ப (ஐ)
 வித்த. அவதார ப்ரயோஜகம் - லீலா விபூதியிலுள்ள சேதந
 ரைத் திருத்தி அடிமை கொள்ளுகையென்னை. “பிறந்த” என்
 னுதே, (தோன்றிய) என்றது - (சூ) “கீர்த்தியை வசந்தவ”
 தீ - தேவகி பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்” என்கிறபடியே கர்ப்ப
 வாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுக்கைக்காக. (ஆயர்த்
 ள்ள வென்னுதே நிருபயதமாகச் சொன்னதுக் கறுகுணமாக சப்தார்த்தமரு
 ளிச் செய்கிறார் (ஸர்வரையுமித்தயாதி). அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜகம் ஸா
 பரித்ராணாதிரயமாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகை ப்ரயோஜகமோவென்ன
 வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரேத்தயாதி). “தோன்றிய ஆயர்தம் கோ” என்றத்
 தால் திருவாய்ப்பாடியிலே யென்று தோன்றுகிறது. இப்படி சொல்லக்கூ
 மோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப்ப வித்ததித்தயாதி). (எ) “பேணிச்
 சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்” என்ற விடத்திற்போலே இங்கும் “பிறந்தது
 இங்கே” என்று சொல்லவாமென்றுகருத்து. அன்றிக்கே “ஆட்கொள்ளத்
 தோன்றிய ஆயர்கோ” என்றமல் “ஆயர்தம் கோ” என்பானென்னென்

(க) உ-ஊ-க. (உ) கீ-கஅ-எங். (ஈ) ரா-உ. (ச) பெரியதிருவா-ந-உ.
 (ஊ) ச-திருவ-ஊ. (ஆ)வி-பு-ஊ-ந-உ. (எ)க-உ-ந.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, சு-தி, கக-பா, ஆட்கொள்ள. கக-எ

வினை) ஆயர்க்கு நிர்வாஹகனைவனை. (நாளித்யாதி) நாள்பூக்கள் கமழும்படியான சோலையாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீ வில்விபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (க) “अथ लक्ष्मिणोऽप्युवाच- अकालपतिरो वरुक्छा” என்கிறபடியேபழம்பூ நாற்றம்தோன்றாமல்செல்லுமிதே.

(வேட்கையால் சொன்ன) இவர் மிஞ்சின விருப்பத்தாலே அருளிச்செய்த ஆகிஞ்சுந்யப்ரகாசகமான. (சப்பாணி ஈரைந்தும் வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினை போமே) இவருடைய பா(ஊ) வபந்த(ஐந்)மில்லையெயாகிலும் இவரபி(ஐ)மாநத்திலே ஒதுங்கி இவ ரருளிச்செய்த சப்தமாந்ரத்தையே விருப்பத்தோடே சொல்லுவா ர்க்கு, “இவரைப்போலே மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெற்றிலோம்” என்கிற வினைபோம். .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

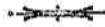
—(*)—

கோவினை) ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீ மதுரையிலேயாகிலும், அது ப்ர காசித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயிதே. தான் தாழ நின்று ஏவிற்துச்செய்து, தன்நீர்மையாலே எல்லாரை யும் வசிகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோ (ந்) ப நிர்வாஹகனை வனை. (நாட்கமழித்யாதி) ஸர்வகாலத்திலும் கமழாரின்றுள்ள பூம்பொழில்களையுடைய ஸ்ரீ வில்விபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்.

(வேட்கையித்யாதி) அவதாரசேஷ்டி தா நுபவத்தில் ஆசையாலே அருளிச்செய்த சப்பாணிவிஷயமானபத்துப்பாட்டையும் ஆஸாபூர்வக மாகச்சொல்லுவவர்களின் அகிலபாபங்களும் தன்னடையேபோம்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

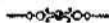
பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஆறந்திருமொழி முற்றிற்று.

ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆவிர்ப்பவித்தித்யாதி) என்றுமாம். திருவாய்ப்பாடியில் ப்ரயோஜநப்பட்ட தென்னாநிநீர்; அவர்களுக்கும் இவனே இழிதொழில் செய்துகொண்டிருக்க இவன் ஆன்கொண்டானே வென்ன, இத்தையரிஹரியா நின்றுகொண்டு ஸப்தார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தானித்யாதி). “கமழ்” என்கிற வர்த்தமானார்த்தாநுணமாக “நான்” என்றத்தை நான்தோறுமென்றாக்கி அர்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது.

(அருளிச்செய்த) என்றது ஆயர்தம்கோவினைக்குறித்தருளிச்செய்தவென்றபடி. வினையைகர்த்தாவாகச்சொல்லுகையாலே (தன்னடையே) என்றது பல்க்கிறது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கடவு பெரியாழ்வார் திருமொழி,க-ப,எ-தி, க-பா, துடர்சங்கிலிகை.

ஸ்வா.—துடர் சங்கிலிப்ரவேசம். கிழே சப்பாணி முகத்தாலே உபாயோபேய பா(ஞ)வத்தில் ஆகிஞ்சந்யத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிட்டார். இனி “தளர்நடை” என்கிற வ்யாஜத்தாலே அது கூலப்ரீதியும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் இவ்விரண்டும் அதிகாராநுகுணமாக நடக்கவே வித்திக்கு மென்னுமிடத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிடுகிறார். அவனுடைய ஆசாரம், ப(ஞ)க்தி மூலமாகவும் பீதி மூலமாகவும் அவகாஹநஹேதுவாயிருக்குமிதே - ப்ரமானாநுகுணமாக ஏதேனுமோர் அதிகாரிக்கும். .... *
 அவ.—முதற்பாட்டு. ஒரு மத்தகஜத்தை இவனுடைய தளர்நடைக்கு உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.— (துடரித்யாதி). மத்தகஜம் ஸ்தம்ப(ஐ)த்தை முறித்து சங்கிலிகைத்தொடரோடேஇழுத்ததுக்கொண்டு முதுகில் கிடச்

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி துடர்சங்கிலிகை ப்ரவேசம்.

அவ.—கிழற்றிருமொழியிலே - சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப் பிராட்டி யநுபவித்தாப்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும்அதில் ஆதராதிசயத்தாலே அவனுடைய பா (ஞ) வயுத்தராய்க்கொண்டு பேசி யநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர்நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தைத்தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாக அவளநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அநுபவித்துப் பேசினாப்போலே, தாமும் தத்பா(ஐ) வயுத்தராய்க்கொண்டு அந்த சேஷ்டித ரஸத்தைத் தத்காலம் போலே அநுபவித்து இனியராகிரிதில். *

மூ.—

துடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பைய நின்னூர்வதுபோல் உடன்கூழிக் கிண்கிணியாரவாரிப்ப வுடைமணி பறைகறங்கத் தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவாரே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) மதாதிசயத்தாலே கம்பத்தை முறித்துக் காவில் துடரை இழுத்துக்கொண்டு நடக்

கூ.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) “மும்மதப்புனல்சோர” என்கிற பதத்தைக்கடாக்கித்து சங்கிலிகை சப்திக்கைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மகாபாயக் காவேரி - ௧)

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சு-ப,௭-நி,௧-பா, துடர்சங்கிலிகை. ௧௩௯

கிற பொற்கயிற்றில் தூங்குகிற மணி சப்திக்க. கயிறு-பொன்னுண்-
மும்மதத்தாலுண்டான ஜலம் அருவி போலே சோ. (மும்மதம்)
இரண்டு கண்ணங்களிலும் தலையிலும் பாய்கிற ஜலம். (வாரணமீத்
யாதி) அந்த ஆனையானது மத விகாரத்தாலே அவரமமாக மெள்ள
நடந்தாப்போலே.

(உடையித்யாதி) உடைமணியுடன் கூடிக்கிண்கிணியாவாரிப்ப-
திருவரையில் நின்றும் நழுவின சதங்கைவடம் திருவடிகளிலே
கையாலே காலில் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் துடரானது சலார் பிலா
ரென்று சப்திக்க. (துடர்) என்று - விலங்கு, ஆணைவிலங்கு - சங்
கிலிகையாயிறே யிருப்பது. “சலார்பிலார்” என்கிறது - சப்தாது
காரம். (தூங்கித்யாதி) முதுகில் கட்டின பொண்கயிற்றில் தூங்கு
கிற மணியானது த்வரிக்க. பொன்மணி யென்கிற விடத்தில்,
“பொன்” என்கிறவித்தால்-பொண்கயிற்றைச் சொல்லுகிறது. (படி
வித்யாதி) உண்டாகப்பட்ட மூன்று வகையான மதஜலமும்அருவி
குறித்தாப்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது - மதத்தாலே
கபோலத்தவயமும், மேட்ட(டி)மும்,மஸ்தகமுமாகிற ஸத்தாக த்யத்
தில் நின்றும் வடிகிற ஜலம். (வாரணமீத்யாதி) ஆனையானது
அந்த மதபாரவயத்தாலே அலலமாய்க்கொண்டு மெள்ள நடக்
குமாபோலே.

(உடையித்யாதி).(௧)“சேவடிக்கிண்கிணி” என்கிறபடியேதிருவடி
களில்சாத்தின சதங்கைகளானவை தன்னிலேகூடி சப்திக்க ; அன்
றிக்கே, திருவரையிற்சாத்தின சதங்கைவடமானது நழுவி விழுந்து
திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அதி
லுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவுமாம்.
(உடையித்யாதி) திருவரையில்கட்டின மணியானது பறைபோலே
“பொன்னுண்மணி” என்றால் த்வரியாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமரு
ளிச்செய்கிறார் (முதுகிலித்யாதி).(தூங்குகிற) என்றது - தொங்காநிற்கிற
வென்றபடி. “பொன்” என்றால் கயிற்றைச்சொல்லுமோவென்ன, லக்ஷணயா
சொல்லுமென்கிறார் (பொன்மணியித்யாதி).

“கிண்கிணியுடன் கூடி ஆரவாரிப்ப” என்றவயித்து த்ருஷ்டாந்தாற்
ரூப்யத்துக்காக “கிண்கிணி” என்றதை-திருவடிகளில்சதங்கையாக்கி ப்ரமாண
பூர்வகமர்த்தம்ருளிச் செய்கிறார் (சேவடியித்யாதி). சங்கிலிகையை இழுத்துக்
கொடுவருமாகாரத்தாலும் த்ருஷ்டாந்தாறுரூப்யம் லித்திக்குமென்று யோஜ
நாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி).(பறை) வாத்யவிசேஷம். “கறங்க ” என்

௧௪௦ பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௭-தி, ௨-பா, செக்கரிடை.

விழுந்து இழுப்புண்டு மிகவும் சப்திக்க. புசுமதமும் உசுமதமுமாயிருக்கும்மீறே இங்கும். (தடமித்யாதி) நடைபொறுக்கும்படி சிக்கென்றிருக்கையாலே தடந்தாளென்கிறார். தன்னிலொத்து உபமாந ரஹிதமாயிருக்கிற திருவடிகளாலே ஸ்வஸமாசுவம் அவஸமாசுவம் நடக்கக் காணவேணும்மென்று பார்த்திக்கிறார். (சார்ங்கபாணி) அவதாரரஹஸ்ய மறியுமவராகையாலே சார்ங்கபாணியைப்போலே இவனும் விரோதிரிஸந ஸமர்த்தகைவேணும்மென்று பார்த்திக்கிறார். தளர்நடை நடவாடுனோ? .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) வருகூட்கரமும் சிவக்கும்படியேதோன்றின செக்கரிடையிலே சிறுபிறைநுணிக்கொம்பு சப்திக்க. (தடந்தாளித்யாதி) பருவத்துக்கீடாய் விகாஸயுக்தமாய் பரஸ்பாஸத்ருசமாயிருக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு, (சார்ங்கபாணி) ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே யுடையவன். இது ஈஸ்வரத்வ சிஹ்நங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அவதரிக்கிறபோதே ஈஸ்வரத்வ சிஹ்நங்கள் தோன்றும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. (தளர்நடை நடவாடுனோ) தளர் நடையாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே நடக்கிற தசையாகையாலே தள்ளம்பாறி நடக்கும் நடை. .... (க)

மு.—செக்கரிடைதுனித்தொம்பில்லேதோன்றும்சிறுபிறைமுனைப்பேபால் நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முனையிலக அக்குவடமுடித்தாமைத்தாவி பூண்டவநந்தசயநன்

தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவாடுனோ.(௨)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) செக்கர் வானத்தினிடையிலே,சாகாக்ர(ॐ॥X)த்திலே தோன்றும்படிஉந்நேயமான றதினர்த்தம் (சப்திக்க) என்றது. “தடம்- இணைத்தான்” என்றநவயித்து தளர் நடைநடக்கும் பருவத்துக்கு அநுருணமான விஸ்தாரம் சொல்லுகிறதென்றுவிவகஷித்து வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பருவத்துக்கித்யாதி). “சார்ங்கம்” என்று ஒன்றையே சொல்லுகைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). (தள்ளம்பாறுகை)-தவறுகை. ... (க)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) “செக்கர்” - செம்மானம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (செக்கர்வானமென்று) “செக்கர்”

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,எ-தி, ௩-பா,மின்னுக்கொடி. ௧௪௧

அங்குரித்துத் தோன்றினுப்போலே யென்னுதல்; செக்கராலே சிவந்த வ்ருக்ஷாக்ரத்திலே தோன்றின சிறு பிறை யென்னுதல். (நக்கவித்யாதி) ஸ்மிதம் செய்யும்போது திருவதரத்துக்கு மேலே அங்குரித்துத் தோன்றின ஒரு திருமுத்து மிகவும்ப்ரகாசிக்க. (நனி ருகை)-ஸ்நிக்த்த(ஓ)வத.

(அக்கித்யாதி) வளைமணிவடமென்னுதல்; வெள்ளிமணிவடமென்னுதல். (அக்கு)-வெள்ளை. இத்தைத்திருவரையிலேசாத்தி. (ஆமைத்தாணி) திருக்கழுத்திலே ஜாத்யுசிதமாக சாத்தின ஆபரணம். (அநந்தசயநன்) *உரகமெல்லணையானிறே. (தக்க மாமணிவண்ணன்) மிக்கப்ரகாசத்தையுடைய நீலரத்தம் தகுதியாம்படியான நிறத்தை யுடையவன். உபமானோபமேயங்கள் துல்யவிகல்பமாய்த் தென்கிற து. (வாசுதேவன்) வஸுதேவபுத்ரன். வாஸுதேவனென்னும தொழிய [ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - வாஸுதேவ - ஸர்வம் வஸுதிதி - வாஸுதேவரி] என்னமாட்டாரிப்போதிவர்; இதுதானிறே அதுதானும். .... (உ)

பாலசந்த்ராங்குரம்போலே. (நக்கவித்யாதி) ஸ்மிதம் செய்கையாலே மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள திருவதரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானதுப்ரகாசிக்க.

(அக்குவடமுடுத்து) சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையில் சாத்தி. (ஆமைத்தாணியூண்ட) கூர்மாகாரமான தாலியாகிற ஆபரண விசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. (அநந்த சயநன்) அவதாரத்தினுடைய மூலத்தைநினைத்துச்சொல்லுகிறது. (க) “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - நாகபர்யங்க முத்ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” என்னக்கடவதிறே. (தக்கமாமணி வண்ணன்) தகுதியான நீலரத்தம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (வாசுதேவனித்யாதி) ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவாளே. .... (உ)

மு.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்கனும் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப் பின்னல் துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றூடையொடும் [யொடும் மின்னில்பொலிந்ததோர் கார் முகில்போலக்கழுத்தினிற்காறை தன்னில்பொலிந்த விருடகேசன் தளர்நடை நடவாளே. (௩)

பண்ண வென்றபடி. “செம்” என்றும் “துவர்” என்று மிருக்கையாலே (மிகவும் சிவந்து) என்றது. “திண்ணை” என்றதினர்த்தம் (உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே) என்றது. ... .. (உ)

கசஉ பொய்யாழ்வார் திருமொழி க-ப,எ-தி, கூ-பா, மின்னுக்கொடி.

அவ, — மூன்றும்பாட்டு. ஒரு பரிவேஷ சந்தான், ஒரு மேகம், இலவ உபமாநமாக வருளிச்செய்கிரார்.

ஸ்வா.—(மின்னித்யாதி) மின்கொடியோடே சேர்ந்த அத்விதிய சந்த்ரணம். அத்தைசக் சூழ்ந்த பரிவேஷமும் போலே திருவரையிலே சாத்தின பொன்னுணும், அதிலே கோவைப்பட்டு ப்ரகாசியாநின்ற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், அவை கீழே தோன்ற அடுக்கமேலேசாத்தினபொன்னின் சிற்றூடையோடுங்கூட, தன்னைச்சூழ்ந்த மின்னிலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட கரியமேகம்போலே, சாத்தின திருக்கண்டங்காறையாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட திருக்கழுத்தோடே. (தன்னில் பொலிந்த) மூன்பு சொன்ன உபமாநங்களாலே ஸௌந்தர்யம் பொலிகையன்மீக்கே (க) “தானே தனக்குமவன்” என்கிறபடியே தன்னிலே பொலிந்த ஸௌந்தர்யத்தையுடையரான (இருடகேசன்)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகனங்க சந்த்ரமண்டலமும் அத்தைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. (பின்னலித்யாதி) திருவரையில் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், இவற்றுக்குமேலேசாத்தினபொன்னின்சிற்றூடையுமாகிற இவற்றோடும். (மின்னிவித்யாதி) மின்னிலே விளங்கப்பட்ட தொரு காளமேகம்போலே திருக்கழுத்தில் சாத்தின காறையோடும். (தன்னிலித்யாதி) இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழ

உரு. — மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மையிவ்யாஹார பலிதம் (அத்தோடு சேர்ந்து) என்றது. திங்களானபோதே வெளுத்திருக்கை வித்தமென்று “வெண்” என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச் செய்கிரார் (அகனங்கம்) என்று. “பின்னலில்” என்றவிடத்தில் “இல்” குறைந்து “பின்னல்” என்று கிடக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிரார் (திருவரையிலித்யாதி). பின்னலுக்கு ந்ருஷ்டாந்தமான மின்னுக்கறகுணமாக (பொற்பின்னலும்என்றது. “மின்னில்” என்ற ஸப்தமியை த்ருதீயையாக்கி “பொலிந்த” என்றத்தை வகூணயா காந்த்யா திக்யமென்று விவகித்தர்த்தம் (மின்னிலேயித்யாதி). கீழெல்லாம் ஆபரணசோபையை யருளிச்செய்து “தன்னில் பொலிந்த” என்கையாலே பலிதர்த்த மருளிச் செய்கிரார் (இவ்வொப்பனையித்யாதி). ... .. (க)

(க) கூ-திருவ-க-அ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, ச-பா, கன்னல். ௧௪௩.

பொலிவாலே இந்திரியங்களை அபஹரிக்கவும், தன்னாலே இந்திரியங்களை நியமிக்கவும் வல்லவன். தன்னில், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே திருவாபரணங்களுக்குப் பொலிவுகொடுத்தவனென்னுமாம். அன்றிக்கே, (தன்னில்பொலிந்து) தன்கொயிலானது (க) “முகில்வண்ணவானம்” என்கிறப்போலே தன்னுடைய ஸௌந்தர்யச்சாயையாலே நிறைந்த வென்னுமாம். .... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்நடை இவனை உகவாத சத்ருக்கள் தலைமேலே நடக்குமோதானென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் திறந்த இல்லியூடே ஊறிப்பொசிந்து பாயுமாயோலே. (கணகண சிரித்து வந்து) கணகணவென்றது-சிரிப்பை அநுகரித்தாதல்; கணகணப்பென்று-உஷ்ணத்துக்குப்பேராய், வெச்சாப்புத் தோன்றச்சிரித்தானென்னுதல். (உவந்து) பிரியப்பட்டி. (முன்வந்துநின்று) முன்னே வந்துநின்று. (முத்தம் தரும்) திருப்பவளத்தை உபகரிக்கும். (என்காலே ஸம்ருத்தனாயிருப்பானாய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இந்திரியங்களைத் தன்வச மாக்கிக்கொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவாலே? .... (௩)

மூ.—

கன்னற்குடம் திறந்தாலொத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமார்வன் தண்ணப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான் தன்னென்றுமாத்மலர்தலைகள்மீதே தளர்நடைநடைவாலே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாயோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்து பிரித்துய்க்கொண்டு. (கணகண) என்றது - வீட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநுகாரம். (முன்னித்யாதி) முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அத (ஈ)ரால்வாதத்தைத் தாராநிற்கும். (முத்தம்) - அதரம். (என்றித்

அந்.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) திருப்பவளத்தில் தீர்த்தம் ஊறிவருகைக் கதருணமாக “கன்னல்” என்றத்தை தக்காரணமான கருப்பஞ்சாராக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கருப்ப மித்யாதி). (இல்லி) என்றது-கில்லியென்றபடி.

கசச பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, ச-பா, கன்னல்.

(முகில்வண்ணன்) நான் என்னுடையவனென்றபிமாநிக்கும்படி எனக்கு வசமாய், கார்முகில்போன்றதிருநிறத்தையுடையவன். எனக்கு வசமாகைக்கடி. * அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பளுகையிறே.

(தன்னைப்பெற்றோர்க்கு) தன்னைப் புத்ரனாகப் பெற்ற பா (ஓ) க்யத்தை யுடைய எனக்கு. (தன்வாயமுதம்தந்து) “முன்பேமுத்தம் தரும்” என்றும், இப்போது “வாயமுதம்தந்து” என்று மருளிச் செய்கையாலே, முற்பாடு “முத்தம் தந்தருளும்” என்றுப்ரார்த்தையாய், அது இப்போதுவித்தித்த தென்றும் தோன்றுகிறது. (என்னைத்தளிர்ப்பிக்கின்றான்) இவ்வாயமுதம்தனை நீராகவிநே, இவருடையஸத்தைவர்த்தி(டி)ப்பது; ஆகையிறே “தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்றது. (தன்னெற்றியித்யாதி). தனக்கெதிரேவந்து சத்ருக்களாய் நிற்கிறவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவாளே வென்றுப்ரார்த்திக்கிறாராதல்; நிர்ணயிக்கிறாராதல்; பயப்படுகிறாராதல். அன்றிக்கே - (க) “सङ्क्षोभं वाप्यु-ஸஞ்சாதபாஷ்பி”.

(ச) யாதி) எனக்கு ப(டி)வ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன்.

(தன்னையித்யாதி) தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தை யுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய வாக (X) ம்ருதத்தைத் தந்து என்னை தழைப்பியா நின்றான். இங்கே “வாயமுதம் தந்து - தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு “முத்தம்தரும்” என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன் செய்துபோரும் ஸ்வபா (ஓ) வகத (டி) நம் பண்ணினபடி. (தன்னென்று இத்யாதி) தன்னேடு எதிர்த்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவாளே. .... (ச)

“தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்றதினர்த்தம் (தழைப்பியாநின்றான்) என்றபடி. அதாவது - ஸந்தோஷத்தாலே என்னுடம்பு பூரிக்கப்பண்ணினென்றபடி. “முத்தம்தரும்” என்றதுக்கும் “வாயமுதம் தந்து” என்றதுக்கும் தோன்றுகிற பெரைநுத்தயத்தைப்பரிஹரிக்கிறார்(இங்கேயித்யாதி). இத்தால்-முத்தம் தருகை ஸ்வபாவம்; தருகையாலே “வாயமுதம் தந்தான்” என்று, அதுக்கு அத்தை ஹேதுவாகச்சொல்லிற்றய்த்து. “என்று” என்றதினர்த்தம் (எதிர்த்த) என்றது. ... .. (ச)

(க) 34-கிஷ்-25-25.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, ௫-பா, முன்னல். ௧௪௫

அவ. — அஞ்சாம்பாட்டு. ஒருமலைக்குட்டனை ஒருமலைக்குட்
டன் துடர்ந்தோடுமொபோலே க்ருஷ்ணன் நம்பிபுத்தபிரானைத்
தொடர்ந்தோடுகிற ப்ரகாரத்தை அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(முன்னலித்யாதி) கருமலைக்குட்டனுக்குமுன்னே நன்
றாய் அத்விதீயமாய் பெரிதான வெள்ளிமலைக்குட்டன் - மலை ஈன்ற
குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடுஎன விரைந்தோட. (பின்)
அக்குட்டியின் பின்னே. (துடர்ந்து ஒரு கருமலையித்யாதி) அஞ்
ஜநகிரி ஈன்ற குட்டி தன்செருக்காலே அத்தைத் தொடர்ந்தோடு
வது போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகத்திலுள்ளார் சாஸ்த்ரங்களையும்ஸ்தோத்
ரங்களையும் ஆசார்யமுகத்தாலே ஆராய்ந்து இடைவிடாதேஸ்துதித்

மு.—

[தோட]

முன்னலோர்வெள்ளிப்பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்
பின்னைத் துடர்ந்தோர்கருமலைக்குட்டான் பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம் பரவியோவாப் புகழ்ப் பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் தளர்நடைநடவானே. (௫)

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) முன்னேவிலகூண
மாய் அத்விதீயமாய்ப் பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையீன்ற குட்
டியானது தன் செருக்காலே திடுதிடுஎன விரைந்தோட. (பின்னே
யித்யாதி) அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப்
பிடிக்கக்காகத் துடர்ந்து, அஞ்ஜநகிரி யீன்றதொருகுட்டி, தன்
பைபுவாதுகுணமாகக் காலுக்குக்கால் பேர்ந்தடியிட்டுச்செல்லுமா
போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள் ஜ்ஞாநசக்திக
ளுள்ள வளவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) “நல்” என்றதுக்கர்த்தம்
(விலகூணமாய்) என்றது. “பெருமலைபோன்ற குட்டன்” என்று சொல்லக்
கூடாமையால், மலையீன்ற குட்டியானதென்கிறார் (பெரிதாயித்யாதியால்).
“பின்னே” என்றதுக்கு - பிற்பாடென்றர்த்த மல்லாமல், த்விதீயாந்தமாகப்
பின்பு தேசத்தை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கி
றார் (அந்தலித்யாதி). (காலுக்குக் கால்) என்றது - அடிக்கடியென்றபடி.

“உலகம் பன்னிப்பரவி” என்றவயித்து வாக்யார்த்தமாதளிச்செய்யு
[லோகமெல்லாம்கூடி]

கசக பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, சு-பா, ஒருகாலில்.

துப் போரும்படியான புகழையுடையனாய், தனக்கு அக்ரஜனான நம்பிமூத்தபிரான் வெள்ளிமலைக்குட்டிபோலேசெருக்காலேமுன்னே ஓட, பின்னே அவனைப்பிடிக்க வேணுமென்றேடிச் செல்வான் தளர் நடை நடவாளே. .... (டு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நடந்தவிடத்தில் லாஞ்ச (ஶ) லநதோன்ற நடந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(ஒருகாலிலித்யாதி) ஒருகாலில் உள்ளடி. பொறித்த மைந்த சங்கு, ஒருகாலில் உள்ளடி. பொறித்தமைந்த சக்கரம்-அத்விதியமான திருவடியில் அகவாயிலேசாத்தினுப்போலே, (க) “அடிதா அ” என்கிறபடியே ரேகாநுபேணப்ரகாசிக்கும்படி அமர்ந்ததிருவாழியாழ்வான், இப்படியிருக்கிற மற்றைத் திருவடிகளில் ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யாழ்வானும். (இருகாலும்) கீழே “ஒருகால் ஒருகால்” என்று வைத்து “இருகால்” என்னும்போது, கீழ் உபமாநராஹித்யம் சொல்லிற்றாய், இப்போது ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பானபடி சொல்லிற்று மித்தனை. இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு நடந்தருளும்போது நடந்தவிடம். (அங்கங்கெழுதினப்போல்) தூலிகையாலெழுதினப்

காணவொண்ணாத புகழையுடையனாய் பலகேவனென்னும் பேரையுடையனான தன்னுடைய தமையனானவன்செருக்கிமுன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடவேணுமென்று தன் சைபாவாதுகுணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவாளே. .... (டு)

மூ.—

ஒருகாலில் சங்கொருகாலிற்சக்கர முள்ளடிபொறித்தமைந்த இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினப்போ லிலச்சினைபடநடந்து பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்துபெய்து கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாஸை தளர்நடை நடவாளே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி) ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யமும் ஒரு திருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானும் மாக உள்ளடிகளிலே ரேகாநுபேண பொறித்துச் சமைந்த இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. (அங்கங்கித்யாதி) அடியிட்ட அல்வவ ஸ்த்தலங்களிலே தூலிகைகொண்டு எழுதினப்போலே அடையா

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி)(பொறித்துச்சமைந்த) என்றது- சிவந்தமாயிருக்கிற வென்றபடி. (தூலிகை) சித்தர்சலாகை. கீழைக்கடா

(க) பெரியதிருவ-நக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, சு-பா, ஒருகாலில். கசௌ

போலே லாஞ்ச (சு) கைதோன்றக்கண்டு இன்பவெள்ளம் பெருக வேணும். நம்பெருமாள் கோடைத் திருநாளுலா வியருளிவெளியில் அழகியதான லாஞ்சகைகண்டு நம்முதலேகளுக்கும் இன்பவெள்ளம் பெருகாநின்றதிறே. (பின்னையும் பெய்து பெய்து) இன்பவெள்ளம் பின்னையும் மேல்மேலுமுண்டாம்படி.

(கருகாரித்யாதி) (கருகார்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேயும் கடல்போலேயு மிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். “கருகார்க்கடல் வண்ணன்” என்கிறது - “கார்க்கடல்வண்ணன்” என்னுமாபோலே. “கருமை” பெருமையுமாம். (காமர்தாதை) அவனுக்கு ஸௌந்தர்யமும் மார்த்தவமும் சித்தஜத்வமுமுண்டாய்த்து- இவன் வயிற்றில் பிறப்பாலேயிறே. (ச) *காமனைப்ளம் படும்படி நடந்து. (பெருகாவித்யாதி) இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலனப் பெருகாநின்ற ஆகந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆகந்தத்தையுண்டாக்கி.

(கருகாரித்யாதி) இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (கருமை) இருட்சி. (கார்) குளிர்ந்தி. அன்றிக்கே, “கருமை” பெருமையாய், “கார்” இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, “கார்” என்று- மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவ னென்னவுமாம். (காமர்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனுவன். (ச) * காமனைப்பயந்த காணையிறே.

கூறித்து “பெருகாநின்ற” என்றவர்த்தமாநார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). “வெள்ளம்” என்றபதார்த்தம் (ஸாகரம்) என்றது. இலச்சினைப்பட நடக்கையாலே வந்த ஆகந்தத்தைச் சொல்லி இதுக்கு மேல் தவறி நடக்கையால்வந்த ஆகந்தத்தைச் சொல்லுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). ஆகந்தத்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டு தளர்நடைநடவானே வென்று கருத்து.

“கரு” “கார்” என்கிற பதங்களைக்கடலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தத்வய மருளிச் செய்கிறார் (இருண்டித்யாதி). “கரு” என்கிறதை - கருக்கு விசேஷணமாக்கி மூன்றாமர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). [கூண்டி ஸூரூபி - கூண்டி - காமயதே ஸர்வைரிதி-காமம்] என்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அழகாலேயித்யாதி). (வெருட்டி) பிரட்டி. (உச்சாய்

கசஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி சு-ப, எ-தி, எ-பா, படர்பங்கயம்.

பயந்த காணையிறே. காமனைப்பயந்த பின்பும் கீழ்நோக்கிப் பிராயம்
புகாநின்றானிறே. காமர்தாதை பின்னையும் பெய்து பெய்து தளர்
நடை நடவாளே. .... (சு)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உடைமணி கணகணவென்கிற ஓசை
யோடே தளர்நடை நடக்க வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(படரித்யாதி) சேற்றுவாய்ப்பாலே படராநின்ற
தாமரைஇலையணையப் பூத்த அந்தந்தாமரை கட்டவிழ மது ஊறித்
துளிக்குமாபோலே. (பனி) குளிர்ச்சி. (இடங்கொண்ட செவ்வாய்)

(சு) “ब्रह्मसूत्रेण यन्-वसन् - प्रसवार्न्तन्स येषवन्” என்னும்
படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகு
மாய்த்து.

“காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து
பெய்து - தளர்நடை நடவாளே” என்று அவ்வயம். (சு)

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழப் பனிபடுகிறது துளி போல்
இடங்கொண்டசெவ்வாயூறி யூறி யிற்றிற்று வீழ்நின்று
சுடுஞ்சேக்கழத்தின்மணிக்ஞால்போ லுடைமணிகணகணைநத்
தடந்தாளினைகொண்டுசார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவாளே(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) பெருத்திருந்துள்ள
தாமரைப்பூவானது முகுளிதமாயிருக்கையன்றிக்கே, வாய்நெகிழ்
ந்த வளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மதுவானது

நாட்டில் அழகாயிருக்கு மவர்களைத் தோற்பிக்கும்படி அழகானவனென்று
சொல்லிற்றய்த்து. எடுத்தப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் (ப்ரஸவார்தமித்யாதி).
(ப்ரஸவார்தம்) என்றது-ஸத்ரீஜங்களுக்கே யாகிலும், அவர்களைப்போலே
புருஷர்களுக்கும் யெளவநம் கழியும், என்று வசநத்துக்குத் தாத்பர்யமாய்,
அப்படி இவனுக்கன்மென்று சருத்து. ... .. (சு)

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) “படர்” என்றதினர்த்தம் (பெருத்
திருந்துள்ள) என்று. “நெகிழ” என்றத்தால் தீரக்கழிய அலருகையும், கேவ
லம் முகுளாவஸ்த்தையும் சொல்லக்கடாமையா லருளிச் செய்கிறார் (முகு
ளிதமாயித்யாதி). “பனி படு” என்றதினர்த்தம் (குளிர்த்தியையுடைத்
தான) என்று. “படு” என்றவநந்தரம் “மது” என்றத்தை அத்த்யா(ऋ) ளு
ஹித்து பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அகவாயில் மதுவானது) என்

(சு)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, அ-பா, பக்கம். ௧௪௯

இடங்கொள்கையாவது - வாயிலொரு புடைக்குள்ளேயிறே வைய மேழும்கண்டது. (௧) *உலகமுண்ட பெருவாயனிறே. இடமுடைத் தாய் சிவந்த திருப்பவளத்திலே வாக(ஈ)ம்ருதம் ஊறியூறி இற்றிற்று வீழ் நின்று. (கடுஞ்சேக்கழத்தித்யாதி) கடிய சேவின் கழுத்தில் கட்டின மணிகள் கணகணவென்று சப்திக்குமாபோலே, கணகணப் பாவது-கணர் கணர் என்கை. (உடைமணி) திருவரையில் சாத்தின மணி. (தடந்தாளிணைகொண்டு) அழகியதாய் உறைத்ததிருவடி களைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஓரவதாரத்திலுண்டானவற்றை எல்லா அவதாரங்களிலும் கொள்ளலாமிதே, ... (எ)

ஸ்வா.-எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கரும்சிறுப்பாறைபக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்த்தனைய-கருமையுடைய சிறுதாயிருக்கிற மலை சிறுகத்துளித்து விழுமாபோலே. (இடங்கொண்ட வித்யாதி) இட முடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி முறிந்து விழும்படி நின்று. (கடுஞ்சேக்கழத்தித்யாதி) கடிதான சேவின் கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த்வரி போலே, திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்கும்படி. (தடந்தாளித்யாதி) ஸவிகாஸமாய் பரஸ்பர ஸத்ருசமான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவாரே. .... * (எ)

மூ.—பக்கம் கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள் பகர்த்தனைய அக்குவடமிழந்தேறித்தாழ அணியல்குல்புடைபெயர மக்கருலகினில்பெய்தறியா மணிக்கமுவிபுருவின் தக்கமாமணிவண்ணன்வா சுதேவன் தளர்நடை நடவாரே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கருத்த நிறத்தை யுடைத்தாய்ச் சிறுத்திருந்துள்ளமலையினுடைய பார்வலத்திலேகிம்

று. “சிறு” “துளி” என்ற விரண்டும் கடைக்குறைத்தவென்ற மருளிச் செய்கிறார் (சிறுகத்துளித்து) என்று. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் “வீழ்” என்றத்தை இங்கு மதுஷங்கித்தருளிச் செய்கிறார் (விழுமாபோலே) என்று. “வாய்” என்றது-வாய்ஜலத்தை லக்ஷணயா சொல்லுகிறது. ... (எ)

ஆ.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) “கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே” என்றவ்யித் தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கருத்தவித்யாதி). தார்ஷ்டாந்திகத்தில் “அக்குவடமிழந்தேறித்தாழ” என்றசுக் கணகணவா “ - -

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, கூ-பா, வெண்புழுதி. கடுக

ஸ்வா.—(வெண்புழுதியித்யாதி) தூயபுழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு கையாலே அனைந்தும் வருவதாய் கரிதாயிருக்கிற இளவானைக்கன்று போலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளியபுழுதியை அனைந்து ஏறட்டிக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) வாமநாவதாரத்தைத் த்ரிவிக்கிரமனாகக் கண்டாப்போலே குணஸாம்யத்தாலே இதுவும்து வாகவிதே இவர்காண்பது. (சிறுபுகர்படவியர்த்து) திருமேனியில் புழுதிக்குருடுவே திருமேனி நிறம்புகர்த்து வேர்ப்பொடே தோன்ற (ஒண்போதித்யாதி) கமலவொண்போதலர்ந்தாப்போலே யிருக்

மூ.—

வெண்புழுதிமேல்பெய்துகொண்டனைந்ததோர்வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல் தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தொன்றுமரோவாமே தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானே. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைந்ததொரு கரிய ஆனைக்கன்றுபோலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) ஆஸிரிதனை இந்ந்ரன பேகூதிதம் செய்கைக்காகத் திருவழகனின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை அளந்தவன். (சிறுபுகர்பட வியர்த்து) ஏறட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி. வியர்த்து. (ஒண்போதித்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) யதாஸ்ருதத்தில் “அனைந்ததோர்” என்னுமளவுமேவேழத்துக்கும், “கருமை” என்றது கன்றுக்கும்விசேஷணங்களாகத்தோன்றுகையாலே, தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஆதூர்ப்யம் ஸித்தியாமையாலே, எல்லாம் கன்றுக்கே விசேஷணமாக வேண்டி, கருமையையும் கீழோடேசேர்த்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வெளுத்தவித்யாதி). “தெண்” என்று தெளிவாய், அத்தாலே வெண்மையைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தெள்ளியவித்யாதி). “வெண்புழுதி” என்று த்ருஷ்டாந்தத்திலிருக்கையாலும், மேலே “புகர்பட” என்று பரபா (ஞ)கம் தோன்றச்சொல்லுகையாலும் இங்ஙனம் கொள்ளவேணும். கோவீந்தனென்றதே “திரிவிக்கிரமன்” என்றதுக்கு ஹார்த்தாபிராயமருளிச் செய்

கடுஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ஏ-தி, ௧0-பா, திரைநீர்.

கிற சிறியதிருவடிகள் மிதித்தவிடத்தே உறைத்து நோவாமே. (க)
 * மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. (தண்போதீத்யாதி)
 குளிர்ந்த பூக்களாலே அலங்கரித்த திருப்பள்ளிமெத்தை மேலே.
 (தவிசு) படுக்கை. .... (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமத்த்யேதோன்றின பூர்ண
 சந்திரனைப்போலே ஒப்பனையோடே நடக்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(திரையித்யாதி)திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்ர
 மத்த்யே சலித்துத்தோன்றின பூர்ணசந்திரனைப்போலே. (திருநீ
 ரித்யாதி) சந்திரனிலும் நீர்மையையுடைத்தாய் அழகிதான திருமுக
 யாதி அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே அலர்ந்ததாமரைப்
 பூப்போலேயிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே
 ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. (தண்ணித்யாதி) குளிர்ந்தபூக்
 களையுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவாளே. (தவிசு)
 மெத்தை. .... (க)

மு.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன் தன்
 திருநீர்முகத்துக்குலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
 பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
 தருநீர்ச்சிறுச்சுண்ணந்துள்ளஞ் சேரரத்தளர்நடைநடவாளே

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை
 யுடைய ஸமுத்ர மத்த்யத்திலே சலித்துத்தோற்றுக்கிற சந்திரமண்ட
 லம்போலே. (செங்கண்மாலித்யாதி). சிவந்ததிருக்கண்களையும்
 அதுக்குப் பரபாக(ஶ்)மான கறுத்த நிமத்தையு முடையனாய் ப்ர
 திருவடிகளுறத்தும்படி நடந்தவன். அப்படியன்றிக்கே திருவடிகளின் மார்த்
 தவாறுகுணமாக மெத்தைமேலே நடக்கவேணுமென்று பரிபுதோற்ற “திரி
 விக்கிரமன்” என்கிறாரென்றுதிருவுள்ளம். “எறட்டுக்கொண்டவித்யாதிக்கு-
 திருமேனியில் சிறிது ப்ரதேசமானது புழுதினைந்த விடங்களிலே புகர்த்துத்
 தோற்றும்படி” என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (அழகியதாய்) என்றது
 தாமரைக்கு விசேஷணம். ... .. (க)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) “நீர்” என்று ஸமுத்ரமாய்
 அத்தாலே திரை அர்த்தலித்தமாயிருக்க விசேஷித்ததுக்கு பா (ஶ) வம்
 (திரைக்கிளப்பத்தையித்யாதி). இத்தால் சந்திர மண்டலத்துக்கு சாஞ்சல்யம்
 ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றுமென்று கருத்து. ஸமபிவ்யாஹாரபலிதம் (அதுக்கு

(க) தி-வாய்-க-உ-க0.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, கக-பா, ஆயர்குலத்து. கடுக

மண்டலத்திலே ப்ராக்ரிபிப்பிக்கிற திருக்குழல் சுட்டியானது புடை பெயர்ந்தெங்கும் ப்ரகாசிக்க. (பெருநீரித்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் எப்போதும் அலை யெறியக் கடவதாயிருக்கிற கங்கையிலும் ப்ரஸித்தமாய், உபமாநரஹிதமாய், ஸகலப்ரமானவேத்யமாய், சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களோடே கூடி ரக்ஷயரக்ஷகபா(ஞ)வந்தைமாறாடி மங்களாஸாஸநபர்யந்தமானபலத் தைத்தரும் சிஅச்சண்ணநீர் துள்ளம் சோர. கங்கையிலும் பெரிய தென்றது - ப்ரபஞ்சாவலம்பேறே துவாக. .... (க0)

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற் றர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்ஸ்தகேசனாயிருக்கிறவன். (மால்)கரியவன். (தன்னித்யாதி)தன்னு டைய, அழகியதாய் நீர்மையையுடைத்தானதிருமுக மண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது, எங்குமொக்க ப்ரகாசித்து இடம் வலங் கொண்டசைய. (பெருநீரித்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரிய தாய், அத்விதீயமானதீர்த்தபலத்தைத்தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிஅச்சண்ணமானது துளிக்கத் துளிக்கத்தளர்நடைநடவாடு. (க0)

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற் றர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சநவண்ணன்றண்ணைத் தாயர்மகிழ்வொன்றார் தளரத்தளர்நடைநடந்ததனை வேயர்புகழ்விட்டு சித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார் மாயன்மணிவண்ணன்றாள்பணியும்மக்களைப்பெறுவர்களே.கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபாகமான) என்றது. “திரு” என்ற பதார்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. (நீர்மை) ப்ரஸந்நதை. “துலங்கு” பதார்த்தம் (விளங்குகிற) என்றது. “எங் கும் திகழ்ந்து புடைபெயர்” என்றவயித்தீர்த்தம் (எங்குமொக்கவித்யாதி). “திரையெழு” என்கிற வர்த்தமநார்த்தம் (மாறாமல் அலையெறிகிற) என் றது. (கங்கையிலுங் காட்டில்) என்றதுக்கு, (பலத்தைக்கடந்த) தோடந்வயம். “.....”

கஞ்சு பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, கக-பா, ஆயர்குலத்து.

ஸ்வா.—(ஆயரித்யாதி)ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தது-ஸாக்ஷா
 த்஥ாரபாரும் ப்ராமாணிகரும் அறியுமத்தனையிறே. ஆயர்குலத்திலே
 தோன்றியதிறே - ஜ்ஞா-ஜ்ஞாவிபாக(ஈ)மற எல்லாரும்றிந்தது.
 இப்படி (தோன்றிய அஞ்ஜவண்ணன் தன்னை), (தாயரித்யாதி)
 தாய்மாரான அதுகூலஜவந்தனும், இவர் தாமும் மகிழ். இவனைக்
 காண உகவாதவனவெயன்றிக்கே, நடக்கக்கற்றினென்று கேட்ட
 போதே வறிறேறி கொளுந்திவந்து பூதநாசகடயமளார்ஜுரங்களா
 கிற இவர்களை வரவிட, இவர்கள் முடிந்தமைகேட்டு, (க) “கஞ்சன்
 வயிற்றில் நெருப்பு” என்னும்படி “அழன்ற சத்ருக்களும் ஒன்றில்
 அவனை ஜயிக்கப் பெறுகிறிலோம்; அவனை ஜயிப்பதாக வீரவாதம்
 பண்ணிப்போனவர்களை மீண்டுவாக் காண்கிறிலோம்; பிறப்பதற்கு
 முன்னே பிடித்தும் உருவிய வானோடே நிலாநின்றோம்; இன்
 ஓருப்பாக்கடியில்லை; இனி ஸாது மந்திரியான அக்ருணை அழைத்
 தாகிலும் உறவுசெய்து பார்ப்போம்” என்று அக்ருணை அழை
 அவர் சொன்னவார்க்கையாலும்மிகவும் தளர்த்தியாமித்தனை
 ப்ரதிகூலித்தார்க்கும் இருந்துதானருவதிற்காட்டில் சாகவ
 மென்றாலும், சாவு அரிதாயிருக்கும்றே. அதுகூலித்தாரும் மங்
 களாஸாலவருபேண “இவனுக்கென் வருகிறதோ” என்று க்வேசித்
 தாலும், க்வேசிக்கை அரிதாய் மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டுமிறே.

ஸ்வா.—(ஆயரித்யாதி) கோ(ஈ)பகுலத்திலேவந்து ஆவிர்ப்பவித்த
 ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தமை அடியறிவாரறியுமித்தனையிறே;
 இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. (அஞ்சனவண்ணன் தன்னை.) கண்ட
 வர் கண்கூலிரும்படி அஞ்ஜகம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை
 யுடையவனை. (தாயரித்யாதி) பெற்றதாயான யசோதையும் அவ
 னோபாதி ஸ்நேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதராம்படியாகவும், தொடரில்
 பருவத்திலே பூதநாசகடாதிக்கள் நிரஸ்தரானமையை யறிந்த கம்
 ஸாதிக்களான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனெனமைகண்டு

அரு.—பதினொரம்பாட்டு. (ஆயரித்யாதி) யதுகுலத்தில் பிறந்தவனை,
 “ஆயர்குலத்தினில் தோன்றிய” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கி
 றார் (ராஜகுலத்தில்த்யாதி). பஹுவசநத்தைக் கடாக்ஷித்து (பெற்றதாயா
 னவித்யாதி). “ஒண்ணு” - சத்ருக்கள்.

(க) திருப்பாவை-உடு.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, எ-தி, கக-பா, ஆயர்குலத்து. கருடு

அவனுக்கப்பிக்கையாலே. (தளர்நடைநடந்ததனை) அவன் இப்படி நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) “வேயர்” என்று பட்டர் பிரானாகையாலே குடிப்பேரும் சொல்லவேணும்மே; அன்றிக்கே “வேயர்” என்று ப்ராஹ்மணருச்சுலந்த்யாவந்தகம்விசேஷேணநிருபகமாமாபோலே, இடையர்க்கும் “குழல் கோவலர்” என்று நிருபகமாகையாலும், இவர்தாம் கோ(ர்)ப ஜந்தத்தை ஆஸ்தாரம் செய்கையாலும், அவன் றுணம் ராஜகுலத்திலும் ஆயர்குலத்திலும் ஆவிர்ப்பவித்தாப்போலே யிறே, இவரும் இரண்டு குலத்திலும் ஆவிர்ப்பவித்து மிக்கபுகழையு முடையரானபடி. (விட்டுசித்தன்) இவர் “வாஸுதேவன்” என்றுப் போலேயிறே “விஷ்ணுசித்தன்” என்றபடியும். அன்றாகில் வஸ்துநிர் தேசமும் ஆஸ்ரயணியத்வமும் கூடாதிறே. வ்யாபகமந்த்ரங்களுக் கும் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடொழிய வ்யதிரேகத்தால் ஸத்திதி யில்லையிறே. (சீரால் விரித்தன) சீரால்விரிக்கையாவது - குணஸ்ரய தர்ஸமும், குணப்ரகாஸ ஹேதுவும், குணப்ரகாச ப்ரயோஜநமு ம்மே. (உரைக்கவல்லார்) இவர் விரித்தப்ரகாரம் அறியாதிருந்தார் களையாகிலும், இவர் அபிமானத்திலே ஒதுங்கி இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அதுஸந்திக்குமவர்களும். (மாயன் மணிவண் ணன் தளர்பணியும்) * ஆஸ்சர்யமான கல்யாண குணங்களையும், ஆத்மகுண நானாத்வத்தையும், நீலரத்தம்போன்ற வடிவழகையுமு “என் செய்யப்புகுகிறோம்” என்று பீ(டி)தராய அவஸந்ராம்படி யாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) (க) * வேயர்தங்கள் குலத்துநித்தவராகை யாலே, அக்குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப் புகழும்படியான பெரியாழ்வார். (சீராஸித்யாதி) சீர்மை யோடே விஸ்தரித்துச்சொன்னவிவற்றை ஏதேனு மொருபடி சொல்லவல்லவர்கள். (மாயனித்யாதி). ஆஸ்சர்யமான குணங்களை யுடையனாய், நீலரத்தம்போன்ற வடிவையுடையனானவனுடைய திரு

அவர்கள் தளருகைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லாதின்றுகொண்டு தாட்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சீர்மையோடித்யாதி). ... .. (க0)

ஆயர்திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

(க) இ-ச-கக,

கடுக பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, அ-தி, பொன்னியல்ப்ரவேசம்.

வடயவன் திருவடிகளிலே பணியும். “பணியும்” என்ற வர்த்தமா
 நம் உத்தமனில் வர்த்தமாநமாதல், உத்தரவாக்யத்தில்ப்ரார்த்தநை
 யாதலீதே. (மக்களைப்பெறுவர்களே) புத்தர்களைப் பெறுவர்கள்.
 ஆவர்களாகிரூர்-சிஷ்யவத்புத்தர்களாதல்; தாஸவத்புத்தர்களாதல்;
 சிஷ்யதாஸர்களாதல். இதுதான் - சப்தோச்சாரண மாத்ரத்திலே
 கூடுமோவென்னில்; இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவாருளிச்செய்
 ததைஒதி, ஒதுங்கித்துப்போருமவர்களுக்குக்கூடும். எங்கனெயென்
 னில், இவர்களாலே திருந்தினை சிஷ்யர்களுடைய நினைவாலே; (க) “ஊக்
 ுஷம்-சுகதாதம்” (உ) “இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள்” (ஈ) “நந்
 தன்பெற்றனன்”. கூரத்தாழ்வார் நங்கையார் திருவடிகார்த்தவாறே
 பின்பு ஆவர்த்திப்பதாக அறுதியிட்டது கூடுகிறவளவில் தம்முடைய
 புத்தரான ஆழ்வாருடைய பரிவைஷ்ணவத்வத்தைக் கண்டு இதி
 னுடைய எடுப்பிருந்தமைகண்டோமுக்கு ஆழ்வாருக்கு அந்ய
 சேஷத்வம் வரவொண்ணாது என்று ஆவர்த்திக்கை தவர்த்தாரிதே.
 அன்றிக்கே ஸாதிப்பாயமாக வல்லார்க்குச் சொல்ல வேண்டாதிதே.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—பொன்னியல்ப்ரவேசம்.—கீழே இவருடைய அபிமாந
 த்திலே ஒதுங்கி அதிகாரியானவன் நல்வழிகடக்கவே அதுகூலப்பீதி
 வடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வாநுருபமான வருத்தி விசேஷத்தைப்பண்
 னும் ஸத்புத்தர்களைப் பெறுவர். “மக்கள்” என்று-அவிசேஷமா
 கச் சொல்லுகையாலே விதையாலும் ஜந்மத்தாலும்வரும் உபய
 வித புத்தர்களையும் சொல்லுகிறது. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி பொன்னியல்ப்ரவேசம்.

—(*)—

அவ.—அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷத்திணுடைய
 ரஸத்தை, பெற்ற தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி தத்தகாலத்தில்

ஆறு-பொன்னியல்ப்ரவேசம்.—(சேஷத்திணுடையரஸத்தை) என்றது-

(க)

(உ) உ-உ-ஊ.

(ஈ) பெரு-தி-எ-ஈ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, பொன்னியல். கடுஎ

யும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் ஸ்த்திக்குமென்றார். ப்ரதிகூல நிரஸநந் தான்-தேஜோவதமும், ப்ராணவதமுமாயிறேயிருப்பது. ஸாக்ஷாத் ப்ரதிகூலமாவது - தேஜேஹந்த்ரியங்களும் தானும்மே. தேஜேஹந்த்ரியங்ளை தேஜோவதம் பண்ணுகையாவது - அதிகாராறுகுணமாக நியமித்து சிறைப்படுத்தி நியாயமாக்க்குகை. நிரஸிக்கையாவது- எம்பாரைப்போலேயிறே. தானே தனக்கும் சந்ருஷுமாயிருக்கும்மே. கர்மத்தாலன்றிக்கே, காலத்தாலன்றிக்கே, தெசுத்தாலன்றிக்கே, இந் த்ரியங்களாலன்றிக்கே “நானேசெய்தேன்” என்றானிறே. இனிமேல் “அச்சோ” என்கிறவ்யாஜத்தாலே அயோக(X)வ்யவச்சேதமும், அப் ரதிகேதம்முதலான ஆதம்முணங்களுண்டாகிவிதே அவனைக்கூட லாவதென்னுமர்த்தத்தை வெளியிடுக்கிறார்.

அவனைக்குறித்து அதுபவித்தாப்போலே, பிற்சாலமாயிருக்கச் செய்தேயும் மயர்வறமநிகல மருளப்பெற்றவராகையாலே தத்தகாலம் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அதுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாறுகுணமாகஊழிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளும்படியை, யசோதைப்பிராட்டி அதுப விக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவன் வந்து தன்னை அணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவன் அதுபவித்த ப்ர காரத்தை, அப்படியே தாமும் அதுபவித்து ஊருஷ்டராகிறார். “அச்சோ” என்று - அவன் வந்து அணைத்துக் கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அதுபவிக்கையுமே அவ னோடுஇவர்க்குஸாயம். *மயர்வறமநிலம்பெற்று, பரத்வாதிகளை யெல்லாம் தெளியக்கண்டவராகையாலே அவதாரந்தர சேஷ்டிதங் களையும் இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்தரகாலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங் களையும் தர்மயையத்தாலே வஸ்துவிசேஷணமாக்கிக் கொண்டு அவனைப்புகழ்ந்து, அந்த பாலசேஷ்டித ரஸத்தை அதுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம். .... * * * * *

அதினுடைய வழகையென்றபடி. (அதுபவித்தாப்போலே) என்றவநத்தரம் “இவர்பால்யசேஷ்டிதத்தை அதுபவிக்கும் காலம்” என்றுசேஷம். (ப்ரகாசி த்து) என்றது - ப்ரகாசிக்கவென்றபடி. (அணைக்கையாகிற ரஸத்தை) என்றது - அணைக்கையிலுண்டான வழகையென்றபடி. இங்கு தர்மியதர்மங்களு க்கு அபேதநிர்தேசம் ஓளபசாரிகம். (வஸ்து) என்றது-தத்தகாலாதுபாவ்யமான க்ருஷணனாகிற பரவஸ்து வென்றபடி. ... * * * * *

௧௫௮ பெரியாழ்வார் திருமொழி சு-ப, அ-தி, சு-பா, பொன்னியல்.

அவ.—முதற்பாட்டு. மின்னோடே ஒருமேகம் வந்தாப்போலே வந்து என்னோடே அணையிலணுமென்கிறார்.

ஸ்வா—(பொன்னியலித்யாதி) பொன்வடத்திலே கோவைப் பட்டு, ஓசையைபுடைத்தானகிண்கணியைத்திருவரையிலேபின்னே சாத்தி, திருச்சுட்டியை முன்னேசாத்தி. (தன்னியலித்யாதி) தன்

மு.—பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிப்புறங்குட்டித்.

தன்னியலேராசை சலன்சலனென்றிட

மின்னியல்மேகம் ஊரைந்தெதிர்வந்தாப்போல் [வச்சோ.

என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான் வாராவச்சோ

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியல்கிண்கிணி) பொன்னிலே இயலப்பட்டகிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேலேபொந்தேயத்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னே உபாதாமாகச் சமைத்ததென்றால் தவநிக்கக்கூடாதிதே. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். மேலே “சலன்சலனென்றிட” என்கையாலே, கிண்கிணியென்றவிதது-திருவரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. (சுட்டி) லலாடபூஷணம். இவற்றை, “புறங்குட்டி” என்றது-புறமென்று-இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்த ஸ்தலங்களிலே சுட்டி என்ற படி. “கண்கால்புறமகம்” என்கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்கு வாசகமிதே. (தன்னியலித்யாதி). திருவரையில் கிண்கிணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும், தனக்குரியல்

அந.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியலித்யாதி) (இயலப்பட்ட) என்றது - சமைக்கப்பட்ட வென்றபடி. (பொந்தேயத்து) என்றது - பொன்னின்பூசியென்றபடி. “பொன்” என்றபொன்ஸைத்ரமாய் அதிலே இயலப்படுகை-கூடுகையாய் அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “உடைமணிகண்கணை” என்று சொல்லாதே, க்ஷூத்ரக (ஶ்) ண்டிகைகளுடைய சப்தாநுகாரமான “சலன் சலன்” என்கிற சப்தம் ப்ரயோகிக்கையாலே, அவ்சேஷண எல்லாவற்றையுமுருளிச்செய்கிறார் (மேலேயித்யாதி). “புறம்” என்று இடத்தைக் காட்டுமோவென்ன நியாமகமுருளிச் செய்கிறார் (கண்ணித்யாதி). “தன்” என்று ஏகவசநமாகவெடுத்தது-பாட்டில் “கிண்கிணி” என்று ஜாத்யேகவசநமாயிருக்கையாலே. (இயல்வான) - ஸ்வாபாலிகமான வென்றபடி.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-நி, க-பா, பொன்னியல். கடுக

விஷ்டத்திலே வினையாடாநின்றால் கிண்கிணி முதலான ஆபரணம் த்வரிக்குமிதே. (சலன் சலன்) - அநுகாரத்வரி.

(மின்னியலித்யாதி) மின்னோடெகூடி ஒருமேகம் கால்படைத்து கடுகடையிட்டுக் கொடுவருமாபோலே, திருவாபரணப்ரகாசமும் திருமேனியில் ப்ரகாசமும் தோன்ற. (என்னிடையித்யாதி) உனக்குப்ரார்த்தநீயமான என்னிடையினிருப்புக்கு, எனக்குப்ரார்த்தநீயமான உன்னுடைய ஓட்டத்தைத்தாரா; நானெடுத்தணைக்கும்படி கூடவேணும். இவருடைய ஓவ்வந்தமுத்தரை பரமபக்தி ப்ரயந்தமாறாலும், அவனுக்குவென்டுவது அப்ரந்திஷேதமிறே. (எம்பெருமான்வாரா) என்றது - ஸ்வாமியாய், மஹோபகாரகனும், வானத்வரி சலன் சலனென்று த்வரிக்க. “சலன்சலன்” என்கிறவிது அநுகாரசப்தம்.

(மின்னியலித்யாதி). மின்னையல்வாக வுடைத்தான மேகமானது கால்படைத்துக் கடுகடையிட்டுக்கொண்டு எதிரே வருமாபோலே. கீழ்-“கிண்கிணி சுட்டி” என்றவை, (க)“செங்கமலக்கழல்” என்கிறபாட்டிற் சொன்ன ஸர்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்குப் பரபாக(ஈ)மான அவ்வாபரண தேஜஸ்ஸோடே கூட நடந்துவரவேணும்மென்னு மபேகைஷயைப்பற்ற இந்த த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்தது. (என்னிடையித்யாதி). என்னுடைய ஒக்கலையினிருப்புக்காசைப்பட்டு ஒடிவந்து என்னை அணைத்துக்கொள்ளவேணும். இருகால் சொல்லுகிறது - அதில் ஆதராநிசயத்தாலே. (எம்பெருமானித்யாதி) முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்

(மின்னையல்வாக) என்றது - மின்னையல்வாவமாக; அதாவது - நிலைநின்றதாக வென்றபடி. (கால்படைத்து) என்றது - ஒடிவருகைக்கு ஹேதுவாக காலையுண்டாக்கிக்கொண்டென்றபடி. இவைஇரண்டாலும் அபூ (ஈ)தோபமை சொல்லிற்றாய்த்தது. பொன்பூசின கிண்கிணிப்புக், மின்புகர் நேர்நில்லாமையாலும், சுட்டிசிறியபூஷணமாகையாலும், ஸகலாபரணங்களுமுண்டாயிருக்கையாலும் சொன்னவை உபலக்ஷணமென்கிறார் (கீழித்யாதி). “ஓட்டரா” என்றதின்ர்த்தம் (ஓடிவந்து) என்றது. “வாரா” என்றது - வந்தென்றவர்த்தத்தைச் சொல்லுமாபோலே யிருக்கிறது. ... .. (க)

(க) க-நி-க0.

“எப்போதோ அழைப்பார்” என்று பார்த்துநின்று வருகிறவனை, “வாரா” என்றது - தம்முடைய ஆற்றாமையாமித்தனையிறே. (அச்சோவச்சோ) என்றது-சிறுபிள்ளைகளோடே ஸம்ஸ்லேஷலாபேகூராயிருப்பார் உகந்துசொல்லும் பாசுரமிதே. .... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருக்குழல் திருமுகத்தேகவியும் படிக்கிறடையிட்டு வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(செங்கமலமியாதி). தன்நிலத்திலே யலர்ந்த செவ்வித்தாமரையிலேவண்டுகள்மொய்த்தாப்போலே. (பங்கிகளித்தாதி) சுருண்ட வண்டொத்த திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்திலே மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்தாதி) மங்களாசாஸ்பரரான பூரி பஞ்சாயுதாழ்வார்களைத் தரிக்கிற அழகிய திருக்கைகளாலே வந்து தழுவாநிற்கச் செய்தேயிறே அபிநிவேசத்தின் மிகுதியாலே “ஆரத்தழுவாய்” என்கிறது. இவர்க்கும் இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தான் யுவதிகளை அபிமதபுருஷர்கள் ஸ்தம்பரிரம்பணம் செய்தால்

கிறது. அச்சோவென்றது - அணைத்துக் கொள்ளின்றபடி. (க)

மூ.—செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும்வண்டேபோல்

பங்கிகள்வந்துள் பவளவாய்மொய்ப்பச்

சங்குவில்வாள்தண்டு சக்கரமேந்திய [வச்சோ. (உ)

அங்கைகளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோ

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செங்கமலமியாதி) செந்தாமரைப் பூனிலே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள்போலே. (பங்கிகளித்தாதி) சுருண்ட திருக்குழல்கள்வந்து உன் திருப்பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்தாதி) ஆர்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும், அழகுக்கும் உடலாய், உனக்கும் பரிகையேயாத்ரையாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைப் பூவேந்திடுப்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கு மவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழி

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. வண்டுகளுடைய ஸாதருஸ்யம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார். (சுருண்ட) என்று. “பங்கிகள்” என்றதின்ர்த்தம் (குழல்கள்) என்றது. “அங்கைகளாலே - ஆரத்தழுவவா” என்னவமைந்திருக்க ஆழ்வார்களோட்டைச் சேர்த்தியருளிச்செய்ததுக்கு மூன்றுவகையாகக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆர்ரிதேத்தாதி). “அம்” என்றது - ஸ்வாபாலிகமான அழகைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (அவைதானுமித்தாதி). “ஆரத்தழுவவா”

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, ஈ-பா, பஞ்சவர். கசுக

அவர்கள் அந்த பேகாதிசயத்தாலே சொல்லும்பாசாரம்போலே யிருக்கிறது காணும். .... (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. அரைசூலையக் தலைசூலைய ஓடிவர வேணுமென்றார்கீழ்; இதில் திருமேனி அலையாமல் வரவேணு மென் கிறார்.

ஸ்வா.—(பஞ்சவரித்யாதி) அவனுக்கு பார்த்த ரீயமிறே இது தான். (க) “முன்னோர்துது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து - அவனே - இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்றிறே ஜீயர்க்கு பட்டர் அருளிச்செய்தது. பாண்டவர்கள் தூதனாய் தூர்யோதநாதி கள் பக்கலிலே சென்று “இவர்களையும் ஸ்மாதாநம் செய்யலாமோ”

க்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். (ஆரவித்யாதி) அபர்யாப்தமாக வன் றிக்கே, பரிபூர்ணமாக அணைத்துக் கொள்ளவேணும். .... (உ)

மூ.—பஞ்சவர்தூதனாய்ப் பாரதம்கைசெய்து

நஞ்சுமிழ்நாகம்கிடந்த நற்பொய்கையுக்கு

அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த [வச்சோ.

அஞ்ஜநவண்ணனையச்சோவச்சோ ஆயர்பெருமானேயச்சோ.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) தூர்யோதநாதிக ளாலே நெருக்குண்டு, ராஜ்யாதிகளை இழந்து, உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரதந் தரனாய்க்கொண்டு தூதகருத்யத்திலே அதிகரித்து, தூர்யோதநாதி கள் பக்கலிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும்சேர்க்கப்பார்த்த என்றதற்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபர்யாப் தேத்யாதி). முதலச்சோவச்சோவென்றது - ஆதராதிசயத்தாலே. அதிலும் விஞ்சின ஆதராதிசயத்தாலே ஆரத்தமுலவேணுமென்றது. இதுக்குமேல் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, “வந்தச்சோவச்சோ” என்ற தென்றுகண்டு கொள்வது. இவ்வாழ்வார்க்கு இவ்வேட்டை ஸ்பர்ஸம் அபியதவிஷயஸ்பர் ஸம்போலே இனிதாயிருக்கிறதிறே. ... (உ)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) பாண்டவர்கள் அஞ்சுபேரே யாகைக்கும், இவர்களுக்கு கருஷ்ணன் தூதனைக்கும் ஹேதுக்களை யருளிச் செய்து கொண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தூர்யோதநேத்யாதி, சொல்லிப்

(க) தி-மொ-உ-உ-ஈ.

ககூஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-பா, அ-தி, க-பா, பஞ்சவர்.

என்று மத்தியஸ்தபுத்தியாலே பார்த்தவளவில் அவர்கள்நெஞ்சில் ஈரப்பாடு காணாமையாலே பாரதயுத்தம் கையும் அணியும் வகுத்துச் செய்யவேண்டிற்று. (நஞ்சித்தயாதி) நல் பொய்கைபுக்கு-கிடந்த - நஞ்சுமிழராகம் - அஞ்சப்பணத்தின்மேல்-பாய்ந்திட்டு. முன்பு அம்ருதஜலமான பொய்கையிறே சலங்கலந்த பொய்கையயிற்று.

(அஞ்சப்பணத்தின்மேல்) அதுகூல ஜநங்கான திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும், மற்றுமுண்டான ஸாக்ஷாத்காரபரரும், அதீத காலத்துக்கும் உத்தாகாலத்திலே வயிலு மறுகும்இவர்தாமும் அஞ்

விடத்தில், அவர்கள் இசையாமையாலே, “ஆனால்புத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோள்” என்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தைநடத்தி. (நஞ்சித்தயாதி) விஷத்தையும்மூர்நின்ற காளியனுகிற ஸர்ப்பம் கிடந்தகொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமல் சென்றுபுக்கு. “நற்பொய்கை” என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ஞரமான பொய்கை யென்றபடி.

(அஞ்சவித்தயாதி). (க) “ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட” என்கிறபடியே இந்த வருத்தார்த்தத்தைக்கிட்ட அதுகூல ஜநங்க னெல்லாரும் “என்னாகப்புகுகிறதோ” என்று பயப்பிடும்படியாக (உ) “ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே” என்கிறபடியே அந்

போந்தென்னுமளவும்). “பஞ்சவர்தூதராய்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (பின்பித்தயாதி). (கையும் அணியும்) என்றது - முன்வ்யூஹத்தையும் பின்வ்யூஹத்தையும், சொல்லுகிறது. வ்யூஹயாவது-ஸேநா நிவேசம். “கைசெய்து” என்றதின் பலிதார்த்தம் (யுத்தத்தை நடத்தி) என்றது. “நல்” என்றது - கொடுமையைச் சொல்லுமோடுவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நற்பொய்கையித்தயாதி).

“அஞ்ச” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் ; அதுகூலரஞ்சுவென்றும், ப்ரதி கூலனான காளியனஞ்சுவென்றும். அதில் முந்தினதை ப்ரமாண பூர்வகமருளிச்செய்கிறார் (ஆய்ச்சிமாரித்தயாதி). “பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு” என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஐந்தலையவித்தயாதி).

(க) நா-தி-ச-ஈ.

(உ) தி-பல்-கௌ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, ச-பா, காறியசாந்தம், ககக.

சுவென்னுதல்; அன்றிக்கே, காளியன்றான் ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அஞ்சுவென்னுதல். (பணத்தின்மேல்) அதினுடைய பணத்தின்மேலே. (பாய்ந்திட்டருள்செய்த) அவன் சரணம்புக்கவாரே அருள்செய்தது தம்பேறாக நினைக்கிறார். (அஞ்சனவண்ணனே) அஞ்சினரை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமென்று அஞ்சுவண்ணமேனி புகர்பெற்ற அச்செல்லுகையாலே “அஞ்சுவண்ணனே” என்கிறார். (ஆயர்பெருமானே) அஞ்சினார்க்கும் அஞ்சாதார்க்கும் கிர்வாஹகனாய் ரக்ஷித்தவனே யென்கிறார். .... (ந)

தக்காளியனுடைய பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து ங்ருத்தம் செய்து அவனை இளைப்பிடுத்து, (க) “क्युष्मुत्सृज्यते” - கர்பாமாத்ர மநோவ்ருத்திப்ரஸ்தமே” என்று தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. “அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு” என்றது- காளியன்றான் அஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். (அஞ்சுவண்ணனே) சாணாகதரக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்சும்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற திருமேனியையுடையவனே அச்சோவச்சோ. (ஆயர்பெருமானே) அமார் பெருமானை மேன்மைக்கு எதிர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானை நீர்மையை யுடையவனே அச்சோவச்சோ. .... (ந)

மூ.—காறிய சாந்தம் நமக்கிறைகல்கென்றத்
தேறியவளும் திருவுடம்பில்பூச
ஊறிய கூனிரை யுள்ளே யொடுங்கவன் [வச்சோ.
மேறவுருவியைச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோ

(உ) “सृष्टेर्ज्ञान-सதைकसिर्ज्ञान?” என்று பணங்களநேகங்களென்று சொல்லியிருக்கையாலே “பணத்தின்மேல்” என்ற கைவசகம் மைஷ்டிவாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பணங்களின்மேலே) என்றது. ஆகையாலே “ஐந்தலைய” என்ற பாசரத்திலுமுபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். “அருள்செய்த” என்ற துக்குப்ரமாணபூர்வகமாக ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டீர்த்தம் (க்ரூபாமாத்ரேத்யாதி). அஞ்சுவென்றதிரிரண்டாமர்த்தம் (அஞ்சலித்யாதி). “அருள்செய்த” என்றத்தைக் கடாக்கித்தீர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சரணாகதேத்யாதி). ... (ந)

(க) வி-பு-தி-எ-எபு.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, அ-தி, ச-பா, நாரியசாந்தம். ககரு

ந்து நாரிய சாந்திலே ஓரல்பம்தர” என்றபேக்ஷிக்க; அவளும் பிள்ளைகளை “சாந்தில் வாசியறிந்தபடியென்” என்று கொண்டாடி தேறிக்கொடுக்க. தேறிக்கொடுக்கையாவது-கம்ஸனால் வரும் நலிவுக்கஞ்சாமல் ஸ்நேஹத்தோடே கொடுக்க, வாங்கித்தாம் சாத்திக் கொள்ளுதல்; அவள் தான்திருமேனியை பா (ஈ) வபந்தத்தோடே தொட்டுச் சாத்தினுள்ளென்னுதல். பூசக்கொடுத்தாளென்னுதல். இப்படி சாத்தினவளவில்;

(ஊறியலித்யாதி) இவள் முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ” என்பாம்” என்று “அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அதுருபமான பரிமளத்தையுடைய சாந்திலே அல்பம்தரவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தரமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹ்ருஷ்டையாய் “கம்ஸனுக்குக் கொடுபோகிறவித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கில்செய்வதென்” என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலேசாத்த.

(ஊறியலித்யாதி) அநயப்ரயோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிகையாலுண்டான பரீதியாலே “இவள் முதுகில் கூளை நிமிர்த்து விடக்கடவோம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவள்முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ” என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு கிடக்கிற கூளை அவள் சரீரத்தினுள்ளே ஓடுங்கும்படியாக அக்காலத்திலே

(அல்பம்) என்றது. இவனபேக்ஷித்த மாத்ரத்திலே இவ்விருவட்டியில் பூசக் கூடுமோ? ராஜதண்டநயீதியில்லையோவென்ன, ஹர்ஷாதியயத்தாலே அஞ்சாதே சாத்தினுள்ளென்று விவக்ஷித்து, அந்த ஹர்ஷத்துக்கும் “நாரிய இறை நல்லு நமக்கு” என்கிற பதங்களைக்கடாக்கித்து ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து கொண்டு, தேறியித்யாதிக் கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சாந்தைத்தரமிட்டு இத்யாதி).

(க) “पुत्रस्यै च्छुभान् कृष्णं त्रिवृतां रुचिरान्नाम् । यौक्तेऽरुंक्षुंक्षुं च्छुभान् द्रुयान् द्रुयैः सैः - பரணந்நோ பகவாந் குப்ஜாம் த்ரிவக்ராம்ருசிராநநாம் । ருஜ்வீக்ஷுத்தம் மநஸ்சக்ரே தர்ஸயந்தர்ஸநேபலம்” என்கிறத்தையுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (அநயப்ரயோஜநெத்யாதி). “ஊறிய” என்றதுக் கர்த்தம் (அவள்முதுகிலேயித்யாதி). (நிமிர்த்து திருக்கையாலே) என்ற

(க) பாசு-க0-சஉ-க.

கண்டி என்பாயாழ்வார திருமொழி க-ப, அ-தி, இ-பா, கழல்மன்னர்

னுப்படி தரித்துப் புறப்பட்டகனினை. (உள்ளையொடுங்க) உள்ளே ஓடுக்கும்படியாகவிடே ஏறவுருவிற்று. இப்படி அவன் நிமிர்த்துக் காட்டிற்று எல்லாரும் மம்மையே அதுவர்த்தித்து நந்தாமுடைய வகர புத்தியைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கோளென்ற தாயிற்று. (அன்று) அதுவர்த்தித்த வப்போதே பென்றபடி. (எம்பெருமான் வாராய்) எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியுமாய் உபகாரதனுமான வனே. .... (ச)

அவ.— அஞ்சாம்பாட்டு. திருக்கையில் திருவாழியோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கழலித்யாதி) கருஷணன் “ஸ்ரீநூதெழுத்தருளிவரு கிறான்” என்றுகேட்ட வளவிலே வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக் கும் ராஜாக்கள் பலரும்சூழ, அடிஷேகம் முதலான ஆபரணங்க

நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங் கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச்சோவச்சோ. .... (ச)

மு.—கழல்மன்னர் சூழக் கறிப்போல்விளங்கி
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துள்ளேநோக்கும்
கழலைபெரிதுடைந் துச்சோதனை [வச்சோ.
அழலவிழித்தானையச்சோவச்சோ ஆழியங்கையனே யச்சோ

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி) பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீ நூதெழுத்தருளுகிற விசேஷத்தைக்கேட்டு, வீரக்கழலிட்டுஸமர் த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ லேவித்திருக்க, தான் எம்மொறாவஸத்தனாய்க்கொண்டு அடிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸா

வீடத்தில் (ச) “सन्मृग्युत्तुङ्गु प्रसवेद्विद्विज्ञानेनानुसन्मृग्युत्तु
लक्ष्मण्युत्तुसुदसिन्सुदस्युत्तु - பத்யாமாகரம் ய ப்ரபதேத்த்யங்குள்யுத்தான
பாணி நா | ப்ரக்ருஷ்யகபுகேத்த்யாத்மமுதரீந மத்ச்யுத” என்கிறதது
ஸந்தேயம். ... (ச)

அந.— அஞ்சாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி) யுத்தகாலமன்றியிலேயிருக்க கழல்மன்னர் சூழ்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (பாண்டவர்களுக்காக

(க) பாச-கர-சஉ-எ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, அ-தி, இ-பா, கழல்மன்னர், ககன

னோடே ஆதித்யனைப்போலே விளங்காநின்றகொண்டு விம்ஹாஸ நத்திலையிருந்து, “க்ருஷ்ணன்வந்தால் ஒருவர் எழுந்திருந்தல், குசலப்ரஸ்ரம்செய்தல் தவிருங்கோள்” என்று நியமித்துப்பொய்யாஸநமிட்டு தூர்யோதநனைருந்தவளவிலே, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருள, இருந்த ராஜாக்களடங்க (க) “ಅಕೃಷ್ಣಃ ಸ್ತುತೀಶಃ- அவசா? ப்ரதிபேதிரே” என்றெழுந்திருந்து அஞ்ஜலிவந்தநாதிகளைச்செய்து க்ருஷ்ண. நெழுந்தருளியிருந்தவளவில் அவர்களுமிருக்கக் காண்கையாலும், அதிருபிதசலிதற்றருதனய்க்கொண்டு “முன்பு செய்து வைத்த சூழ்ச்சிகளுக்கு காலம்இது” என்று இங்கிதங்களாலே தான் நியுத்திவைத்த மல்லரைநியோகிக்க.

க்ருஷ்ணனும் இங்கிதஜ்ஞகையாலே தன்னையும் அழலநோக்கின தூர்யோதநனை அவன் செய்த சூழ்ச்சி அவன்றனக்கையாம்படி லும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல்விளங்கி, “க்ருஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருந்தல், குசலப்ரஸ்ரம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று நியமித்து, பொய்யாஸநமிட்டு வைத்திருக்கிறவளவிலே, எழுந்தருளிச்சென்று புகுந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) “ಅಕೃಷ್ಣಃ ಸ್ತುತೀಶಃ- அவசா? ப்ரதிபேதிரே” என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அநுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடைநடுங்கி எழுந்திருக்க உத்தியோகித்து, மீண்டும் கருவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து.

(உன்னையித்யாதி) பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணி வைத்த சூழ்ச்சிகளாலே கலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்ந்த தூர்யோதநனை, உன்அகவாயில் சிற்றமெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றம்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோவச்சோ. வித்யாதி). மன்னர் சூழ்ந்திருக்கிற வளவில் கதிர்போலே விளங்குகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (விம்ஹாஸநத்தேத்யாதி). எழலுறுகை- எழுந்திருக்க உத்தியோகிக்கையாய், இதுக்கும் மீண்டிருக்கைக்கும் ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி).

“சுழலை” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து (பொய்யாஸநம்) என்றது. “பெரிதான சுழலையுடையனாய், உன்னனோக்கும்” என்றவயித்துத் தாத்தர்யருளிச் செய்கிறார் (பொய்யாஸநம் முதலாக வித்யாதி). “சுழலை”- (சூழ்ச்சி); அதாவது - க்ருதரிமம். ... .. (இ)

(க) பா.ர.

(காரித்யாதி) அர்ஜுநன் தலையிலே வெற்றி ஏறிட்டபின்பு திருமேனி கருமுகில்போலே புகர்பெற்றபடி. தம்மைக்காண்கையாலே திருக்கண்களில் பிறந்தவிகாலத்தைக்கண்டு மிகவும் பெருங்கண்ணனே என்கிறார். (ஆரத்தழுவாய்வந்து) என்னுடைய அபிநிவேசமெல்லாம் நிறையும்படி தழுவவேணும். (ஆயர்கள்போரேறே) ஆயர்க்கு ஸிம்ஹபுங்கவம்போலே யிருக்கிற மேனாணிப்புத்தோன்றவரவேணுமென்கிறார். .... (சு)

அவ.— ஏழாம்பாட்டு. மஹாபஸியஜ்ஞவாடத்திலே சென்றவாமகவேஷத்தோடே திவ்யாயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (மிக்கவித்யாதி) ஓளதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய டியேஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத்தாலேயிறே பூபாரகிரஸகம் பண்ணிற்று.

(காரொக்குமித்யாதி) வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையலாய், * கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாயிருக்கிறவனே! இத்தால்-பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆஸ்ரிதனை அர்ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றும்படிநின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. (ஆரவித்யாதி) என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக அணைத்தருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி) கோ(நீ)பர்க்கு ப (ஓ) வ்யலாய், அத்தாலே யுத்தோந்முகமான ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே அச்சோவச்சோ. (சு)

மு.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்

தக்கதிதன்றென்று தாநம்விலக்கிய
சுக்கிரன்கண்ணைத் தூரும்பால்கிளறிய [சோ.
சக்கரக்கையனையச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானையச்சோவச்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி) ஓளதார்யத்தாலே

வித்யாதி). அர்ஜுநனும் இவனுக்கு உபகரணமாத்ரமென்று கருந்து.

“தேரொக்கஜூர்த்தாய் - காரொக்குமேனி கரும்பெருங் கண்ணனே” என்றஸமபிவ்யாஹாரபலிதம் (இத்தாலித்யாதி). ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி). மேலேதாநமென்றிருக்கையாலே த்ததுணமாக “மிக்கபெரும்புகழ்” என்றதுக்கர்த்தம் (ஓளதார்யத்தாலுமித்

புகழையுடைய னுனமஹாபலியஜ்ஞாத்திலே இத்தரனுக்காகவாமநவேஷத்தைக்கொண்டுசென்று(க) “கொள்வன் நான் மாவலிமுடிவடிதா” என்றருளிச்செய்தவார்த்தை அநர்வயமாய் தோற்றுக்கையாலேசெய்யனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் பிரியாப்ரியம் தோன்றி நிரூபித்த வளவிலும், முகத்த(ஓ)ஜல்பத்தாலும் (உ) ‘புலன்கொள்மாணய்’ என்கிற வடிவழகாலும் சித்தாபஹாரம்பிறக்க, ஆசார்யனும் இத்தைக்கண்டு “இவனுடைய அர்த்ததித்வமும் உன்னுடைய ஔதார்யப்ரியதிராலே நீ கொடுக்கிறதாவும் தகுதியன்று காண்” என்ன; “ஔதார்யத்துக்கும் தகாததுண்டோ” வென்ன; “இது தக்கதன்று” என்று தாரத்தை நிஷேதித்து நியமிக்கவும், அவன் நியாம்யனாகாமல் உதகம் செய்யப்புகுந்தவாறே, இவன் கையில் உதகம்விழாதபடி உதகபாதர்வாரத்தைத்தகைய “இதுக்கடியென்” என்று திருக்கையில் திருப்பவிதராகரத்தாலே த்வாரசோதரை பண்ண, இவன் தாரத்

மீக்கவும் பெரிய புகழையுடைய னுன மஹாபலியஜ்ஞாவாடத்திலே இத்தரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று (க) “கொள்வன் நான் மாவலி முடிவடிதா” என்ன; (உ) “புலன்கொள்மாணய்” என்கிறபடியே ஸர்வேந்திரியாபஹாரக்ஷமமான இவனுடைய அழகாலும், அநர்விதமாகச்சொன்ன முகத்தோ(ஊ)க்திரியாலும் மஹாபலி அபஹ்ருதசித்தைய, இவன்பேகழித்தது கொடுப்பதாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சுக்ரன் இவன் வடிவும், வரத்தும், சொன்ன வார்த்தையும் அதிமாதுஷமா நிரூக்கையாலே நிரூபித்து, “இவன் ஸர்வேஸ்வரன், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாரம் பண்ணுகிற விது தகுதியன்று” என்று தாரத்தை நிரோதிக்க; அவன் அது கேளாதே உதகம்பண்ணப் புகுந்தவளவிலே, உதகபாதர்வாரத்திலே சுக்ரன் ப்ரவேசித்து உதகம் விழாதபடி தகைய; அந்த த்வாரசோதரம் பண்ணுவாரைப்போலே திருக்கையில் திருப்பவிதரத்தி

யாதி). “தக்கது இதுஅன்று” என்றதுக்கருணமாக உபோதக்காதம் (இத்தரனுக்காக வித்யாதி, அபஹரிக்க வந்தானென்னுமளவும்). “இதுதக்கது அன்று” என்றவயித்து சப்தார்த்தம் (ஆனபின்பித்யாதி). தூரும்பால் கிளமின ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்த்யநுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவ

துக்குக்கண்ணழிவுசெய்தவாரே அந்தஅகரம் *கருதுமிடம்பொருத சக்தியை யுடைத்தாய் கண்ணழிவு செய்கையாலே (சக்கரக்கையன்) என்கிறார்.

“ஸத்பாத்ரத்தில் அபீஷ்டதாநம் செய்தவனுக்கு நிக்ரஹமும் சிறையிருப்பும் வந்தது ; ‘இது மாயாருபம், தகுதியன்று’ என்று ஸத்யம் சொன்னவன் கண்ணழிந்து நின்றான், இதுந்யாயமோ?” என்ன ; இவ்விடத்துக்குப் பிள்ளையருளிச் செய்தாராக ஆச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்யும்படி. “அவனுக்கு தோஷம் - குருவசகம் கேளாமை. இவனுக்கு தோஷம் - தாநம்விலக்குகை” என்று. (க) “கள்ளக்குறளாய் மாவலியை” (உ) “கொடுக்கோளால் நிலம் கொண்ட” என்கையாலே இவனும் க்ருத்திரிமதையையும், ந்யாய நிஷ்ட்ரேதையையும் ஆசரித்துக் காட்டலாமோ வென்னில் ; (ஈ) “பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்” என்கையாலும் (ச) “மதியினால் குறள் மாணய்” என்கையாலும் இவனுக்கு இவ்வாசாரம் கர்த்தவ்யம். பார்த்தமாலால் எதுதான் சேராதது. (சங்கமிடத்தானே) ஜல பாத்ரத்தில் தடை நீக்கும்போதும் ஊதித்தூரும்பிடவேணுமிறே.

னுடைய அகரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே!

“தூரும்பால் கிளறிய சக்கரக்கையன்” என்கையாலே - “அந்த பவித்ராகாமாய்ப்புகுந்து அவன்கண்ணைக்கலக்கிற்று “(ஈ) *கருது மிடம் பொருத திருவாழி” என்று தோற்றுகிறது. (சங்கமிடத்தானே) ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் பிரி வில்லையிறே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலேதோற்றும்போது இவன் இடங்கையிலே தோற்றுமபடியாயிறே யிருப்பது. (அச்சோ னித்யாதி). (கலக்கின) என்றவிது திருவாழியையுடையவனுக்குவிசேஷணம்.

சக்கிரவகண்ணைக் கிளறின ப்ரகரணத்திலே “சக்கரக்கையன்” என்ற துக்கு பவிதமருளிச் செய்கிறார் (தூரும்பாலித்யாதி). இப்ப்ரகரணத்திலே சங்கத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன; ஸாஹசர்யத்தாலருளிச் செய்தாரென் கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). ஆயுதாகாரத்தாலேஇங்குப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து. அண்ணக்கும்போதையிலழுக்குக்கு இரண்டு மூண்டாகையாலே ப்ர

- (க) தி-மொ-டு-க-உ. (உ) தி-வாய்-ச-அ-சு. (ஈ) திருமாலு-கடு.
(ச) தி-வாய்-க-ச-ஈ. (ஊ) தி-வாய்-க-ச-அ.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௧-ப, ௮-தி, ௮-பா, என்னிது. ௧௭௩

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருவடிகேசத்தில் ப்ரபை தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (என்னித்யாதி). தடைநீக்கி தாரம் பெற்ற பின்பு “சக்ரசிஷ்யர்கள் விரோதிக்கக்கூடும்” என்றுபதறி அளப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றினவளவிலே திருவடிகள் விநவிக்கப்புக்வாதே, அவனுக்கு மகனாய் இவனுக்கு சிஷ்யனான நமசிவானவன் “இது என்” என்று வளருகிற திருவடிகளை வந்து தகைய, இவனும் “இது என்னடா நீ தகைகிறது” என்ன; “நீ இரக்கிறதென்ன? மாயாரூபவிகாரம்” என்ன; “நான் ப்ரஹ்மசர்யம் சூன்றாமல் அதுஷ்ட்டித்து வேதசாஸ்த்ர பரிகைச்சொல்லி உன் பிதாவானவன் பரிகணரை பண்ணித் தந்தது அளந்துகொள்ளவேண்டாவோ” என்ன; “என்னப்பனறிந் வச்சோ” இப்படி யிருந்துள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. .... (எ)

மூ.—என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்

முன்னையவண்ணமே கொண்டளவா யென்ன

மன்னுநமுகியை வானில்சுழற்றிய

[வச்சோ-

மின்னுமுடியனேயச்சோ வச்சோ வேங்கடவாணனேயச்சோ

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக்வாதே, இக்கைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரனான நமசி ஓடிவந்து “இதுவென்” என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; “நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ” என்ன; “நீ செய்ய தது க்ருந்ரிமமன்றே” என்ன; “நீக்ருந்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தையும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன் யோஜநமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). ... .. (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி). தாரம்பண்ணின வந்தரம் நமசிவந்து “என்னிதுமாயம்” இத்யாதியைச்சொல்வானென்னென்ன ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (திருக்கையிலேயித்யாதி). “இதுவென்” என்றும், “மாயம்” என்றும், “என்னப்பன் அறிந்திலன்” என்றும், “முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்” என்றும் நாலுவகைப்பட்ட நமசியினுடைய உக்திகளுக்கருபமான ப்ரத்யுக்திகளையும் தர்சிப்பியாரின்று கொண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இதுவென்னித்யாதி). “மன்னு” என்று நமுகியை

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, கண்டகடலும், சுஎடு

மைநாகபர்வதத்தோடே உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லியும்ஸ-லக்ஷ்ம ஸ்த்தூல சரீரியாய் அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்பட்டா நென் கையாலே ஸர்வசக்திக்குக் கூடாததுண்டோ?. இறந்தால் தங்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் கலாகாஷ்ட்டாதிசுளால் பரிசுணிக்க வொண்ணாத அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்படுமவனும் இடை வழியில் உபஹாரதர்ஸம் செய்து போகாநின்றாணிறே.

இப்படி கிட்டி நிஷேதித்த நமுகியை ஆகாஸத்திலே சுழற்றி எறிந்துஅர்ய சேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் போக்கின பின் பிறே ஆதிராஜ்யஸ-லசுமமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாயிற்று. அதுதான் ஜீவிக்கையாய்த்து வேங்கடவாணனாகையாலே; அதுதா னும் பலபர்யந்தமாய் நிலைபெற்றது - இவருடைய அச்சோவிலே கூடின பின்பிறே. மின்னு முடியனாவது-இவரோடேகூடினாணிறே.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மார்வில்திருமருவு தோன்ற வர வேணுமென்கிறார்.

தான்பிடித்த நிலைவிடாதே நின்ற நமுகியை ஆகாசத்திலே சுழற்றி எறிந்துவிட்ட; உஜ்ஜ்வலமான திருவபிஷேகத்தையுடைய வனே! திருவுலகளந்த வ்ருத்தாந்தத்தாலே சேதநருடைய அர்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களை அறுத்தபின்பாய்த்து சேஷித்வ ப்ரகாசுமமான திருவபிஷேகமொளிபெற்றது. (வேங்கடமித்யாதி) (க) “அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமா மலை” என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷ்டிதமடையத் தோன் றத் திருமலைக்கு நிர்வாஹகனாய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. (அ) ழு.—கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும்

முண்டத்துக்காற்று முகில்வண்ணவோவென்று

இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள [சோவச்சோ.

மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்வில்லமுடையனே யச்

வானில் சுழற்றின வந்தரமோ மின்னு முடியனானென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவியாதி). (வாமநாவதார சேஷ்டிதமடைய) என் றதுக்கு வழுவழகாலே வசிகரிக்கையும், யாசிக்கையும், விரோதியைப் போக்கு கையும், தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையுமென்று கருத்து. ... .. (அ)

(க) தி-வாய்-ந-ந-அ.

மூலம், க-ப, அ-தி, கூ-பா, கண்டகடலும்.

ஸ்வா.— (கண்டவித்யாதி) (க) “முந்நீர் ஞாலம்படைத்த முகில்வண்ணனே” என்கிறபடியே நீ கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும். (இண்டைச்சடைமுடி-ஈசன்) (இண்டைச்சடை) நெருங்கினதுடை. (ஈசன்) உலகேழும் திரியும் பெரியோனான பிச்சைப்பெருமாள். சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷாந்ரம் உணந்து வளர்ந்து புலிந்து அதுக்காற்றமையாலே அதுக்குப் பரிஹாரமாக. (முகில்வண்ணு ஓ) “உன்னையொழிய இதுபரிஹரிக்க வல்லாரில்லை” என்று

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) கண்ணுல்கண்டகடல்களும் மலைகளும் ஸப்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப் பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போராதாயிராநின்றன. (முண்டம்) கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிக்ஷுபுகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணாமையாலே இதினுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும் மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்து பிக்ஷுபுகுந்த விடத்திலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். (முகில்வண்ணு) ஜலஸ்த்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஓளதாரிய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே! இத்தால் நீ நிறைக்கி லொழிய வேறு நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. (ஓ வென்று) தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு.

(இண்டையித்யாதி) நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடை

அந்.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி). கண்டகடலுயித்யாதிக்கு இரண்டு தாத்தபர்யம் - ஸமுத்ராதிகளையும் தன் கபாலத்தில் பொகட்டாலும் நிறையாதே யென்று அத்துக்கி முகேநவும், கடல் முதலான விடமடங்கலும் தான் ஸஞ்சரித்துத் திரிந்தானாகச் சொன்ன வ்ருத்தகதநமுகேநவும் துஷ்பூரதை சொல்லுகிறதென்று. இதில் முந்தினது (கண்ணுலித்யாதி). இரண்டாம் தாத்தபர்யம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). முந்தின தாத்தபர்யத்தில் கடலுயித்யாதி ப்ரதமாந்தமாய், ஆற்றுவென்றதுக்குக் கர்த்தாவாகக்கொள்வது; இரண்டாம் தாத்தபர்யத்தில் கடலுயித்யாதி - த்விதீயாந்தமாய், (தட்டித்திரிந்து பிச்சைபுக்கவிடத்திலும்) என்றவாந்தரம் “அந்த பிச்சை” என்று அத்தயாஹரித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்.

“ஈசுரன்” என்று ஸ்வபாவிகமான ஈஸ்வரத்வம் சொல்லுமளவில் இப்

(க) தி-வாய்-ந-உ-க.

பெரியாழ்வார் நிருமொழி, க-ப, அ-தி, க-பா, கண்டகடலும். கஎஎ

(இரக்கொள்ள) இரத்தவளவிலே. “நம்மையொழிய இவனுக்கு கதியில்லை” என்று (க) “அரற்குப் பிச்சை பெய்கோபால கோளரி” என்கிறபடியே மண்டைநிறைத்தானே!. (மார்வில்மருவனே) அஸாதாரண முத்தரையோடே வரவேணுமென்கிறார்.

“இண்டைச்சடைமுடி ஈசன் ஆற்றாது இரக்கொள்ள, கடலும்மலை யும்உண்டகடல்வண்ண ஓஎன்ற துக்கு-மண்டைநிறைத்தானே” என்றவயமாக்கி, தபோவேஷம் தோன்றிகெருய்கின ஜடையும் ஈஸத்வமும் ஏகாஸ்ரயத்திவ்ஸேராதிதே. இவன்றான் முன்பே தூரபிமாநத்தாலேகெடுகாள்வருந்தி ஈஸ்வரனைக் கண்டு “என்னை ஒருவரும் ஆதரிப்பனாப் ஈஸ்வராபிமாநியான ருத்தான். இத்தால் - இவனுடைய ஈஸ்வரத்வம் தப்பிலமாய் வந்ததென்னுமிடமும், இவனுடைய தூர்மாநமும் சொல்லுகிறது. (இரக்கொள்ள) (உ) “தத்ரநாராயணஸ்ரீமான் மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசித்” என்கிறபடியே வருந்தி பிணைஇரக்க. “இரக்கொள்ள” என்று-ஒருமுழுச்சொல்லாய், இரக்கவின்றபடி. (மண்டை நிறைத்தானே) (ங) “ஐஸ்ரீசநாடாஸ்யுத்ரீசி க்ஷாலத்தீசநா ! ஸ்யூதித்க்ஷா டாயாநம் ஸ்யுஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுய்ரோணி கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா - ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நஸப்தம் தநம் யதா” என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவந்திரியாதே போம்படி, (ச) “ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்த” என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்தக்கபாலத்தைநிறைத்தவனே!. (மார்வில் மறுவனே) ஸர்வேஸ்வரத்வசிஹ்நமானபூவுத்ஸத்தைத் திருமார்விலே யுடையவனே!. அச்சோவச்சோ.

பாட்டில் கீழும்மேலும் சேராமையாலே “இண்டைச்சடைமுடி” என்றதுக்கும் “ஈஸ்ரன்” என்றதுக்கும் பரஸ்பரஸமயிவ்யாஹாரத்தைக் கடைக்கித்து, இது ஓளபாதிசமென்றும், அதவவதூர்மாநி யென்றும் பலித்தென்கிறார் (இத்தாலிவனுடையவித்தயாதி), (செங்குருதியாலே) என்றது-சுவந்தரத்தமென்றபடி. (ரு) “தத்ரீசநாடாஸ்யுத்ரீசி க்ஷாலத்தீசநா ! ஸ்யூதித்க்ஷா டாயாநம் ஸ்யுஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுய்ரோணி கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா - ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நஸப்தம் தநம் யதா” என்கிறபடியே வருந்தி பிணைஇரக்க. “இரக்கொள்ள” என்று-ஒருமுழுச்சொல்லாய், இரக்கவின்றபடி. (மண்டை நிறைத்தானே) (ங) “ஐஸ்ரீசநாடாஸ்யுத்ரீசி க்ஷாலத்தீசநா ! ஸ்யூதித்க்ஷா டாயாநம் ஸ்யுஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுய்ரோணி கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா - ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நஸப்தம் தநம் யதா” என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவந்திரியாதே போம்படி, (ச) “ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்த” என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்தக்கபாலத்தைநிறைத்தவனே!. (மார்வில் மறுவனே) ஸர்வேஸ்வரத்வசிஹ்நமானபூவுத்ஸத்தைத் திருமார்விலே யுடையவனே!. அச்சோவச்சோ.

- (க) தி-வாய்-உ-உ-உ. (உ) மாந்ஸ்யபு-கஅஉ-அஎ.
 (ங) யாத்ஸ்யபு- (ச) தி-ச-வி-சஉ. (ரு) மாந்ஸ்யபு-

களவு பெரியாழ்வார் திருமொழி ௧-ப, ௮-தி, ௯-பா, கண்டகடலும்.

பார்களில்லை” என்று வெறுப்போடே வேண்டிக்கொண்டபின்பிறே (௧) “காஞ்சாழ்நீராய் - மொஹஸாஸ்த்ராணி காரய” என்றது. அத்தாலே அந்தஸாஸ்த்ர தத்பரரானவர்களை பகவத் ஸங்கல்பாநு குணமாக நியமிக்கையாலே ஜடைகெகிழுந்தனையும் ஈஸ்வரத்வம் கூடுமிறே. (ஆற்றூதிரக்கொள்ள) பிஷ்டாந்ஓங்கொண்டு பாடாற்றமாட்டாமல் இரந்ததுக்கன்றியே, கடலும்மலையுமுலகேழுமுண்டகாலத்துத் “நாணும் வயிற்றிலே ஒருவன்” என்று உண்மீழ்ந்த எச்சிலுக்குச் “சிவன்” என்று போராவதே?, என்று தன்னுடைய ளம் ஹாராகர்ந்ருத்வத்தாலே லஜ்ஜித்து தேஹவிமோசஹ ஸாபேகஷதை தோன்ற “முகில்வண்ண ஓ” என்றதுக்கிறே மண்டைநிறைத்தது. ஆற்றூமைதீர ரகசித்திலனாகில் அரகூககைக்கடவோம் என்று; இரந்ததுக்கன்று. அதுவென்கிறது “அத்து” என்றுகிடக்கிறது. அத்தும், குவும்சாரிகையாய் - அதுகாபத்தைக் காட்டுகையாலும்

அதவா, “உண்டத்துக்கு” என்று பாடமானபோது, கண்ட வித்யாதிக்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹ தகையக் திரிந்து பிஷ்டாபுகுந்து (உ) “முடைத்தலையூன்” என்கிற படியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அததை உணர்ந்துனாந்து ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றூதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையை யுடைய ஈஸ்வராபிமாநியான நுத்ரன் அந்த ஆற்றூமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, “முகில்வண்ண ஓ!” என்று - உன்னுடைய ஓளதார்ய குணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, “இத்தைப் போக்க வேணும்” என்று அர்த்தித்தவளவிலே, “நம்மையொழியிவனுக்கு கதியில்லை” என்று (௩) “அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி” என்கிறபடியே அவன்கையில் கபாலத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். .... (௬)

“உண்டத்துக் காற்றூ இண்டைச் சடைமுடி ஈசன் முகில்வண்ண ஓ வென்று இரக்கொள்ள” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கடலுமித்யாதி களை ஸப்தம்யந்தங்களாக்கி, உலகேழுமென்ற வாகந்தாம், “திரிந்துபிஷ்டாபுகுந்து” என்று பாட்டிலத்தயாஹரித்து பாட்டுக்கு யோஜநாந்தரம் (அதவேத்யாதி). (உணர்ந்து) துடிக்கப்பட்டி. (ஜீவித்து) ப(ஷ்)கித்து. ... (௬)

(௧) (உ) இரா-நா. (௩) தி-வாய்-உ-உ-உ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, ௧0-பா, துன்னிய. ௧௭௯

இரப்பில் உபாயத்வம் கழியும். (க) “அருளாலளிப்பாரார்” என்ற போதே இரப்பில் அதபாயத்வம் தேரத்தாமிதே. “நாராயண ஓ” என்றப்போலேயிதே “முகில்வண்ண ஓ” என்றதும். .... (௧௧)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. †என்னை விஷயீகரித்த வேஷத்தோடே வரவேணுமென்கிரார்.

ஸ்வா.—(துன்னியவித்யாதி) (உ) “ஐஸ்நுதீகா? அநந்தாவை வேதா?” என்கிறபடியே ஸகலவேதங்களும் பூர்வோத்தர விபாக (ஈக்) ம் தோன்றாமலிதே மறைகையாவது. நித்ய நித்த்தோஷ ஸ்வயம் பிரகாசமான வேதங்கள் மறைந்தால், தேஜஸ்ஸிந்துடைய அபாவத்தில் நிமிரம் மேலீமோபோலேயிதே துன்னிய பேரிருள் சூழ்த்தலகை மூடினடி. துன்னுகை - உள்நிருளுநம், உலகைச் சூழ்த்துமும் பேரிருள் - புறவிருளுமிதே. உள்நிருளாவது - உத்தரபாக (ஈக்)பிரகாசாவம். புறவிருளாவது - பூர்வபாக (ஈக்) பிரகாசாவம். (பின்னித்யாதி) இப்படியேதங்களும் மறைந்து அந்தந்தமாயும் பறிக்காமாயும் இருள்சூழ்த்து மூடினடின்பு.

மு.—துன்னியபேரிருள் சூழ்த்தலகைமூட
மன்னியநான்மறை முற்றும்மறைத்திடப்
பின்னில்வலகினில் பேரிருள்நீங்கவன் [சோ.
நன்னமதானாய்ச்சோவச்சோ அருமறைத்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) தேஜஸ்ஸிந்து டைய அஸந்திதாரத்தில் நிமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே, கம்பர்ஹம் ஸ்வரூபாதிக்குக் கண்காட்டியான வேதம்போகையாலெருங் கின அஜ்ஞாநரூப மஹந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோகந்தையெங்கும் மறைக்கும்படியாக. (மன்னியவித்யாதி) நித்ய மாய் ருகாதி (யூரூ) பேதத்தாலே நானுவகைப்பட்டிருந்தள்ள வேதமெல்லாம் திரோஷிதமாய்விட. (பின்னித்யாதி) பின்பு இந்த

அந.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) பேரிருள் மூடுகைக்கு “மன்னிய நான்மறைமுற்றும் மறைத்திட” என்றத்தைக்கடாக்வித்து ஹேது வை த்ருஷ்டாரந்தமுதேக அருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச்செய் கிரார் (தேஜஸ்ஸினித்யாதி). (கண்காட்டியான) என்றது-ஜ்ஞாநஜகமான வென்றபடி; இதுமறையினுடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. “அன்று-அது-அன்

† (பா) வேதப்ரதானம் பண்ணின உபகாரம் தோன்ற வரவேணுமென்கிரார்.
(ச) தி-உ-ப-உ-உ-உ.

ஸ்ருதில்மருதிஹால புராணங்கள் பழுதறநடப்பது - பாரத வர்ஷத்திலே யாகையாலே (இவ்வுலகு) என்கிறார். மற்றை உலகு கள் போக (ஓ²X) ப்ரதாநமாகையாலே “இவ்வுலகு” என்கிறார். இப் படி துன்னிச்சூழ்ந்த பேரிருள் இவ்வுலகில் நீங்கக்கடவதென்று திரு வுள்ளம்பற்றியருளி. (அன்று) ப்ரஹ்மாதிகள் “கண் இழந்தோம், தந மிழந்தோம்” என்று கூப்பிட்டவன்று, ஸாராஸார விவேக யோக்ய மான ஹம்ஸரூபியாய், (க) [பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி] ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், ஸகாதிகளுக்கும் அபேக்ஷாமூலமாக வன்றிக்கே, அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக நல்குகையாலே: “அது” என்னுதல். அபேக்ஷித்தாலும் அது வ்யாஜமாத்ரமாகையாலே (அது)என்னுதல். ஆகிருனென்னுதே “ஆனன்” என்கையாலே-அவர் கள்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்ட்டி-தமாம்படி வேதாதிகளை உபகரித்தவித்யா மூர்த்தமாகையாலே ஆசார்யபதத்தில் குறைவில்லை யென்கிறார். அவர்களுக்கு உபகரித்ததெல்லாம் தம்பேறாக நினைத்து (அச்சோ) என்கிறார். (அருமறையித்யாதி) * வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தராகையாலே அதிகுஹ்ய பரமரஹஸ்யம் மங்களாசாஸந மாகையாலே “அருமறை” என்கிறார். “தந்தான்” என்கையாலே - ஸாஸ்த்ராஜ்யஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; உபதேசஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான * மயர்வற மநிலம்தாமே பெற்றதென் கிறார். இத்தை நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தவன் றுனரென்னில்? ஹம்ஸரூபியிலும் வ்யாவ்ருத்தராய் * பீதகவாடைப் பிராணாய, வில்லிபுத்தூரிலினிதமர்ந்த வடபெருங் கோயிலுடையானென்கிறார்.

லோகத்திலுண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்கும்படியாக. (அன் றித்யாதி) அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துகைக்காக ஸாராஸாரவிவேகசக்திகமானஹம்ஸமாய்வந்து தோன்றினவனே! (அருமறையித்யாதி) உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேத த்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ. .... (க0)

னம்” என்றவ்யமாக்கி, அந்ததச்சப்தத்துக்கு-ஹம்ஸத்தினுடைய ஸ்வபாவத் தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அக்காலத்திலேயித்யாதி). ப்ரஹ் மா வேதத்தைஇழந்துஅத்தலைபிக்கைக்காகஸர்வேஸ்வரணைச்சரணமடைக யாலேவேதமேதூர்ஸபமென்று (உன்னையித்யாதி) வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, கக-பா, நச்சுவார். கஅச

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அவ.—(நச்சித்யாதி) நாராயண சப்தத்தில் யோகம்தோன்றா நிற்கச்செய்தேயும் “நச்சுவார் முன்றிற்கும்” என்கையாலே ரூடிப் பரவித்தி ஸாதாரணம் உபாதேயமாய்தோன்றாநின்றதிதே. “தன்னை” என்கையாலே-வஸ்துநிந்தேசம். “அச்சோவருக” என்கையாலே ப்ராப்யநிந்தேசம். இதுதான்ஸித்திப்பது - நச்சுவார்க்கிதே. “நச்சுவார் முன்றிற்கும்” என்கையாலே ஆய்ந்தித பாரதந்தர்யம். “அச்சோ” என்கையாலே - அநிகாரிக்கு ஸ்வரூபமான அபிநிவேசமும், அவனுடைய வெளசில்யமும் தோற்றுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) அவ

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—நச்சுவார் முன்னிற்கும் நாராயணன்றன்னை

அச்சோவருகவென்றாய்ச்சியுரைத்தன

மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்சொல்

நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும்பாள்வரே.

(கக)

வ்யா.— (நச்சுவாரித்யாதி) ஜம்வ்ருத்தாநிகளா லுண்டான தரதமவிபாக(ஓக்)ம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் களெல்லார் க்கும் அவர்களாசைப்பட்டவடிவைக்கொண்டுமுன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணன்றன்னை. (அச்சோவித்யாதி) அவதாரத்தின் மெய்ப் பாட்டால்வந்த ஸைஸ்வாநுகுணமாக அவன்தன்னை அணைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேகைதோற்ற “அச்சோவச்சோ” என்றும், ஸர்வேஸ்வரன் நிர்வேதக க்ருபாவாகையாலே அவனைப்பெறிலும் இதுதான் லபமென்று கருத்தாகவுமாம்.

அந.—பதினேரம்பாட்டு. (நச்சுவாரித்யாதி), “நச்சுவார்” என்று ஆராமாத்ரத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (ஜம்மேத்யாதி). “முன்றிற்கும்” என்றும் சொல்லுகையாலே, முன்றிற்கையே - நசைக்கு விஷயமென்று அருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). “நச்சுவார்” என்றதுக்கு இன்னத்தை நச்சுவாரென்றாமையாலே, அந்தபதத்தைக் கடாக்ஷித்து “முன்றிற்கும்” என்றதுக்குத் தான்பர்யம் (அவர்களித்யாதி). ஸர்வஸ்மாத்த்பரணை நாராயணனை “அச்சோவருக” என்று சிசுக்களை அழைக்கும் பாசுரத்தாலே அணைக்கைக்கு அழைக்கக்கூடுமேர்வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரத்தினித்யாதி), (சைசுவாநுகுணமாக) என்றதுக்கு (யசோதைபிராட்

க.அ.2 பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, கக-பா, நச்சுவார்.

னுடைய அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலும், அவருடைய புத்தவ திபந்தமான அபிமாநத்தாலும் யசோதைப்பிராட்டி சொன்ன ப்ர காரத்தையும் தம்பேறுகக்கொண்டு அவளைப்போலே ஹஸ்தமுத்தவ யாலும், திருத்தேதார்களாலும் தடமுடையதிருமார்சிலே அணைக்க ப்பார்த்திக்கிறதற்கு ரூடிப்பேர்-அச்சோவிறே.

(மச்சணி மாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்) (ச) “நீணிலாமுற் தம்” என்னுமாபோலே அங்குவர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களூ டைய திருமாளிகைகளென்னுதல் ; வடபெருங்கோயிலுடையான் தான் கண்வளருகிற மச்சணிமாடமாதல். இவ்விரண்டாலும் பக வத்பரத்வமும் பாகவதனீமையும் தோற்றுக்கிற து.(உ) “நாட்கமழ்ப்பூம் பொழில் வில்லிபுத்தூர்” என்றருளிச் செய்ததையிறே “புதுவை” என்கிறது. ஆக “புதுவைக்கோன் பட்டன்” என்று - திருமாளி கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. (பட்டன்) என்றது- பட்டனாய், ஸத்யவாதி யென்றபடி. இவரருளிச்செய்தவற்றை இவ ருடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, இவருடைய பா(ஈ)வ பந்தமில் லையையாகிலும், இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அந்ய பரதை அற்று (நிச்சலும் பாடுவார்) (ஈ) “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்கிறபடியே மேல்காலத்தவமுள்ளதனையும் நீள்விசும்பாயிருக்கிற பரமபதத்தைத் தாங்கள் நியமித்து ஆளப்பெறுவர். “ஆச்சுடரைத் தன்” என்று இவர் அருளிச்செய்யிலும், இவர்தாமருளிச் செய்த

“வருக” என்றும் தாயானயசோதைப்பிராட்டி சொன்னபாகரங்களை. (மச்சணியித்யாதி) பலநிலமான மாடங்கனையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூ ருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணைத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தவித்தை. (நிச்சலும் பாடுவார்) ப்ரீதியுத்தராய்க்கொண்டு போக (ஓX) ரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள். காலத்தவமுள்ளதனையும் பரமாகாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்

டிசொன்ன என்றத்தோடவ்யம். (பலநிலம் என்றது)-க்ருஹத்தின்மேல் க்ரு ஹம். “பாடுவார்-நிச்சலும்-நீள்விசும்பு ஆள்வர்” என்றவயித்து அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரீதியுத்தராயித்யாதி). “நிச்சலும்” என்றதின்ர்த்தம் (காலத்த வமுள்ளதனையும்) என்றது. ஸஸ்வரனன்றோ நீள்விசும்பாள்வான், இவர்களா

(ச) தி-மொ-அ-உ--உ. (உ) க-ச-கக. (ஈ) தி-வாய்-கூ-க-க.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சு-ப, சு-சி, வட்டுப் ப்ரவேசம். சு-அ-ந.

தொழிய நிப்பாத்தவியுதி பாப்ரெல்லாம் பாப்பதியோடே நியமித் தாளவேணுமென்றிருப்பார் பாடார்களிறே.

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்வா.—வட்டு நடுவின் ப்ரவேசம்.—கீழே “அச்சோவச்சோ” என்கிற வ்யாஜத்தாலே (க) “ஔரோசூர்சுஜீ-யஞ்சராமம்நயஸ் யேத்” என்கிற குறை தீரத் தம்முடைய அபிசேவசமும், அவனுடைய லொபஸீயமும், அருளிச்செய்தாராய் நின்றார். இவ்மெல் (க) “ஔரோசூர்சுஜீ-யஞ்சராமோநயஸ்பதி” என்கிற குறைதீரப் பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள லகலபோக(ஔ)த்துக்கும் தாய்களே நிர்வாஹகாரவொன்றபடி. .... (கக)

பெரியாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி
முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
வட்டுப் ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழற்றிருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவராகுணமாக முன்னே ஓடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை அதுபவிக்கவாசைப்பட்டு “அச்சோ” என்கிற தன்னுடைய உத்தியாலும், அதுக்கு அநுகுணமான தன்னுடைய ஹஸ்தமுத்தரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று அவனை அபேகித்து, அந்த ரஸத்தை அதுபவித்தபடியை, எக்கடமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதாவதிய்யாதி). நித்யமுக்தே ஸ்வரர்களுடைய அபிப்ராயத்தாலே (உ) “பொன்னுலகாளீர்” இத்யாதிப்படியே லகலபோக(ஔ)த்துக்கும் நிர்வாஹகரென்றபடி. அன்றிக்கே (ங) * ஒழிவில் காலமித்யாதிப்படியே லகலகைங்கர்ய லாமரஜ்ய பட்டாபிஷித்தராவர்களென்னவுமாம்.

ஸ்ரீய்திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—வட்டு நடுவின் ப்ரவேசே. (ஹஸ்த முத்தரையாலும்) என்றது அச்சோ வென்கிற உத்தியாலே தாய்மார்களுடைய பிள்ளைகளை அணைக்கைக் (க) ரா-அயோ-க-க. (உ) தி-வாய்-சு-அ-சு. (ங) தி-வாய்-ங-ங-சு.

கஅச-பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, க-சி, க-பா, வட்டுநடுவே.

அவனுடைய அபிநிவேசத்துக்கும், ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்துக்கும் ளைளசில்யத்துக்கும் தாம் விஷயமான படியை “புறம்புல்குவான்” என்கிற வ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. சொட்டுச் சொட்டென்று துளிக்கத் துளிக்க வந்து புறம்புல்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(வட்டித்யாகி) இரண்டு நீலவட்டின் நடுவே வளருவ தான ஒரு மாணிக்க மொட்டின் அக்ரத்திலே மஹார்க்கமாயிருப்ப ன சில முத்துக்கள் அரும்பித்தோற்றுகிறது முறிந்து விழுவதா தம்முடைய ப்ரேமாதுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அதுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப் பாலே ஓடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிதரஸத்தையும் அதுபவிக்கவாசைப்பட்டு, “புறம்புல்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படி செய்ய, அவளனுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத் தையுடையதாம், அந்தசேஷ்டிதத்தை அதுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மையையும் நீர்மையும் சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டு, “புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்” என்று பலகாலும்பேசுகித்து, தக்காலம்போலே தர்ஸித்து ப்ரீதராயதுபவிக்க ிறார் இத்திருமொழியில். .... *.

பூ.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க

மொட்டுநையின் முளைக்கின்றமுத்தேபோல்

சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென் [வான் ருட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனென்னைப்புறம்புல்கு

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வட்டித்யாகி) இரண்டு நீலரத்தவட்ட டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்தத்தாலுண்டான மொட்டி கதரூபமான ஹஸ்தவ்யாபாரம் தோன்றுகிறதைச்சொன்னபடி. (அவ்வளவு மல்லாத) என்றது - அவ்வளவேயன்றிக்கே அதிகமானவென்றபடி; மேன்மை யும் நீர்மையும் சொல்லிப்புகழ்ந்தவராகையாலே ப்ரேமாதிக்யமென்று திருவு ள்ளம்.

அந.—முதற்பாட்டு (வட்டித்யாகி) “மாணிக்கமொட்டு” என்றுமேலே சொல்லுகையாலும், திருமேனி, நிறத்தாலும் (நீலரத்த வட்டின் நடுவே

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, கூ-தி, சு-பா, வட்டுநடுவே. கஅடு

மர்போலே. திருவரையில் சாத்தின பொன்னரைநாணில் கோக்கப் பட்ட மாணிக்கம் ப்ரதிபிம்பிக்கையாலே மாணிக்கமென்கிறாராதல்; சீலாத்நம் தன்னை மிகவும் சிறப்பித்து மாணிக்க மொட்டென்கிறாராதல். “வட்டு” என்று-நீலக்கழல். (க) “கருமாணிக்க மலைமேல் மணிக்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்” என்று திருப்புவியூர் நாயனார் திருமேனிக்கு உபமாநமாக “கருமாணிக்கமலை” என்றுநீலபர்வதத்தையருளிச் செய்கையாலே நீலமாணிக்க மொட்டென்னவும் குறையில்லை. சொட்டுச் சொட்டென்கை-அநுகாரம். இவ்விடத்துக்கு ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி, - ராஜகோஷ்டடியிலே இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமாக “சைசவாவஸ்தையைப் பேசினபடியென்” என்று ராஜா கொண்டாட, அறியாதானொருத்தன் “இது இளம்சொல்லுகொண்டாடப்படுமதாகவிருந்ததோ?” என்ன; அதைக்கேட்ட ப்ரஸாதவிடைக்காரன் (உ) “அதிர் முகமுடையவலம் புந் குமிழ்த்தி” என்கிறபாட்டும் இவரருளிச்செய்ததன்றேவென்ன; அதைக்கேட்டு ராஜா “அங்ஙனே கொடுவென்றான்” என்று. (என்குட்டனித்யாதி) என்கவென்றாப்போலே, என்குட்டனென்கிறார். (என்னைப் புறம்புல்குவான்) என்முதுகிலே வந்து கட்டிக்கொள்வானென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராதல்; கட்டிக்கொள்கிறுனென்கிறாராதல். அவன் இவர் திருமால்வ விரும்பினாப்போலே, திருமுதுகையும் விரும்பினாதே இவர் இவ்வுடம்புடனே மங்கனாசாலகம்செய்வது. அல்லாத போது (க) “உடம்பினால் குறைவிலமே” என்றிறே இவர் தாமுமிருப்பது. (கோவிந்தன்) ஸுலபன். .... (க)

ஹுடைய அகாத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள்போலே. நீலரத்த மொட்டென்றது-நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. (சொட்டித்யாதி) உள்ளினினும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்கள் இற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப்பலகாலும் துளியாநிற்க. “சொட்டுச் சொட்டு” என்கிற விதுஅநுகாரம். (என்குட்டனித்யாதி) என்பிள்ளைவந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். (கோவிந்தன்) ஸுலபனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது-தழுவுகை. புல்குவான் என்று - அபேக்ஷிக்கை. அன்றிக்கே, புல்கு என்றது. இத்திருமொழி ப்ரவேசத்திலருளிச்செய்த ப்ரமேயாநுகுணமர்கொரு யோஜனை அருளிச்செய்து யோஜனாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

(க) தி-வாய்-அ-கூ-க. (உ)ச-எ-ந. (ஈ) தி-வாய்-ச-அ-க.

க.அ.சு பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப கூ-தி, உ-பா, கிண்கிணி.

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. நானாவான திருவாரணங்க ளோடே வந்து அப்பகழித்துப் புறம்புல்கவேணுமென்கிரூர்.

ஸ்வா.—(கிண்கிணியித்யாதி) திருவரை நானிலே கிண்கிணி யைக்கட்டி, திருமுன்கையிலே கிறியைச்சாத்தி, கையினில் கங்கண வான் என்றது - புல்குகிறவனென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அப்பகழிப்பவன் திகே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடி யைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இது, (க) “ஆழிப்பிரான்புறம்புல்கிய” என் கிற நிகமத்துக்கு மிகவும்சேரும். .... (க)

மூ.—

கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில் கங்கணமிட்டுக் கழுத்தில் தூடர்கட்டித் தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து [சுவான் என்கண்ணென்னின்புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னின்புறம்புல்கு

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) திருவரை யிலே கிண்கிணியைக்கட்டித் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி. *உய்யவுலகுதொடங்கி அப்பகழித்துப்பெறுகையே அருளிச்செய்துகொண்டு வர, இப்படி ஸ்வரூப சீர்த்தநமாக அர்த்தம் சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதெ ன்ன வருளிச்செய்கிரூர் (இதாழிப்பிரானித்யாதி).

அவன்றானே வந்துபுறம்புல்கினதாகச் சொல்லியிருக்கையாலேநிர்ஹேது கமாகப் புறம்புல்குவனென்று சொன்ன இரண்டாமர்த்தம் அதிஸ்வரஸமெ ன்று கருத்து. இப்படியாகில் *தூடர்க்கலிகை நிகமத்திலும் அவனேவந்து தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவளபேகழியாமல் தளர் நடை நடந்ததாகச் சொல்லவேண்டாவோவென்ன, அங்குதளர்நடைநடவா னே” என்று பவிஷ்யதர்த்தமாக ப்ரார்த்தனைதோன்ற பத்துப்பாட்டிலுமிருக் கையால் அப்படி கொள்ளக் கூடாமையாலே அப்பகழித்ததாகவே கொள்ள வேணும். இந்தத்திருமொழி ராதாரணமாக விருக்கையால் இந்தஸ்வரஸ் யம் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். முந்தினயோஜுகைக்கு ப்ரகரண ஸ்வார ஸ்யமென்று திருவுள்ளம். ... (க)

பு. — இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) “கிண்கிணிகட்டி - கையினில்-கிறிகட்டி” என்றவயித்தர்த்த மருளிச்செய்கிரூர் (திருவரையிலே யித்யாதி). (உ) “சுடரூப சீர்த்தநமாக - கங்கணம் கரபூஷணம்” என்று கையிலாபரணமாகில் கிறியென்றத்தோடு பெளருக்த்தயம் வருகையாலும்,

(க) க.க-க0. (உ) அமரகோசம்.

தெரியாழ்வார் திருவிமாழி, க-ப, க-தி, உ-பா, கிண்கிணர், கண்ட

மிட்டு, திருத்தோளிலே சடகவளை சாத்தி, அழுத்தில் துடர்கட்டி, திருக்கழுத்தில் சங்கிலியாகிற திருவாபரணத்தைச்சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாபரணத்தன்னுடைய சுவைத்தானே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அதுத்தமான திருவாபரணங்களையும் கூட்டி “கணம்” என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்து நான் அந்நியமே பின்னே நடந்து வந்தென்னுதல். “அத்து” சாரிகை. என்னைனென்னைப் புறம்புல்குவான்; ஸ்வபன். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி. .... (2)

அவ.—முன்றும்பாட்டு. ஆன்றிற் பகற்பாடும் தெய்வவந்து புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

(கிறி) சிறுப்பவள வடம். (கங்கணமித்பாதி) திருத்தோள் வளை யிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற ஆபரணத்தைச்சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாபரணத்தன்னுடைய திரளோடே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அதுத்தமான திருவாபரணங்களையும் கூட்டி, “கணம்” என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டென்னுதல். (அத்து) சாரிகைய. (சதிராநடந்துவந்து) நானறியாதபடி நடந்துவந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். (என்கண்ணன்) எனக்கு ஸ்வபனாவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (எம்பிரான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (2)

தனித்துக் கீழும்மேலும் ஒரோ அவயவங்களுக்கு அலாதாரணமான ஆபரணங்களைச் சொல்லுகையாலுமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்வளையிட்டு என்று). நாலேச்சொல்லி இவற்றை கொ (ஈ)ணமாகச் சொல்லக்கூறியோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருவாபரணத்தயாதி). நாலேச்சொல்லுகிறது * செங்கமலக்கழலில் சொன்ன திருவாபரணங்களுக்கெல்லா முபலகஷவம். “தன்கணத்தாலே” என்றவிடத்தில் “தன்” என்றத்தை ஆபரணமாகி, “ஆலே” என்றத்ருதியையை (ஓடே) என்றத்ருதியையாக்கி, அர்த்தமருளிச்செய்து, “தன்” என்றத்தைக்ருஷணவியையாகி “என்னைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டி” என்றத்தயாஹாரமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜனாத்தர மருளிச் செய்தொ (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அழகிதாகநடந்துவந்து) என்றதுக்குத் தாற்பரியம்-இவர்த்தம்புறம்பே புல்கவரும்போது கண்டவர்கள் அந்நடையழகை அதுப்பித்துத் தனக்குச் சொல்லில் அறுபவிச்சலாமென்று. ... (2)

கடிய பெரியாழ்வார்திருமொழி க-ப, க-நி, க-பா, கத்தக்கதித்து.

ஸ்வா.—(கத்தவித்யாதி) அஹம்மமதைகளாலே “உனக்கு” “எனக்கு” என்றுபிணங்கும்படி மிகவும்திக்கும்று மிகவும் பெரிதாய் கிடந்த செல்வத்தை. (ஒத்தித்யாதி) உன்னது என்னதென்று பிணங்காமை நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு உண்ணாதே, தனக்கு பந்தா(ஈஸ்வர)மூண்டு-நூறு ராஜாக்கள் ப்ராதாவாகவுண்டு, இக்கொத்துக்கெல்லாம்நான்தலைவன் ; இந்த ராஜ்யமெல்லாம் நாங்களே ஆள

மு.—கத்தக்கதித்துக் கிடந்த பெருஞ்செல்வம்

ஒத்துப்பொருந்திக்கொண்டு ண்ணுதுமண்ணள்வான் .

கொத்துத்தலைவன் குடி.கெடத்தோன்றிய [புல்குவான்.

அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் ஆயர்களேறென்புறம்

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி) அஹம் மமதைகளாலே உனக்கு, எனக்கென்று பிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைஸ்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, “தக்கத்தடித்து” “பக்கப்பருத்து” என்னுமார்போலே, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைஸ்வர்யத்தை யென்னவுமாம். (ஒத்தித்யாதி) பந்துக்களான பாண்டவர்களோடே கூடி நெஞ்சுபொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதே. (மண்ணள்வான்) பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த.

(கொத்துத்தலைவன்) துஸ்ஸாஸநாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான நிராளுக்கு நிர்வாஹகளுக்கொண்டு ப்ரதான

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி) “கத்த” என்றதுக்கு- பிணங்கும்படியென்றத்தமாய், அத்தை ஸஹேதுகமாகவருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி). பிணங்குகை-விவாதம்பண்ணுகை. (கொழுத்துக்கிடந்த) என்றது-ஸம்ருத்தமாயிருந்த வென்றபடி. “यन्तुं कुरु” - மஹதாம் குபேராதிநாமஸ்வர்யம்” என்றாய், மஹத்தான ஐஸ்வர்யமென்றபடி. அன்றிக்கே மஹத்தம் பா(ஐ)வ்ரதாநநிந்தேசமாய், அதின்மேலே, “விஸிஷ்ட” என்கிறது லுப்தமாய், மத்த்யமபதலோபஸமாலமாய், மஹத்தான ஐஸ்வர்யமென்றாகவுமாம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி (மஹதைஸ்வர்யத்தை) என்றது. இங்ஙனன்றுகில் மஹைஸ்வர்யமென்று சொல்லவேண்டி-வரும். “ஒத்து” என்றும் “பொருந்திக்கொண்டு” என்றும் அர்த்ததஃ புருத்தமாகையலே இரண்டுக்கும் காயிக மாநஸிகரூபேண்பேதம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களானவித்யாதி).

(நிர்வாஹகளுக்கொண்டு ப்ரதானரூபிருந்துள்ள) என்றது-இஷ்டப்ராப்

ககர உபாபாழ்வர திருமொழி, க-ப, கூ-தி, இ-பா, வெண்கலம்.

செய்த அர்ஜுந பகஷ்பாதியாய். (தரணியித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாம், துரியாதநபகஷ்பாதிகளாய்நின்றவர்கள் உளைந் திடும்படியாக. (விசயனித்யாதி) அந்த வர்ஜுநனுடைய வழகிய தாய் திண்ணியதான தேரை ஒட்டம் கண்டவளவிலே ப்ரதிபகஷ் ததை நிரஸ்தமாக்கினவன். அதுதன்னாலேயே உம்பர்கொண னும். .... (ச)

அவ.—வாமநவேஷம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு, (வெண்கலமித்யாதி) திருவரையிலே ஜாத்யசிதமாக வெண்கலப்பத்திரத்தைச் சாத்தியிறே விளையாடுவது. (கண்பலவித்யாதி) திருமுடியிலே பிலிகளைச் சாத்தி, பதநம்செய்த அர்ஜுந பகஷ்பாதியாய். (தரணியித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பகஷ்பாதத்தையும், தேரை நடத்துகிற ஸாமர்ந்த்யத்தையுங்கண்டு “நாம் இனிஜீவிக்கையென்ப தொன்றுண்டோ?” என்று ஒருகருக்கும் படியாக. (விசயனித்யாதி) அர்ஜுநனுடைய அழகிய தாய் திண்ணியதானதேரை, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தினவன், என்னைப்பறம் புல்குவான். (உம்பரித்யாதி) இப்படி துர்வர்க்கத்தை நிரஸிக்கையாலே, பூபா (ஊபா) ரத்தைப்போக்குகைக்காக அவதரித்தருளவேணுமென்று அபேகதித்த தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாவன், என்னைப்பறம்புல்குவான். (ச)

மூ.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டி விளையாடிக்

கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்

பண்பலபாடிப் பல்லாண்டிசைப்பப் பண்டு

[புல்குவான்

மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமநென்னைப்புறம்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) வெண்கலத்

தாலே பண்ணீரை பதரத்தை ஜாத்யசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவிளையாடி. (கண்பலவித்யாதி) பலபிலிக்கண்களையு

என்றது - திருவரையில் சாத்தினகத்தி. “வேந்தர்கள் உட்க” என்றதுக்கு “தருஜயர்க்காகி” என்றத்தையும் “திண்டேருந்தவன்” என்றத்தையும் கடாஷித்து அதைவேறுதுவாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பூமியிலித்யாதி). (உருக்கும்படியாக) சிதிலமாம்படியாக. ... (ச)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) “பத்திரம்” சொட்டைக் கத்தி. “பல-கண்-பெய்தகருந்தழை” என்றவயித்து அர்த்தம் (பலவித்யாதி).

வெரியாழ்வார் திருவொழி, க-ப, கூ-தி, இ-பா, வெண்கலம். ககக

(கருந்தழை) பீலிப்பிச்சம், அன்றிக்கே-பீலிக்கண்ணும், ஸ்ரேஷ்டிகளாயிருப்பார் கண்கருமிறே சாத்துவது. (க) * புர்வாம் த்ருஷ்டி சித்நாபநாநாயிரே. (கண்) பீலிக்கண்; அன்றிக்கே “கருந்தழைக்கா” என்று சொல்லிலே கூட்டவுமாம். அப்போது பெரியதழைக்காவென்னுதல், கரியதழைக்காவென்னுதல், இப்படியிருக்கிற காவீன்கீழே விளையாடி.

(பண்ணித்யாதி) பண்கள் பலவாலும் மேலெடுத்த திருவடிகளுக்கும் திருப்பல்லாண்டுபாடிச்சாக்த. (உ) “சூட்டினேன் சொன்மலை” என்னுமாபோலே. (க) “सङ्ख्ये राणोऽख्ये च ष्टौ - ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவிபூதவஸ்ததை” (ச) “திசைவாழியெழ” (பண்டித்யாதி) மஹாபலிபக்கலிலே வாமநருடியாய் அபேகித்த காலத் திட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிற சோலைநிலின்கீழே. (கண்) பீலிக்கண். (பெய்தல்) இலிதலாய், அத்தையிட்டிச்சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. (கருமை) பெருமை. (தழை) குடை. அத்தை, “கா” என்கிறது-பீலியினுடைய தழைவால்வந்தகுளிர் ததியைப்பற்றி; அன்றிக்கே, “கண்பலபெய்து” என்று பாடமானபோது, “கருந்தழை-கண்பலபெய்து” என்று அந்வயித்து-பலபீலிக்கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந்தழை-பீலிப்பிஞ்சம். கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலிக்கண்கட்டுகை ஜாத்புகிதவ்ருத்தியிறே. (காவீன்கீழ்) இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நீழலிலே விளையாடியென்கை.

(பண்ணித்யாதி). (க) “सङ्ख्ये राणोऽख्ये च ष्टौ - ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்” என்றும் (ச) “திசைவாழியெழ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்குக்கள்தோறும் அறுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி மங்களாசாஸனம் பண்ணினுசைப்பவென்றது - சொல்லவென்றபடி. (பண்டித்யாதி) மஹாபலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்றப்பெற்றவக்காலத்திலே பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களையும் (பீலிக்கண்) மயிலிறகுக்கண். “பெய்து” என்று தழைக்குவிசேஷணமாக முந்தினபாடம். பாடாந்தரம் “பெய்து” என்றுல்யபந்தம். (பீலிப்பிஞ்சம்) மயிற்றேரகை. திருமுடியிலே கட்டியென்றதுக்கு நியாமகம் (தலையிலேயித்யாதி).

“மண்பல” என்றதுக்கு “மண்” என்று - பலலோகங்களென்று, இவற்றைக்கொண்டானென்றத்தயருளிச் செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). ... (இ)

(க) ரா-அ-ந-உக. (உ) க-திருவ-க. (க) (ச) தி-வாய்-எ-ச-க.

சகல பொய்துவார் திருமொழி, ௧-11, ௯-தி, ௬-பா, சத்திரமேந்தி.

தில் பதினாறு லோகங்களையு மளந்து கொண்டவன், த்ரிவீக்ரமாப
நாமம் தொன்று நிற்கச் செய்தையும் வாமநவேஷத்திலேயே திரு
வுள்ளமுதற் சூத்தது. .... (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. வாமநாவதாரம் கண்டிருக்கச் செய்தே
யும் பாரனத்தானென்று த்ரிவீக்ரமாவதாரம் பின்ராட்டினபடி.

ஸ்வா.—(சத்திரமித்யாதி) மெளஞ்ஜியும், க்ருஷ்ணஜீரமும்,
சிந்தக்கயிலே பிடித்த சிறுகுடையும், அத்விதீயமான வாமந
வேஷத்தையும் கொண்டிறமஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே
சென்று புக்கது. அத்விதீயமான ஓளதார்ய குணத்தையுடையனும்,
திருவடிகளாலெழுந்தது கொண்டவன், புறம்புல்குவான். (வாமநன்)
அளப்பதற்கு முன்னே இக்கலகக்கு வாமநனுனவன், என்னைப் புறம்
புல்குவான். .... (௫)

பு.—சத்திரமெந்தித் தனிமொருமாணியாய்
உத்தரவேதியில் நின்ற வெருவனைக்
சத்திரமிக் காணக் காணமுற்றுங்கொண்ட [வான்,
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரனத்தானென் புறம்புல்கு

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). சத்ரத்தையும் கை
யிலே தரித்துக்கொண்டு, அஸஹாயனாய், க்ருஷ்ணஜீரமும்யஜ்ஞோப
வீதமும் மெளஞ்சியமானவிதீதவேஷத்தாலும், வடிவழகாலும், அத்
விதீயமான வாமநனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று.
(உத்தரவித்யாதி). அத்விதீயமான ஓளதார்யகுணத்தை யுடைய

அந.—ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). (ச(ந)த்ரத்தையும்) என்றச(ய)கா
ரம் க்ருஷ்ணஜீரமிகளையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. “தனி” என்றும் “ஒரு” என்
றும் அர்த்த த்ரிபுருத்தமாயகையாலே “அஸஹாயமாக” என்றும், “அஸத்ருப
மாக” என்றும்விவகஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அஸஹாயேத்யாதி). *மாணிபதத்
தையும் “பத்திராகாரன்” என்றபதத்தையும் கடாக்கித்து, அஸத்ருபாதையை
உபபாதிக்கிறார் (க்ருஷ்ணஜீரமித்யாதி). மேலே “உத்தரவேதியில்” என்றி
ருக்கையாலே பலிதார்த்தம் (யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று) என்றது. “உத்தர
வேதியில் நின்றஒருவனை” என்றுயதாய் ருதமாகஅர்த்தம் சொல்லுமளவில், யஜ்
ஞகாலப்ரயுக்தமென்று தோன்றுகையாலே ஸோபாதிமாமென்று திருவுள்
ளம்பற்றி, “நிருபாதிம் ஓளதார்யகுணம்” என்றுதோன்றுகைக்காக “ஒருவனாய்
உத்தரவேதியில் நின்றவனை” என்றநவயித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அத்வி

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சு-ப, கூ-தி, ௧௦-பா, ஆய்ச்சியன்று. ௨௦௧

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியிற்பாதி)வேய்த்தடந்தோளி யானவாய்ச்சி. “ஆழிப்பிரான் - புறம்புல்குவான்” என்று அவன் புறம்புல்கிய சொல்லை. (விட்டுசித்தன்) அவன் சொல்லியசொல்லை அவன் சொன்னவன்று கூடநின்றூப்பிலே தாமும் “புல்குவான்” என்றுபுரார்த்தித்து. அவன்கடாக்ஷத்துக்கு விஷயமாய் தாமும்பெற்று மகிழ்ந்த ப்ரகாரத்தை, விட்டுசித்தன் பரோபகாரமாகவுபகரித்த தமிழ்வை ஈரைந்தும் வல்லார் வாய்த்தமக்களையும் நன்மக்களையும்பெற்று, அவர்கள் மங்களாசாலநம்பண்ணக்கண்டுமகிழ்வரென்கிறார். “விஷ்ணுசித்தன்” என்றது-*அரவத்தமளிப்படியே. (வல்லவர்) என்றது-ஸாடிப்பாயமாகவென்றபடி. “வாய்த்தமக்கள்” என்றது-புரார்த்தனை. “நன்மக்கள்” என்றது-சிஷ்யர்களை. பாக்யயத்

ம்.—ஆய்ச்சியன்றூழிப்பிரான் புறம்புல்கிய

வேய்த்தடந்தோளிசொல் விட்டுசித்தன்மகிழ்த்து

ஈத்ததமிழ்வை யீரைந்தும்வல்லவர்

வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே.

(௧௦)

வ்யா.—(ஆய்ச்சியிற்பாதி) வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செல்வைக்கும் வேய்ப்போலையாய்ப் பெருத்திருந்துள்ளதோள்களையுடையானாய்சோதைப்பிரார்த்தி. (அன்றித்தியாதி). அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழ்வையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாதுகுணமாகத்தன்னைப்புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லை. (விட்டுசித்தனித்தியாதி). பெரியாழ்வார் தக்காலம்போலே அதுபவித்து ப்ரீதராய், அதுதன்னைஎல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய், ஸர்வாநிகாரமானதராவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாடிப்பாயமாகவல்லவர்கள். (வாய்த்தவித்தியாதி). ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மங்களா

அந்.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியிற்பாதி) (சுற்றுடைமை) - வர்த்துளதை. “தடம்” என்றதினர்த்தம் (பெருத்திருந்துள்ள) என்றது. “புறம்புல்கிய ப்ரணையைச் சொன்ன சொல்” என்று அந்த்யாஹரித்தந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்தியாதி). “ஈத்த” என்றதினர்த்தம் (அது தன்னையித்தியாதி). (அதுதன்னை) என்றது - யசோதை சொல்லை வென்றபடி. “மகிழ்ந்து சொல்ல வல்லவர்கள்” என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (ஸாடிப்பாயமாக வித்தியாதி).

(௧௦)

உ.௨. பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, கூ-தி, க௦-பா, ஆய்ச்சியன்று.

திலே சிஷ்யர்களுக்குப் ப்ராப்தியுண்டானவோபாதி, ப்ரக்ருதியிலே புத்ரர்களுக்கும் ப்ராப்தியுண்டிதே. (க) “ $\text{पुत्राणां ऽप्यु-पुत्राण्वन्त-यज्ञ-}$ ” என்றது - காரணகார்யபாவ ஸம்பந்தத்தாலேயிதே. அது தானறிந்த மாத்ரமிதே. இங்கு கார்யகாரண பாவஸம்பந்தமாகை மாலே உபாதேயமாமிதே. தா (ஈ) த்வர்த்தத்தால் வந்தரசுஷ்யத்வம் சதுர்த்திதோற்றினூலிதே தோற்றுவது. (க௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சாலசம் பண்ணுகைக்கீடாக வாப்த்த விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால்வந்த ஆந்தத்தை யுடையராவர். .... (க௦)

—o—o—o—

பெரியஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

—+—+—+—

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து,

முற்றிற்று.

